

MIDA MALENA

O ZI DE CARE SĂ-ȚI AMINTEȘTI

BUCUREȘTI, ROMÂNIA

O ZI DE CARE SĂ-ȚI AMINTEȘTI

Copyright © 2023 Mida Malena
DREAMS PUBLISHING HOUSE

Director editorial, stilizare text: *Andreea Boncea, Alin Boncea*

Design copertă: *Răzvan Ștefan Sorescu*

Tehnoredactare: *Alin Boncea*

Această carte este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat. Orice altă utilizare incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, inclusiv prin internet sau altele decât cele pe care a fost încărcată, se pedepsește penal și/ sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIDA MALENA

O zi de care să-ți amintești/ Mida Malena

Dreams Publishing House

ISBN 978-606-94962-8-2

821.135.1

Ediție revizuită

Dreams Publishing House © 2023

București, România

e-mail: midamalena@yahoo.com

Tel: 0740-010119

Contents

Prolog	2
București	6
Istanbul Airport	11
Manila City - Airport	20
Manila City - Spaces Hotel Makati	24
Manila City - Airport	49
Palawan, Puerto Princesa City - Asturias	50
Palawan, Puerto Princesa City - Blue Lagoon	58
Palawan, Bacungan Vilage - Nagtabon Beach	74
Palawan, Sabang City	83
Palawan, Port Barton City	94
Palawan, Taytay City	137
Palawan, El Nido Bebeladan	160
Palawan, El Nido City	170
Palawan, El Nido - Nacpan Beach	205
Palawan, El Nido - Erlittop Garden	227

Palawan, Taytay City	232
Palawan, Roxas - Macaje Beach	237
Palawan, Puerto Princesa City – Casanas Suites	244
Palawan, Puerto Princesa Airport	255
Manila City – Parañaque	257
Istanbul Airport	270

„Singurul lucru pe care îl putem pierde este Timpul.”
Mida Malena

Cel mai dificil moment în viață este, după părerea mea, fix acela când îți pui sufletul pe tavă și îl oferi altcuiva. Iar atunci când chiar te hotărăști să faci asta, ceva mai presus de tine nu te lasă să exprimi exact ceea ce simți. Pentru că trăirile interioare sunt una și să le poți explica, pur și simplu, în cuvinte pe înțelesul celuiilalt, este o cu totul altă poveste.

Dacă ai încercat vreodată să-ți verbalizezi propriile trăiri, ai văzut și simțit pe pielea ta asta și, poate chiar mai grav decât atât e faptul că ceea ce a înțeles celălalt a fost cu totul și cu totul altceva decât ai dorit tu să-i transmiți. „E chiar ciudat”, te gândești acum. „Chiar mi s-a întâmplat asta”, îmi vei spune. Da, știu, cunosc și crede-mă, caut răspunsuri, ca și tine, pentru că vreau să înțeleg: de ce simțim ceva și, pur și simplu, nu avem sau nu găsim cuvintele potrivite pentru a descrie cu exactitate asta?

Mă frământă această întrebare de prea mult timp și îi tot caut un răspuns care să mă mulțumească.

Oare îl voi găsi?

De când mă știu, am fost o fată destul de timidă. Uneori îmi era teamă să vorbesc; mă gândeam că sunt prea mică și neștiutoare ca să am dreptul să spun ceva, să-mi dau cu părerea sau să vorbesc liber cu oamenii mari. Așa că tăceam. Ascultam poveștile din jurul meu și îmi făceam propriile dialoguri în minte. Acolo, puteam fi EU. Puteam spune orice voiam, monologam cu propria mea minte.

Când în viața de zi cu zi ceva mă neliniștea, mă nedreptățea sau mă frustra, în capul meu era o avalanșă de cuvinte. Nerostite, neștiute,

nedetectate și totuși prezente. Mă chinuiam și se zbăteau să iasă afară, dar voința mea era mai tare decât ele.

Rar le lăsam să vadă o mică rază de soare dinspre exterior.

Trăiau acolo, ferecate, departe de tot și de toate, erau doar ale mele.

Toată copilăria am fost un copil rebel. Făceam cam tot ce îmi trecea prin cap și eram pe deplin conștientă că pedepsele aferente purtării mele erau meritate. Dar continuam să fiu așa. Aș fi putut să fiu altfel, dar nu doream. Nu doream să fiu influențată de ceea ce voiau ceilalți, care să mă facă să nu mai fiu eu.

Oare eram conștientă că trăiesc două vieți, una exterioară și una interioară?

Cea exterioară era plină de certuri, de bătaii uneori, de traume, de lipsuri, de cuvinte nerostite. Cea interioară era lumea de refugiu, de cum ar fi putut fi dacă ar fi putut să fie.

Cum poți trăi în două lumi și totuși să-ți menții echilibrul?

Cred că așa am început să caut: să caut răspunsuri la întrebări, să caut să înțeleg comportamente, să caut să înțeleg natura umană. Pe atunci nu știam că fac asta – târziu am realizat. Atunci, eram precum o tablă neagră, încă nescrisă. Așteptam ca cineva să mă mâzgălească. Ca altcineva să șteargă totul cu un burețel. Apoi să o ia de la capăt, cu alte informații. Și tot așa. Zi după zi. An după an. Adăugând, ștergând, râzând și plângând în fața mea.

Așa au trecut anii. Ani pe care nu îi mai pot întoarce. Și nici nu aș mai vrea. Am trecut odată pe acolo, de ce m-aș mai întoarce? Am făcut tot ce am putut eu mai bine, cu ceea ce am avut atunci la îndemână. Am făcut tot ce am crezut că este corect. Și atât. Suficient.

Pot doar privi înapoi. Pot trage concluzii, în cel mai bun caz. Sau pot să mă distrez de cât de credulă am fost. Cum i-am lăsat pe unii să facă tot ce vor cu mine fără să mă opun, de dragul lor sau chiar din dorința de a fi apreciată.

Uneori suntem doar niște marionete în calea vieții. Realizăm asta? Nu prea cred. Poate doar când ne uităm peste umăr înapoi? Sau nici măcar atunci.

Avem falsa impresie că suntem stăpâni pe destinul nostru, că luăm decizii pe baza a ceea ce vrem... total fals. Totul este conjunctural și cu efect de bumerang uneori.

Societatea, familia, prietenii, școala, totul ne dictează.

De la cum să gândim, până la cum să trăim, totul ne este trasat. Acum văd asta limpede. Dar ce îmi scapă? Pentru că întotdeauna ne va scăpa câte ceva.

Ne naștem și așa totul începe.

Familia este prima care ne trasează regulile. Nimic de zis, fără familie nu am exista, la propriu.

Urmează sistemul de învățământ. Alt început. Reguli, program, conduită, dispute, certuri – o altfel de abordare și înțelegere a vieții.

Copilul e un pic derutat. Apar diferențe. Ceea ce știi devine ambiguu. Apar noțiuni noi. Diferențe culturale, mentale, de abordare. Un nou criteriu de selecție.

Și pentru ce toate astea?

Pentru a crea un „om” care să semene cu ceilalți. Aceleași criterii, aceleași gusturi, aceleași opinii. Rar te opui. Nu că nu ai vrea. Dar ești mult prea mic și nesemnificativ. Totuși încerci. Plângi, te zbați... apoi realizezi. Ei sunt cei mulți, iar tu ești singur. Precum o căprioară pierdută, înconjurată de lei flămânzi. Atunci taci și muți totul la interior. Acolo tu ești Leul. Nimeni nu-ți dictează ce să faci, ce ar fi „frumos” să spui. Nimeni nu te acuză. Nimeni nu strigă la tine. Ești tu. Decizi tu.

Poate așa ar trebui să fie. Sau poate nu.

Apoi crești. Și dacă nu ești suficient de puternic la interior, te contopești cu restul. Devii ca ei: umil, tăcut, atent la reguli, competitiv, că doar așa se vrea.

Iar procesul de creștere durează. Timpul își cere tributul. Uneori încetezi să te lupți și devii precum ceilalți. Mai ai momente când îți

amintești că ești diferit, dar sunt puține și sunt repede înăbușite de cei mulți. Iar timpul trece. Sau noi trecem prin el. Nici nu mai știu. Chiar nu contează.

Am crescut. Iar timpul, acel timp de demult, nu mai există. Dacă a existat vreodată. Sunt doar amintiri acum. Atât cât ne mai putem aminti. Uneori ne apar în gând lucruri uitate. Apar brusc. Precum niște revelații. Ne surprind. Unde au fost până atunci? De ce apar brusc, chiar când noi nici nu mai știm de existența lor?

Iar cu dorințele, cum este?

Cum prind ele viață?

Și de unde ne vin?

Am realizat că dorințele prind viață atunci când, pur și simplu, ești pregătit pentru ele. Ca și cum au așteptat în neant, ani la rând, ca tu să le poți primi. Așa cum zboară un avion în jurul aeroportului, pentru că nu a primit încă ok-ul de aterizare de la turnul de control.

Eu așa le văd acum.

Uneori... totul e atât de efemer... că nici nu mai știi unde e realitatea sau dacă ea există.

Așa și cu dorința mea de a pleca, undeva, oriunde, singură, să fiu eu cu mine și să dau piept cu necunoscutul, zilnic.

De ce nu?

Visez la asta de mult prea mult timp.

Acum, avionul meu a primit undă verde de la turnul de control.

Și chiar aterizează.

Cine a zis că visele nu pot deveni realitate? Pentru mine... acum sunt reale.

București

E chiar curios că nu am nicio emoție în legătură cu plecarea asta. Parcă nimic nou sub soare. Ca și cum totul e normal și firesc. Iar Bucureștiul e mohorât, e o vreme ciudată.

Nici nu m-am uitat la el la plecare, ca și cum nici nu exista pentru mine. Hmmm... ciudat sentiment. Necunoscut!

Am ajuns la aeroport.

Dintr-o dată am simțit că transpir toată. Ca și cum brusc intrasem într-o saună. Chiar eram udă, la propriu... pe bluza gri cu mâneci lungi, dar și geaca era udă. Curios. Zici că cineva mă udase intenționat.

Mi-am dat geaca jos instant, dar tot degeaba. Căldura era și mai intensă.

Oare plecarea în lunga mea călătorie să fie de vină?

Acasă nu aveam nimic. Pe drum, în taxi, nimic. Am vorbit netulburată tot drumul. Brusc, realizez că eu chiar plec. Am aproximativ 16.000 de kilometri de zbor. Cu o escală.

Aștept să fac check-in. Timpul trece destul de încet. Vorbesc mult la telefon. Rezolv ultimele lucruri, pe ultima sută de metri. Nu știu cum va fi cu telefonul meu după ce ies din țară.

Stau așa, așteptând să trec de toate formalitățile de îmbarcare. Prima oprire, Istanbul. Avem o întârziere de o oră la decolare. Așa că aștept, ce să fac? Gândurile mele zboară. Tocmai a aterizat unul. Ca la ruletă. Acum îmi ocupă toată atenția. Am realizat, brusc, că la Istanbul

a fost ultimul meu zbor cu avionul. Cu vreo patru ani în urmă... sau să fie chiar cinci?

Nu contează. Atunci nu știam asta. Eram încă îndrăgostită destul de bine de fostul meu iubit. Sau așa credeam. Mă amuz acum, dar atunci i-am făcut cadou de ziua lui biletele în Istanbul. Am vrut să sărbătorim acei mulți ani de relație. A fost foarte frumos. Ca să nu mai vorbesc că am mers pe jos vreo 10 kilometri, în bombănelile lui, normal, ca să ajungem la podul care face legătura dintre cele două continente, Asia și Europa.

Mă fascina cumva acel pod. I-am spus că vreau să ajung în Asia – Istanbul, până la urmă, se întinde pe două continente. Așa că, ce să facă cu mine, ne-am dus până la acel pod, logic.

Cumva, după acești ani împreună, știa că, dacă îmi pun ceva în cap, nu mă las până nu realizez. Așa fac mereu, uneori mă încăpățânez atât de tare, încât și eu mă mir de mine. Dar tot nu mă las.

Am ținut morțiș să ajung la podul ăla. În mintea mea credeam că putem să îl traversăm pe jos, pietonal. M-am înșelat însă. Și mai m-am înșelat într-o privință. Am ajuns la el, după cei 10 kilometri parcurși la pas pe malul mării, dar nu puteam nici urca și ni s-a spus că nu era un pod pietonal, deci nicio șansă să-l putem traversa pe jos. Eram dezamăgită.

Plus că am ajuns la baza unui pilon de rezistență, undeva pe malul mării, dar nu era acces la pod de acolo. Bineînțeles că mi s-a spus că e un semn și nu trebuie să ajung în Asia. Dar eu, Batman. Încăpățânarea la cote maxime.

Am început să tot întrebăm în stânga și-n dreapta, oamenii ăia abia-abia au înțeles ce voiam noi. Cred că s-au cam șocat, se uitau așa ciudat când înțelegeau, într-un sfârșit, ce voiam să facem. Mai că nu ne-au zis că suntem nebuni. Totuși, am aflat că putem să îl traversăm, dar doar cu mijloacele de transport în comun. De la vreo patru kilometri distanță, de unde era acces pe pod... și cred că deja e logic ce am făcut. Ce a urmat adică. Am pornit-o din nou, la pas, încolo.

Am mers cei patru kilometri, am urcat un deal cu greu (bombănelile fostului erau deja la apogeu!) și am ajuns într-un final la faimoasa urcare pe pod. Acolo am mai așteptat o vreme până a venit primul autobuz, care să și oprească în stație.

Toate erau pline și nu opreau, deoarece spațiul nu permitea să mai urce nici măcar un om. Chiar mă gândeam unde merg toți oamenii ăia. Eram în al nouălea cer când m-am văzut urcată într-un autobuz, după atâtea ore extenuante. Era înghesuială mare, dar nu conta. Eram acolo.

Am mers așa vreo șase stații bune, cam 12-15 kilometri... până la capătul de traseu al autobuzului. Pe la a patra stație am reușit doar să stăm jos, că se eliberase pe traseu. Când toată lumea a coborât, ne-am întrebat și noi ce să facem. Până acolo totul a fost normal. Oamenii din autobuz, îngândurați și preocupați, la fel ca în România. Nimic interesant, nici în autobuz, dar nici afară, pe fereastră. Blocuri, reclame, poduri, vegetație, la fel ca în oricare alt loc.

Doar că știam în capul meu că nu mai suntem pe continentul nostru. Și că am ajuns fără să facem nimic ieșit din comun. Cu multă extenuare, dar aia nu mai conta.

Am vrut să trec în Asia și eram în Asia.

Doar că nu simțeam că „sunt” în Asia. Și chiar nu înțelegeam.

Sau nu știu ce voiam să simt altceva. Era ca și cum nimic nu era diferit. Poate imaginația mea își făurise alte repere și nu le regăseam aici nicicum.

Dar, mno, eram acolo unde îmi dorisem să ajung. Era un mic orașel, ca pe la noi în orașele mici. Nici nu mai știu ce nume avea. Câteva cafenele, patiserii, un restaurant, multe blocuri – normale toate.

Ne-am zis că, dacă tot am ajuns acolo și aveam o oră până se întorcea autobuzul înapoi pe continentul nostru de origine, să bem măcar o cafea în Asia. Fostul iubit se amuza de mine. Îmi tot zicea: „Mno, ai ajuns și în Asia, femeie!” Așa vorbea el. Era haios. „Acum ce mai vrei să faci? Pe lună nu vrei tu să ajungi?” Se gândea atunci,

probabil, că vom îmbătrâni împreună. Oare așa gândeam și eu? Total greșit, se pare.

Hmm... acum, când mă gândesc la asta, îmi vine să râd cu lacrimi. Nu știa el, nu bănuia măcar, cât de interesantă va deveni viața mea. Pe vremea aia eram la mâna lui – dependentă financiar. Și nu e de bine asta, logic! Nu se gândea nici în cele mai fanteziste gânduri ale lui că voi ajunge vreodată în Asia, fără el și, mai ales, eu singură. Dar, cum viața ne rezervă din astea „neprevăzute” mereu, așa a fost și excursia asta.

Bag de seamă că aventura aia a fost așa precum un preludiu, că am văzut că se poate și că, dacă vreau și mă țin de calea mea, e imposibil să nu se realizeze. Am vrut în Asia și acum chiar voi merge în Asia... o lună... de una singură.

Pffff... o lună...

De atunci mă bântuie asta cu Asia cred, iar unde văd un pod, îmi fuge gândul la podul ce leagă Europa de Asia. De ce? Habar nu am. Am o imitație de tablou cu un pod... nici nu știu ce pod este... chiar deasupra patului din dormitorul meu. Dormitorul dintr-un apartament închiriat, logic. După despărțire, mi-am promis că nu o să-mi cumpăr nicio proprietate în România. Așa. Că așa vreau. Dar o să-mi iau ceva pe o plajă, să fiu mereu la mare și la soare. Mereu. Așa speram! Ce vise aveam, pfff...

Ajung în sfârșit în avion – cu o oră întârziere – și decolăm.

Dar nu mă stresez, oricum am timp până la următorul zbor. Am escală în Istanbul vreo șapte ore, ce îmi e să stau încă o oră în București sau o oră în plus în Istanbul? Tot aia e.

În avion stau lângă un domn – tot din București și el. Când i-am spus unde merg, a devenit imediat curios. M-a întrebat ce fac în Manila și cum de am ales să-mi petrec vacanța acolo. A zâmbit și a întrebat: „Ce e așa de interesant acolo, de mergi o lună?”

Așa că i-am povestit despre Palawan, dacă tot a fost curios să afle.

Nu auzise de Palawan. Și-a notat numele insulei, ca să caute mai târziu. I-am spus, pe scurt, povestea – cum am ajuns eu să zbor în

Filipine. E chiar interesantă: În tinerețe, Leo, un prieten bun de-al meu, a zburat la Manila. În avion a întâlnit un italian care avea, acolo, o iubită. Cei doi s-au împrietenit și au cutreierat orașul împreună. Printre multe altele, italianul i-a spus că, dacă vrea să vadă ceva cu adevărat minunat, trebuie să meargă pe insula Palawan. Și Leo chiar a mers. A stat acolo câteva luni. Dar îl aștepta iubita acasă, așa că s-a întors la ea. De atunci tânjește să revină – dar nu a mai reușit. „Poate... într-o zi!”, mi-a zis.

Oricum, de când am auzit povestea lui, îmi doresc și eu să ajung pe „cea mai frumoasă insulă din lume”... să mă asigur cu ochii mei că e chiar așa de frumoasă cum mi s-a transmis.

Iar Leo mi-a spus povestea lui, iar eu o transmit acum mai departe. Și am citit de Palawan și de cât de minunat este acolo.

Însă mi se pare chiar interesant cum află oamenii de ceva de care nici măcar nu le trecea prin cap că există și asta le schimbă total traiectoria vieții. Cum spuneam? *Totul este conjunctural și cu efect de bumerang uneori!*

Așadar, prietenul meu a aflat de Palawan de la un italian, pe care l-a cunoscut în avion. Iar eu, acum, duc tradiția mai departe – transmițând povestea mai departe unui alt român, care s-a întâmplat să stea lângă mine în avion și care chiar a fost curios să afle ce e atât de interesant în Filipine, de merg acolo o lună.

Iar dacă omul acesta va ajunge vreodată în Filipine – el, sau oricine altcineva căruia îi va spune – înseamnă că mi-am făcut treaba. Un fel de „*primește și dă mai departe*”. Sau, mai bine spus, nu păstra astfel de lucruri doar pentru tine... s-ar putea ca tu să fii doar un intermediar al Universului.

Cine știe?

Istanbul Airport

Acum sunt în aeroport în Istanbul.

E imens aici. Dar am găsit un loc pe o băncuță și gata – scriu.

Mi-am promis mie (și nu numai) că, dacă voi reuși să plec, mă voi apuca de scris. De scris *serios*, nu doar în joacă. E un pact între mine și Univers... dau la schimb timp – pentru o carte.

Sper să inspir, să trezesc ceva acolo, care e în stare latentă de prea mult timp. Cine știe?

Știam doar că vreau să plec.

De prin septembrie am zis că vrem să mergem în Bali. Eu și Freya, o prietenă bună de-a mea.

Asta după ce am văzut filmul abia apărut al lui Clooney cu Julia Roberts... „Bilet pentru paradis”. Am ieșit de la film „zen” amândouă și am zis:

– Hai să mergem în Bali o lună!...

Era un gând comun și l-am luat ca pe un semn.

Râdeam ca nebunele și ne imaginam cum vom merge noi două, de capul nostru, în Bali. Cum vom conduce un scuter. Cum vom bea un cocktail pe o plajă, noaptea. Cum vom face scufundări.

Ce de planuri mărețe.

Aproape eram gata-gata să ne luăm bilete de avion. Apoi, logic, așa cum e firesc din partea ei, nu a mai dat semne de viață. Când are un iubit nou, intră brusc la apă, ca și cum nici nu mai există altcineva pe

planetă. Dar o iubesc, indiferent de cum se comportă. Și când a dat, într-un final, semne că trăiește, mi-a scris doar scurt pe WhatsApp:

„– Dear... În legătură cu Bali...

– Eu aş prefera să mergem în martie, cum am zis de la început...

– Pentru că acum cu bugetul sunt cam la limită...

– Îmi vin și schiurile comandate... 600 euro din buget...

– Și până atunci am timp să mai strâng niște bani...

– Că nu-mi place să fiu strâmtorată și să mă gândesc că trebuie să îi număr...”

Și cam atât a fost nebunia cu Bali.

Pfffff...

Eram profund dezamăgită. Nu de ea. Că ea nu are nicio vină. Ci de situație. Se adevărea ceea ce știam deja. Cu cât spui la mai multă lume ce vrei să faci, cu atât vor scade șansele să se și întâmple acel lucru. Logic! Încă odată testat și retestat. Și adevărit chiar.

Apoi au trecut zilele. Iar eu tânjeam cu un dor nebun după o insulă. Iarna în România e ciudată. Voiam doar să plec departe, la soare. Mocneam precum un cărbune răătăcit. Mă simțeam pierdută.

Dezamăgirea mea avea să fie totuși șansa să ajung pe una dintre cele mai frumoase insule din lume. Atunci nici nu mă gândeam că voi ajunge în Palawan. Era așa un gând îndepărtat de tot... că, poate, vreodată, voi ajunge și pe insula aia. Dar atât! Toată toamna a durat asta. Sufeream. Nu știam ce să fac.

Eram destul de dezorientată. Am început să mă gândesc să merg în Bali singură. Am intrat pe tot felul de forumuri, grupuri, am aflat chiar de o fată care locuiește acolo și am luat contact cu ea. Știam atâtea despre Bali. Studiam. Analizam.

Într-o zi, eram la volan, când mi-a trecut așa un gând brusc prin cap, că ce ar fi să merg în Palawan, dacă tot vreau să merg singură, ce contează unde merg? Bali, Palawan... same thing! Și m-a tot bântuit gândul asta zile bune. Ce să aleg? Pfff, tare greu... deja știam multe despre Bali, aveam contacte acolo, tot ce îmi trebuia.

Dar ideea proaspăt apărută, că aș putea merge în Palawan, nu-mi dădea pace. Chiar deloc. Deja începusem să mă întreb singură de ce sunt atât de nehotărâtă cu asta. Știam doar că vreau să plec. O lună. Că atât puteam sta fără să am nevoie de o viză. Dar suficient pentru mine.

Am avut de făcut un drum la Iași, pentru un proiect la care lucrez. Cu o zi înainte, m-am decis că trebuie să plec. Nu doar așa, că vreau. Mone trebuia să afle cumva despre decizia mea. Plecarea mea urma să afecteze mai multe aspecte ale proiectului nostru comun. Dar cum să-i zic? Oricum s-a agitat că plec la Iași, din nou singură, atâția kilometri cu mașina. Să nu mai vorbesc că am făcut drumul dus și întors în aceeași zi, că m-am încăpățânat să nu dorm acolo. În total: 842 kilometri.

Deci, da, poate te gândești că sunt un pic nebună, dar nu m-am putut abține să nu fac asta. Chiar îmi plac provocările!

Au mai trecut câteva zile după ce am fost la Iași. Nu știam cum să-i spun. Parcă nu era niciodată momentul bun și nici nu știam cum să-i trântesc asta – așa hodoronc-tronc parcă.

Îneebunisem deja pe toată lumea că vreau să merg în Bali. Știind că Freya nu mai vine și că nu prea mă dădeam în vânt să merg singură, îi dădea însă liniște.

Dar luasem deja decizia să plec și eram de neclintit.

Doar că nu știam unde vreau să ajung cu adevărat și nici cum să transmit asta, fără să sune a disperare. Da, voiam să mă ajute să decid unde.

Sunt oare nebună să cred că Universul a aranjat până și acest moment? Nu știam cum să deschid subiectul. Mă frământam tare cu asta. Era ciudat să îi zic așa, dintr-o dată: „Hei, știi, eu vreau să plec – că așa am chef – doar că nu știu încă unde!”

Hazliu, nu?

Așa că, brusc, mi-a venit și soluția – acolo, pe loc, uitându-mă cum soarele îi făcea părul negru să strălucească precum un diamant. M-am ridicat și am mers la biroul meu.

Am rupt din agendă două bucățele de hârtie și am scris pe ele cu creionul ceea ce mă rodea deja de atâtea zile: pe unul am scris *Bali*, pe celălalt *Palawan*.

M-am întors. Își savura cafeaua și îmi zâmbea. M-am așezat tacticoasă la masa ovală și am pus bilețelele strategic în fața mea. Nicio emoție sau întrebare din partea opusă a mesei. Am povestit în continuare, ca și cum nimic nu se întâmplase. Bilețelele nu existau.

La un moment dat, îi spun brusc:

– Mă tot gândesc de câteva zile să-ți spun ceva și acum cred că este momentul potrivit.

Fără nicio surpriză în glas, m-a întrebat, uitându-se direct în ochii mei:

- Ce vrei să-mi spui?
- Înainte de asta, uite, aș vrea să alegi unul dintre bilețelele astea.
- Dintre astea două?
- Da.

Eram deja parcă transpusă în alt plan, iar inima îmi bătea nebunește, așteptând să văd verdictul final. Știam că voi pleca, iar acum se decidea, în sfârșit, *unde*. Eram cu adrenalina la maxim. Cred că nu arătam ceea ce simțeam, adică sper că nu, voiam să par indiferentă.

– Ok.

A intrat instant în jocul meu, de parcă era o chestie de rutină, obișnuită, pe care o făceam săptămânal împreună. A învățat de mai multe ori bilețelele alea și, privindu-mă cu ochii mari, a luat unul. L-a desfăcut încet și a citit. Nu a zis nimic. L-a închis și l-a pus pe masă, în fața mea.

– Deci? zic eu, atât de nerăbdătoare să aflu.

– Deci! atât a zis doar.

– Ce ai tras? E Palawan, așa-i? Zi că așa e. Știu că asta ai tras...

Vocea îmi trăda excitația mentală, cred, la maxim. Apoi, cum nici nu se uita la mine, am luat bilețelul și l-am desfăcut.

– E Palawan. Știam că Palawan este. Știam că am dreptate.

– Deci, ce e cu Palawan? mă întreabă, într-un final.

– Vreau să plec în Palawan. Nu știam unde, iar pe celălalt bilet este Bali. Cumva, nu eram tare decisă. De fapt, nu știam ce îmi este rezervat.

– Când vrei să pleci? mă întreabă sec.

Se uita la mine cum nu se uitase niciodată. Parcă privea în interiorul meu, să vadă dacă chiar sunt serioasă și chiar vreau să fac asta. Era ciudat de serioasă privirea asta, nu o mai văzusem niciodată înainte. Rumega intens la situație. Dacă i-aș fi putut privi în interiorul minții, nu cred că aș fi făcut față la noua situație. Mai bine că nu am putut privi. Probabil m-aș fi ars tare.

– Săptămâna viitoare aș vrea să plec. Vreau să plec o lună, că atâta pot sta fără să am nevoie de viză.

– Aha. De când știi că vrei să pleci?

– Păi m-am decis de câteva zile cred.

– Știai înainte de Iași?

– Da.

– Ok.

– Știu că nu ar trebui să lipsesc fix acum, în mijlocul proiectului nostru...

– Stai liniștită. Asta e! Nimeni nu ar putea fi atât de egoist să fie supărat pe tine că poți pleca în Palawan.

Ziua a luat o altă turnură, povestind multe despre Palawan și prea puține despre proiectul nostru. I-am zis că vreau să mă ajute cu excursia asta și a zis că mă va ajuta. Cu tot ceea ce poate. Nu îi venea să creadă că vreau să merg „singură” în Palawan.

Mă simțeam în al nouălea cer că am reușit să fac asta și încă nu făcusem nimic concret.

Nici mie nu-mi venea să cred că sunt atât de hotărâtă de faptul că voi pleca în Palawan.

Ce tare!

Cumva, doar acum începeam să simt că totul e real. După ce am verbalizat asta. Sincer, îmi era un pic teamă. Știam care sunt riscurile

plecării mele. Mone însă a reacționat destul de bine la veste. Aveam în cap și varianta în care îmi spunea că nu e ceva potrivit pentru mine și evoluția mea. Însă nu mi-a zis asta și poate de aceea eram așa de fericită. Și pentru că am stabilit concret unde anume voi ajunge. Chiar dacă toate astea erau în plan, până nu au fost verbalizate, erau doar imaginația mea și atât. Acum deveniseră reale. Simțeam că sunt vie prin toți porii mei.

Cum spuneam acum patru-cinci ani? „Vreau să ajung în Asia. Vreeau să ajung în Asiaaaa!!!”

Cum s-ar zice, am plantat atunci o idee care acum devenea reală, vie și realizabilă. Atât!

Că au trecut câțiva ani de atunci, da, au trecut. Și s-au schimbat foarte multe în viața mea – firește. Fără toate acele schimbări, nu eram azi în punctul în care sunt. Și nu făceam planuri pentru o excursie de una singură prin Filipine.

Perseverența dă roade? Desigur. Poate nu știu cum funcționează legile Universului cu adevărat, dar asta e cea mai tare chestie care mi s-a întâmplat.

Când am povestit prima dată cu Leo despre Palawan nici nu m-am gândit la excursia mea din Istanbul. Nu aveau legătură. Poveștile lui Leo despre locurile alea m-au fascinat însă, recunosc asta.

Acum am realizat că totul are o legătură.

Că mi-am dorit să fac asta, să ajung în Asia. Și, cum atunci am mers atâția kilometri doar ca să-mi fac un moft, probabil și acum am făcut ceva pentru asta. Dar nu știu ce și chiar nu mai contează.

„Realitatea bate orice astrogramă!” mi-a spus o prietenă astrolog, într-o zi.

E cale lungă de la gând la fapte? Oooo... categoric este.

Câte gânduri avem zilnic?

Câte visuri?

Idei mărețe?

Aventuri în propria noastră minte?

În acest moment, în așteptarea mea de pe aeroportul din Istanbul, îmi trec toate astea prin minte și mă minunez doar. M-am desprins deja de restul lumii. Sunt total concentrată la ceea ce scriu. Mă țin de cuvânt și chiar scriu.

Lângă mine stau doi chinezi, un tip și o tipă, tineri, care se uită la un film pe tabletă. Eu scriu de zor pe laptop. Cine zice că existența umană este banală? În acest moment, mai mult decât în orice alt moment din viața mea, cred că destinul ni-l făurim prin perseverență și statornicie.

Cu cât ne dorim ceva mai mult, cu atât probabilitatea să se întâmple este mai mare... Ceva de genul: „Și va fi să fie!” Poate nu am dreptate, dar mă amălesc singură că așa e, că e mai fain decât să fiu pesimistă. Haha.

Cam așa ar putea suna frumos afirmația: poți orice – dar doar dacă îți dorești cu adevărat asta și dacă este cu adevărat potrivit pentru tine.

Asta e ce gândesc acum. Nu înseamnă însă că nu vor fi și zile când parcă și cerul a picat peste mine. Dar, în acest moment, sunt doar eu și restul lumii din aeroport. Și sunt mii de oameni în tranzit aici.

Mai am mai puțin de o oră până la check-in și gata – zbor încă 11 ore. Destinația: Filipine.

Mai greu e că nu știu dacă șoferul mă va aștepta acolo, pentru că nu am reușit să dau de el prin mesaje. Vreau doar să fie acolo, la ieșirea din aeroportul din Manila, să mă aștepte. Sper.

Am făcut o mică pauză, pentru că e cam greu cu sincronizarea, acu' realizez asta. Nu aș fi crezut-o dacă nu o simțeam. Nu e chiar un job ușor, dar ce e și minunat și ușor în lumea asta?

După șase ore în aeroportul din Istanbul, se afișează, într-un final, poarta de îmbarcare pentru Manila. Nu exagerez, dar cred că am mers doi kilometri până la ea. Deja rucsacul meu atârna atât de greu... și chiar mă gândeam la cei care cară rucsaci de 15-20 de kilograme prin munți, nu așa, ca mine, în plimbare către poarta de îmbarcare, fără stres.

Senzații diferite: căldură maximă, emoții de necunoscut, teama să nu ratez ceva... cam toate se plimbau prin mine. Se zvârcoleau bine. Știam însă – în interiorul meu – că toate se vor rezolva, într-un fel sau altul. Nu aveau cum să nu se rezolve.

Îmbarcarea a decurs fără evenimente. Am zburat vreo 11 ore cu un avion plin la capacitate maximă, cu peste 400 de persoane la bord.

Nu mi-a fost frig, pentru că am primit o păturică. Am reușit și să mă uit la un film. Am și dormit vreo cinci ore, cu treziri din când în când , să verific cât e ceasul.

Vecinul de lângă mine a sărit efectiv peste mine să meargă la baie, ca să nu mă trezească. M-am amuzat de faza asta, când mi-a spus.

Ciudat e că am avut un vis, ca și cum era totul foarte real. Parcă eram într-o realitate virtuală, într-un Matrix. Poate de la filmul vizionat mi s-a tras, nu știu.

„Eram o floare, o Ambrozie și numele meu era Malalhala, sau Floarea de Argint. Eram din Galaxia Ambroziilor, care erau păzitoarele energiei Tinereții fără Bătrânețe.

Galaxia femeilor de Ambrozie avea ca unic scop lupta cu cei din Galaxia Zomanilor, care, în număr mult mai mare decât Ambroziile, voiau să cucerească teritorii noi din Univers și luptau pentru energia Tinereții fără Bătrânețe. Fiecare Ambrozie era secată energetic de Zomani în moduri ciudate și diferite, pe baza emoțiilor nestăpânite.”

Pfff... ce chestie!

Oare ce legătură are visul ăsta cu călătoria mea? Hmmm... auzi... Ambrozii și Zomani... Ce vis ciudat, serios!

Lângă mine în avion au stat un bărbat și o femeie. Ea din Filipine, el „italiano vero”. Mi-au spus că s-au cunoscut acum vreo 12 ani, dar au pierdut legătura o vreme. S-au regăsit însă mai târziu – și au decis să rămână împreună.

Femeia are un băiat care trăiește în Filipine și mi-a dat numărul lui de telefon, să îl sun dacă am vreo problemă. Mi l-a notat pe cartea de vizită a domnului, dar se pare că am ajuns la hotel fără ea. Probabil pe undeva prin aeroport, la cât m-au plimbat ăia pe acolo, am pierdut-o.

Domnul era un DJ și chiar mi-ar fi plăcut să pot lua legătura cu ei sau să am măcar Facebook-ul lor. Asta e...

Filipineza mi-a zis că-mi dă un singur sfat pentru călătoria mea, acela de „a nu mă încrede în nimeni!”. Și mi-a spus să am grijă de mine și orice mi se pare suspect să sun la poliție. Am zâmbit, dar poate știe ea ceva.

Când m-au întrebat ce caut în Filipine, am dat un răspuns vag, iar filipineza a fost convinsă că am un iubit pe acolo – a râs și a zis că e bine asta. Nu am vrut să o dezamănesc, așa că nu am contrazis-o.

Oricum nu conta. Dar au fost suspect de prietenoși și m-a surprins plăcut asta.

Manila City - Airport

În sfârșit aterizăm. Pfff... ce drum lung și obositor.

Cobor din avion și merg, alături de toată lumea, către controlul de pașapoarte. Pe traseu erau mulți filipinezi, angajați ai aeroportului, care țineau telefoanele în mână, cu un cod QR deschis pe ecran, și tot spuneau ceva despre el. I-am ignorat și am mers mai departe către ghișeu – oricum nu înțelegeam ce spun. Acolo, la control, mi se spune că nu am codul QR de intrare în țară.

Aha... mă dumiresc și eu abia atunci de ce stăteau toți ăia pe culoar.

Merg la ei și mă ia în primire un băiat. Mă așază pe un scaun, într-un loc unde mai erau multe alte persoane care făceau același lucru. Îmi cere datele și completează el acolo tot felul de informații – mă întreabă inclusiv despre vaccinul anti-Covid și/sau testul PCR.

Când termină, îmi spune să fac poză la codul acela și să merg mai departe la control. Funcționarul mă ia la întrebări. Acum aveam codul de intrare în țară, dar nu aveam vaccin.

– Codul dvs. de vaccinare, vă rog?

– Nu am...

Îi explic că nu am și că mi s-a spus că nu este nevoie de vaccin la intrarea în țară.

– Atunci PCR, îmi spune el.

– Nu, nu am nici PCR.

– Atunci trebuie să stați în carantină două săptămâni, adaugă el calm.

– Ce? Păi nu scrie nicăieri că este nevoie de vaccin! Și oricum, nu am Covid.

– Păi atunci trebuie să faceți aici un test PCR. Doar că rezultatul durează 24 de ore și vă costă cam 60-70 de euro să vi-l facem noi. Și nu puteți părăsi aeroportul până nu-l avem.

Apoi mă întrebă unde sunt cazată în Manila.

Hmmm... îmi spun în gând. Țștia nu mă lasă fără test.

– Și dacă fac Antigen?

Îl întreb de testul Antigen – că ăla e mai rapid și scap în 20 de minute. Îi spun că am citit undeva că, dacă e nevoie, mi-l pot face chiar acolo, în aeroport. Dar adaug, din nou, că am înțeles că nu am nevoie de așa ceva ca să intru în Filipine.

– Ok, asta se poate, da. Imediat se va ocupa una dintre colegele mele să vă ducă și să vi se facă testul Antigen. Așteptați aici, vă rog... Îmi arată o masă.

Între timp, mai vin pe la ghișeul unde eram încă vreo doi-trei angajați ai aeroportului, curioși să vadă ce tot vorbim. Toți vorbeau în filipineză – habar n-aveam ce zic acolo. Știam doar că totul avea să coste 600 de pesos. Asta înseamnă cam 13 euro.

M-a luat o tipă și m-a dus într-un spațiu special amenajat pentru teste anti-Covid, destul de departe de ghișeele de control. Pe drum m-a întrebat de ce nu vreau vaccin.

– Pentru că nu cred în el, i-am răspuns simplu.

Aici, ei toți poartă măști. Absolut toți. Și, cu măștile alea, nu reușesc să-mi dau seama care e diferența între ei – toți par la fel, îmbrăcați identic. Pare absurd, dar așa e.

Fac testul Antigen. Trebuie să plătesc, dar nu am decât euro și dolari. Fata îmi spune că merge ea să-mi schimbe banii. Îi dau 20 de euro, iar ea revine după vreo 15 minute cu banii schimbați. Îmi dă restul.

Între timp, e gata și testul meu – și, bineînțeles, e negativ. Pot pleca. Primesc un cod QR pe mail. Fata îmi spune că o să mai am nevoie de el, prin țară.

Merg din nou la controlul pașapoartelor, dar nu mai era nimeni pe acolo. Mă tot învârt, până când reușesc să dau de o fată. Face ea câteva clickuri pe calculatorul ei, fără să-mi mai ceară niciun act. Gata. Mă trimite mai departe.

Ajung la următorul ghișeu, unde prezint de data asta toate actele. Acolo era un tip care mi-a făcut și o poză și m-a tot întrebat ce caut în Filipine, unde stau, unde merg și tot așa. M-a întrebat dacă sunt singură. I-am spus că da.

Și imediat mi-am dat seama că mai bine nu-i ziceam asta. Am avut brusc o senzație ciudată. Dar era prea târziu. I-am zis că voi merge în Palawan.

Mi-a urat să am o vacanță frumoasă și mi-a spus, zâmbind, că sunt ultima pasageră. Tare!

Speram ca, după atâta timp pe acolo, să mai am bagajul – să nu fi plecat careva cu el. Am avut ceva emoții, recunosc. Dar era acolo, mă aștepta cuminte.

Am schimbat în aeroport 100 de dolari, la cursul de 57 pesos, ca să am bani pentru taxi.

Taxiul care trebuia să vină după mine nu mi-a răspuns și nu știam ce să fac. Cumva, trebuia să ajung la hotel.

Era deja trecut de 20:00, eram obosită, iar afară era beznă...

M-am tot învârtit pe acolo, am scos telefonul și m-am uitat pe hartă. Îmi arăta cinci kilometri până la hotel.

Mă vede un taximetrist și mă abordează. Îmi spune să merg mai încolo, că mă ia el. Tot îl întreb cât costă, dar nu îmi spune.

Mă observă și un polițist, care îmi arată alte taxiuri. Îi zic că merg cu ăsta și îl întreb dacă e ok. Nu-mi răspunde decât că taxiurile sunt în fața aeroportului.

Urc la taximetrist în mașină și iar îl întreb cât costă. Citisem pe internet că trebuie să afli prețul înainte să pornești. Îmi arată apoi o

plăcuță cu tarifele lui – scria acolo că e șofer acreditat de aeroport. Preț: 2900 pesos. Rămân perplexă.

Prețul pe care mi-l oferise hotelul era de 1500 pesos. I-am zis taximetristului că e prea mult și că vreau să cobor, că nu am atâția bani. A zis că mă duce înapoi la un taxi mai ieftin și a întors la prima intersecție.

Mi-a explicat că e scump fiindcă e trafic intens la ora asta, dar m-a dus înapoi și am găsit altul, care a acceptat prețul meu de 1500 pesos. (Ulterior mi-am dat seama că m-au fraierit – cum fac, de obicei, cu turiștii străini naivi.)

Șoferul ăsta, al doilea, tare guraliv. Mi-a zis că mă duce vineri la aeroport, să-l sun. Mi-a dat numărul lui și mi-a spus că îl cheamă Buddy.

Mare șmecher, Buddy ăsta!

Manila City - Spaces Hotel Makati

Într-un final, am ajuns și la hotel.

Un polițist aflat în fața clădirii îmi spune că *Spaces Hotel* e la etajul unu, pe scările pe care mi le-a indicat.

Urc și îmi vine spre întâmpinare un tip, îmi ia bagajul din mână. Mă întreabă dacă am rezervare.

– Aaaa... Yda? zice el... Dar de ce nu ai venit cu taxiul trimis de noi?

– Hmmm! zic... nu mi-a răspuns la mesaje omul vostru.

Dintr-o dată, s-a albit la față.

A sunat pe cineva imediat și s-a tot certat cu el... Mi-a făcut poză la mesaje din telefonul meu. Habar n-am ce s-a întâmplat acolo, dar cert e că era supărat. Rău! Cred și eu – pierduse câțiva pesos la afacerea asta. I-a câștigat altul. Asta e viața!

Am mai stat puțin să fac check-in-ul online, apoi mi-au dat camera 103. Un pat mic și o măsuță – cam asta era dotarea. O baie micuță. Curățenia... așa și-așa, după gustul meu.

Câteva animăluțe se tot plimbau pe acolo – niște gândăcei simpatici, de altfel. Dar am zis că sunt în vacanță și nu are rost să mă enervez. Așa că am acceptat ce am găsit și gata. Gândăceii au fost prietenii mei în următoarele zile. Chiar și apă am băut cu ei din același pahar. Hehe!

În jumătate de oră, camera mea arăta deja ca o bombă – la propriu. Toate lucrurile personale erau împrăștiate peste tot.

Am reușit să fac un duș și să-mi spăl părul, dar la final s-a întâmplat ceva cu apa caldă și m-am limpezit cu apă rece. În următoarele zile, cât am stat aici, nu am mai avut deloc apă caldă, chiar dacă am sesizat asta la recepție.

La cât de cald era afară, a fost ok și așa. M-am obișnuit repede cu ideea că nu am apă caldă. Poate trebuia să plătesc suplimentar, cine știe? Sau am avut apă caldă doar 10 minute, de bun venit?

Hmm...

Ideea e că la cazarea asta nu mai vreau să revin, deși cochetasem cu gândul să stau tot aici când mă întorc de pe insulă.

Am reușit să vorbesc la telefon și prin mesaje – am anunțat pe toată lumea de acasă că am ajuns cu bine. Acum eram aici, liniștită. Totul era în regulă.

Mâine... o nouă zi, firește!

Am pus ceasul să sune la 6:30, dar m-am trezit mai devreme – la 5:45 – după doar patru ore de somn.

La 7:30 eram deja ieșită din cameră. Aveam multe de rezolvat: îmi trebuia un adaptor de priză (că ăștia nu au prize ca ale noastre) și voiam să-mi iau și o cartelă cu număr local.

La recepție, dimineață, era alt băiat decât aseară. Mi-a explicat unde pot merge să cumpăr o cartelă SIM de telefon, cu număr local.

Acum începea adevărata aventură din Manila.

Sincer, nu prea înțeleg ce vorbesc oamenii ăștia în engleză. Și nu că aș fi înțeles vreodată prea bine. Haha!

După ce întreb în două magazine 7-Eleven – unde tipul de la recepție mi-a zis că voi găsi orice și ieftin – reușesc, într-un final, să aflui unde pot lua o cartelă cu număr de Filipine.

Dar șocul cel mare l-am avut când am ieșit din hotel: toți purtau măști pe față, pe stradă și chiar și în mașini. Afară era deja o căldură infernală, încă de dimineață.

Iar pe străzi... agitație cât cuprinde: mașini, claxoane, oameni la trecerile de pietoni și, surprinzător, foarte mulți cu umbrele.

O adevărată nebunie.

Stau o clipă pe loc și realizez unde sunt. Ce fac.

Fix în acest moment – cu tot zgomotul orașului, al mașinilor, al oamenilor – totul se reduce, brusc, la zero. Sunt doar eu... acolo... pe un trotuar din Manila. Fără mască, fără telefon, fără noțiuni, fără nimic.

Stau pur și simplu și conștientizez.

Eu și restul lumii.

E ciudat, dar nu simt că nu ar trebui să fiu aici. Dimpotrivă – parcă fac parte din tot acest context. Sunt exact unde trebuie să fiu.

Bizar.

GPS-ul de pe telefonul meu mă cam înnebunește... zău așa.

Cum ziceam, reușesc să găsesc un magazin de unde îmi iau o cartelă. O rog pe fată să-mi bage SIM-ul în telefon. Surpriză! Nu funcționează. Mă chinui și... nimic.

Nu știu ce să fac. Parcă sunt desprinsă din altă lume și totul mi se pare brusc nou și imposibil de înțeles. Decid totuși să mă întorc la hotel – nu am altă soluție.

Băiatul de la recepție mă întâmpină zâmbitor. Ne chinuim împreună să facem telefonul să meargă. Fiind iPhone, zice că e mai dificil pentru el să-l înțeleagă. El are Samsung. Cert e că nu merge și gata.

Apoi, stă el puțin pe gânduri și îmi zice că poate telefonul e codat în țara mea.

Aha... mi se face și mie click-ul. Da, e posibil.

Am adus special de acasă iPhone 7, ca să introduc o cartelă de Filipine în el. Nu m-am gândit nicio clipă că nu ar merge. Și, setată fiind pe ideea asta, insist degeaba. Realizez apoi că iPhone 12 e luat la liber, deci nu ar trebui să fie codat în rețeaua Orange, ca iPhone-ul 7.

Mă dumiresc, într-un final.

Logic că așa e! Schimb cartelele dintre cele două telefoane și, brusc, am număr de Filipine. Mă bucur ca un copil. Ieeee!

Am zis oare că sunt un fel de „prințesă anti-tehnicus”? Nu? Păi da, sunt. Toată viața mea i-am lăsat pe alții să se ocupe de lucrurile care

mie mi se păreau prea greu de dus... Deci, gândesc acum, trebuie să trec și de etapa asta cu tehnologia? Hmm... păi am încotro?

Într-un cuvânt: funcționează! Am număr acum. Să vedem cum mă descurc și cu restul. Până să înțeleg exact funcțiunea – sau mai bine zis noțiunea – de „număr străin” în propriul meu telefon, a mai fost o etapă. Acum însă cred, și sper, că am înțeles. Atunci, în schimb, eram complet bulversată. Pfff... Ca și cum aș fi fost pe Marte și habar n-aveam cum se folosește un telefon.

Am ieșit din nou din hotel – mai aveam de rezolvat cu adaptorul și trebuia să-mi iau și o mască... că de, toți aveau și mă simțeam cam stingheră fără.

Cu siguranță însă, nimeni nu m-a luat la rost că nu purtam mască. Cel puțin în Manila, nu. La *Intramuros*, da – mi s-a cerut când am intrat într-una dintre locații. În rest, nimeni nimic. Pașnici!

Am găsit și adaptor și mască. Și am purces la drum.

Știam că vreau să ajung la *Fort Santiago* și la *Acvariu*. Am ales primul acvariu și am pornit pe jos. Mi-am zis că șase kilometri nu sunt așa de mulți. La 30 de grade însă, se pune altfel problema.

GPS-ul meu m-a dus pe unde a vrut el, că doar sunt eu aiurită și nu l-am setat la mers pe jos. Logic. Așa că m-a dus pe traseul de mașini. Am ocolit, dar cu scop. Am văzut ce nu mai văzusem vreodată, asta e clar.

Am trecut prin cartierele din Pasay, unde oamenii trăiesc, pur și simplu, pe străzi. Au niște mese improvizate în fața caselor, vând tot felul de lucruri – habar n-am cui – și trăiesc efectiv acolo, în mijlocul străzii, cu copiii după ei. Dorm pe bucăți de carton sau pe petice de iarbă, direct pe jos. Am văzut mulți așa: bărbați, femei, copii. Fără stres. Fără grabă. Doar viața, așa cum e.

Nimeni nu mi-a zis nimic. Nu cerșeau. Doar cei cu tarabele lor improvizate îmi mai adresau câteva întrebări, să cumpăr de la ei.

M-au abordat și unii cu triciclete, dar parcă n-am avut curaj să mă urc în niciuna, deși eram deja ruptă după vreo cinci kilometri de mers

pe jos. Simțeam că am flăcări în picioare. Știam – și simțeam pe pielea mea – că e o experiență unică.

Începuse și foamea să-și ceară drepturile, dar acvariul era aproape, așa că nu m-am lăsat. Am ajuns acolo după câteva ore bune. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi comand ceva de mâncare: spaghete cu fructe de mare. Foarte bune. A fost prima dată când am mâncat așa ceva. O porție – 250 de pesos.

Intrarea la acvariu – alți 750 pesos.

Acvariul ăsta e drăguț, dar... se putea și mai bine. Comparativ cu cel din Barcelona, de exemplu, lasă de dorit. Multă lume. Aici am văzut primii adevărați turiști de când am ajuns în Manila. Parcă m-am simțit un pic mai bine – nu mai eram singura „albă” printre filipinezi. Măcar pentru câteva minute făceam parte din lumea asta. Dar sentimentul n-a durat mult.

Tot aici, la acvariu, m-a abordat o tipă, chiar înainte de ieșire. Mi-a oferit un masaj gratuit – cinci minute. Am refuzat-o o dată, dar a doua oară m-am gândit la oboseala din picioare și am zis că încerc.

Masajul cu acel aparat a fost uimitor. Debitul verbal al celor doi – o fată și un băiat – m-a obosit însă grav. Logic, voiau să-mi vândă aparatul, îți dai seama. Prețul de pornire: 20.900 pesos. Cu pașaportul, cică, aveam 10% reducere. Apoi aflu că ieri, adică fix cu o zi înainte, culmea, avuseseră reducere de 50%, că firma lor împlinise un an. Zâmbesc.

Încep să le explic că e greu de dus pe avion, că e cam mare aparatul. Încep munca de lămurire cu mine, aveau o tehnică.... O ho ho... Mi-a plăcut negocierea. Între timp, tipa mă tot masa pe picioare și îmi explica că aparatul îmi va face picioarele perfecte, că e bun și anti-varice. Că dacă am părinții cu artrită și alte afecțiuni, îi va ajuta. Și încă multe altele. Până la final, tipul a zis că îmi face reducerea de 50%, că vorbește cu șeful lui și, suplimentar, mai îmi dă și reducere de 10% pe lângă prima reducere de 10%. ăsta da preț, acum.

După calculele lor, nu că așa ar fi, aveam un preț de... 80 de euro – așa mi-a zis tipa.

Băiatul mi-a arătat și poze cu clienții lui și colecția lui de bani străini, i-am scos și eu 10 lei românești pentru colecția lui. Era încântat.

Sau așa cred!

Când au văzut că totuși nu mă conving, au încercat să ceară bacșiș. M-am și gândit, omu' e tot om, până la urmă. Am scos o hârtie de 20 de pesos și i-am dat-o băiatului, că el era lângă mine. Au ei un fel de a spune: „I am hungry, mam'!”

Tipa zice însă către mine: „Mie nu-mi dai nimic?” Ha... i-am zis să împartă cu el, că nu mai am mărunt. Chiar nu aveam, nu eram pregătită pentru această sesiune de masaj gratuită cu bacșiș.

Am plecat de acolo.

E probabil una dintre multele lor vânzări nereușite.

Dar mno, bun aparatul, însă cred că nici cei 80 de euro nu era prețul real, în magazine adică. Dar fiecare trebuie să trăiască cumva și înțeleg perfect asta. Am primit 5 minute de masaj la picioare, cu 20 pesos și 10 lei.

E ceva!

Am plecat. Mă gândeam să iau un taxi, dar pe GPS îmi arăta că e aproape – cam un kilometru și jumătate. Am decis că nu mai contează, că oricum mă dor picioarele și am luat-o iară la pas, de data asta către Fort Santiago. Acolo taxa de intrare era doar 75 pesos. La intrare, câteva magazine cu haine și mâncare. Decid să iau o cafea și intru unde văd. Solicit o cafea. Fata îmi zice prețul: 140 pesos. Ce? Îi zic că e cam mult pentru o cafea și o refuz.

Nu știu de ce am făcut asta, poate că totuși nu-mi trebuia așa de tare cafeaua aia. Am avut impresia că vor să mă înșele. Ceva de genul.

Mai târziu, pe insulă, prețul ăsta l-am plătit frecvent pentru o cafea, aici însă mi s-a părut exagerat. Am stat pe o băncuță și am mâncat un croasant cu stafide cumpărat în timp ce băntuiam după cartelă și adaptor. Am băut apa din sticlă, care era deja fierbinte de atâta umblat prin soare. Mai mi-am revenit un pic.

Căldura era copleșitoare. Noroc că fusesem inspirată să-mi pun șapca pe cap. Și ochelarii de soare la ochi. Și că m-am dat cu multă cremă protectoare pe tot corpul. Altfel o cam mierleam. Mai ales că eram venită de la nouă grade din România.

Fortul Santiago... ruine, ziduri învechite cum am mai văzut și în alte locuri. Istorie. Multă istorie. Cu o energie potrivită locului. Care te face să înțelegi că ești parte din Univers și că, pur și simplu, trăiești. Ești viu. Aș fi vrut să savurez mai mult, însă căldura și oboseala își cereau tributul.

Am decis că este suficient și m-am îndreptat, târșându-mi picioarele obosite, către ieșirea din parc. Am ieșit cu gândul la un taxi. Am testat aplicația instalată dimineață cu băiatul de la recepție, Grab, dar nu a funcționat.

Un copil cu o bicicletă din aia cu trei roți, m-a abordat. A zis că e lung drumul până în Makati și am nevoie de un taxi totuși. M-a ajutat să găsesc un taxi și mi-a cerut de la obraz bacșiș pentru asta: „I am hungry, mam’!” Ciudați ăștia pe aici!

Gata, sunt în taxi. Îi zic taximetristului să pornească contorul. Nu mai vreau tarife din burtă. Gata. Am învățat și lecția asta. „Nu te mai lăsa păcălită de ăștia așa”... mi-a sunat apoi în cap, deci e bine.

Eram curioasă cât va fi cursa. Deja traficul era infernal și mă uitam cu groază la contor, că noi mai mult stăteam în trafic, decât să înaintăm.

A fost totuși mult mai bine decât mă așteptam, pentru cele 72 de minute petrecute în taxi în trafic, de la Fort Santiago la Spaces Hotel, am plătit 300 pesos plus bacșiș 20 pesos.

Super ok față de 1500 pesos ieri pentru 15 minute de la aeroport, nu? Realizez și eu acum că străinii sunt luați în vizor încă de la intrarea în țară.

Ce chestie și cu păcălitul ăsta. Eu nu înțeleg un lucru însă. Cum au învățat oamenii să facă asta? Cum au decis ei că da, acum te păcălesc? Cu bani, cu orice...

Uneori am impresia că au rămas mult prea puține persoane corecte pe pământ sau poate niciuna? Sigur fiecare dintre noi fentăm ceva sau pe cineva, la un moment dat. Că asta mi se pare destul de dubios.

Eu nu cred că așa ne-am născut. Sincer, astea sunt atitudini învățate sau forțate de împrejurări sau cine mai știe? Omenirea își joacă rolul ei și treptele evoluției sunt exact așa cum sunt acum. Nu-mi mai bat capul... gata!

Deci, am ajuns seara la hotel. 18:30.

Întineric afară. Interesant că asociem întotdeauna vara cu apusul târziu al soarelui și aici chiar m-a surprins că la 18:00 e deja beznă.

Zgomote în trafic și claxoane la greu. Eu din nou flămândă, după toate evenimentele din timpul zilei, iar consumul meu de energie a scăzut și mai mult în taxi, uitându-mă continuu la contorul ăla care mi se părea că trișează.

Nu râde... în prima fază, am crezut că șoferul apasă pe ceva buton când nu sunt atentă, să crească tariful de pe contor. Se mișca, în mod normal, cu câte doi pesos, dar uneori sărea cu 10-15, chiar și 20 pesos deodată. Credeam că face el ceva șmecherie.

Totuși, într-o oră și ceva cât am stat în mașină și am tot urmărit mersul lui, am realizat că așa e setat ceasul ăla, să sară efectiv, la momente aleatorii, cu mai mulți pesos deodată. Aha... deci și aici șmecheria se practică. Dar mno, cum spuneam... Toți trebuie să trăiască cumva!

Dar scurgerea mea de energie pe chestia asta era maximă, simțeam cum mi se închid ochii efectiv datorită concentrării. Am aplicat câteva tehnici ca să reușesc să rezist. Greu, foarte greu drumul, recunosc. Ulterior, am văzut și la alte taxiuri că așa funcționa contorul și m-am liniștit. Însă atunci am dus greu emoția asta, recunosc.

Cum ziceam? Aaaa... că îmi era foame maxim. Păi la atâta energie scursă? Cred și eu! La parterul clădirii unde aveam hotelul, mai multe restaurante.

Mă uit ca ăla neștiutor la reclamele de pe geamuri. Unul dintre ele, Becky & Nala, restaurant japonez, mi-a atras atenția. Zic să intru, că doar nu-mi dau în cap. Pe afiș afară era ceva orez cu legume și șrimpi.

Am să încerc o mâncare nouă, mă gândesc... și intru.

A fost foarte bună mâncarea. Am luat și un ceai verde lângă. Total 500 pesos. Deja încep să mă obișnuiesc cu banii locali. Nu mai stau să transform chiar la fiecare leuț totul. E un pas și ăsta.

Delicios de bun orezul cu creveți, m-am revigorat maxim după ce m-am hrănit. Simțeam că începe să-mi cam placă în călătoria asta. Hehe. De ce nu mi-ar plăcea?

În cameră, fac un duș, să dau jos toată mizeria, praful și transpirația din timpul zilei. Cu apă rece, logic. Că nu am caldă. Mă gândesc înainte totuși să merg la recepție, să le zic. Merg. Dar nu e nimeni. Deci fac dușul tot cu apă rece. Oricum eram înfocată și transpirată tare. Ce mai conta!

Apa ce se scurgea de pe mine, neagră. La propriu. Țeavă de eșapament la greu, gândesc. La ce e în Manila, nici nu mă mir.

Apoi, logic, m-am pus pe mesaje. Ajunsesem la Wi-Fi și eram happy. Multe mesaje, cu toată lumea. Am adormit. Iar m-am trezit. Am mai povestit iară prin mesaje. Apoi am mai stat pe laptop un pic. Iară am dormit.

„– Ai ajuns în Manila?

– Daaa... deja am hoinărit azi prin oraș.

– Și? Cum ți se pare marele Manila?

– Ce sărăcie am văzut. Pfff.

– Păi ce, credeai că e Bucureștiul?

– Nu, pentru că e tare trist.

– De ce?

– Pentru că ăștia chiar dorm pe străzi aici.

– Păi ți-am zis și eu asta, ai uitat?

– Prin Pasay m-am învățat azi mult...

– Unii stau departe de casă și lucrează în Manila.

– În Makati deja nu îi mai vezi... Și dorm pe square, pe iarbă...

– În Makati e lux.

– Țștia care vând pe stradă cu cărucioare improvizate nu cred că stau undeva.

– Dar nu trebuie să mergi în zone rău famate.

– Nu am mers.

– Ok.

– Doar după GPS am mers. Nici nu am îndrăznit să fac poze. Doar în Makati.

– Fă poze când este multă lume. Sau când ești singură.

– Da, mi s-a atras atenția să am grijă cu telefonul.”

Și tot așa, până s-a făcut dimineață și abia-abia m-am dat jos din pat. Nuuu... nu de oboseală... hehe... asta nu era.... Însă tăpile mele sunt praf... pfff... cum merg azi iar pe jos?

Mă bag iar la duș. Am transpirat tare în multele mele reprize de somn. Apă rece, din nou. Că doar nu s-a rezolvat problema peste noapte, prin nicio minune. Dar e ok, oricum sunt super transpirată. Am pornit aerul condiționat când am ajuns și nu l-am oprit deloc. Uneori chiar simțeam în timpul somnului că îmi e frig. Ca și cum aveam frisoane. Alteori pieream de cald. Probabil oboseala, diferența de fus orar sau trecerea de la temperatura din România la cea din Filipine.

Da, cred că și diferența asta de climă își spune cuvântul. Asta ca să caut o justificare pe care să o accept, în primul rând. Nu că aş avea nevoie, dar mental ajută uneori. Sau nu.

Azi ies mai greu din hotel decât ieri. E trecut de 8:00 deja. Dar sunt în vacanță și nu contează. Pe lista de azi este Intramuros și Desert Museum, găsit azi noapte pe Tripadvisor, care mi-a atras atenția. Copilul din mine a zis, de ce nu? Să mâncăm ceva dulce, ceva doar pentru mine și nimeni altcineva.

Ies din camera mea. La recepție, băiatul drăguț de ieri. Îl întreb unde să schimb ceva bani. Îmi zice că e un mall un pic mai încolo pe stradă. Ha? Nu știam că am un mall lângă cazare. Tare! Dar zice că deschide la 10:00. Mă dezumflu brusc. Pfff.

E doar 8:40. Îi spun că vreau o cafea înainte atunci și îmi recomandă să merg la McDonalds... chiar lângă mall. Intru la McDonalds. Ca să văd că este ticsit de lume, așa dimineață. Stau la coadă. Mă uit pe panourile de deasupra să văd ce aş putea să mănânc.

Comand o cafea cu gheață și o porție de clătite din ofertă. Stau vreo jumătate de oră acolo, mănânc și beau cafeaua, clătitele sunt foarte bune, le savurez pe îndelete, dar totuși nu mai am stare să aștept. Încă nu se deschide mall-ul și nu vreau să stau până la 10:00. Decid să plec. Iau cafeaua rămasă și ies.

Mdaa... la ăștia, la orice intrare dintr-o clădire, stau paznici care doar asta fac, închid și deschid ușile. Mi se pare o slujbă de prisos, dar ei chiar o fac cu zâmbetul pe buze. Aș muri să fac asta o zi, dar să fie un job permanent... pfff... ce pierdere de timp. La McDonalds, paznicul mi-a făcut inclusiv o reverență, de parcă eram o prințesă, hehe.

Gata, plec. Iară pe jos. Tălpile îmi zvâcnesc, dar merg. Nu mă las atât de ușor învinsă. Sunt vreo cinci kilometri și jumătate. De data asta am setat mersul pe jos. E mai bine. Clar că am nevoie să fiu mai atentă la detalii.

După ceva mers pe jos, în reluare mai mult, printre mașini și oameni ai străzii, mă gândesc să încerc o bicicletă din asta cu trei roți, să văd cum e. Întreb pe unul și zice:

– Aaa... e prea departe Intramuros, trebuie să iei un Jeep. Și îmi arată Jeep-ul. Acolo e stația, zice...

– Aha. Ok, mulțumesc!

Se pare că trebuie să testez și Jeep-ul. După vreo cinci minute ajung și într-un Jeep autentic filipinez. 15 pesos. Pfff... pentru vreo patru kilometri și jumătate. Frate, ce prețuri au ăștia pe aici? Că mie mi se par cam mari discrepanțele astea.

Pe traseu văd multe. Piețe în aer liber, vânzători ambulanti. În Jeep urcă, pe rând, diverși oameni, în general femei. Unele singure, altele cu câte un copil după ele.

Șoferul Jeep-ului face rebus la fiecare oprire în trafic... e stângaci. Mi se pare super tare asta. Și pe traseu, când încetinește, mai strigă la câte un vânzător ambulant de pe stradă și cumpără apă rece și o felie de pepene.

Aaa... Jeep-ul nu are ușă în dreapta șoferului, călătorii urcă și coboară, pur și simplu. La fel, nicio ușă în spate... cine urcă trimite banii în față și li se dă restul la fel, din mână în mână. Mi se pare super tare totul. Parcă sunt într-un film și mă simt invizibilă. Mișto tare senzația. Brusc îmi amintesc că am dat taximetristului care m-a adus de la aeroport 1500 de pesos. Daaa! Mare țepăăăă! Ce să mai zic! Să fie sănătos omul. Asta e.

Discordanța mi se pare fantastică. Însă poluarea din Jeep e pe măsura prețului. Plămânii mei sunt categoric plini la maxim cu mirosuri, praf și țevă de eșapament. Transpirația e la loc de cinste! Dar e mult prea tare experiența, ca să comentez ceva. Mă simt ca într-un alt Univers. Ca și cum joc un rol sau am aterizat din greșeală aici. Mă tot minunez de contraste. Ce viață! Unde e România și tot ce știu eu? Sunt în Manila, înconjurată de oameni diferiți, dintr-o categorie foarte săracă a orașului. Și sunt încă vie, nu am murit... deci existența continuă, indiferent ce fac.

Nu aș fi ratat drumul ăsta cu Jeep-ul pentru nimic. Dar o dată e ok, pe termen lung nu prea cred. Nu aș putea trăi așa.

Ajungem în zona Intramuros și șoferul îmi face semne că trebuie să cobor și să o iau în stânga, dincolo de drumul pe care mi-l arată cu mâna. Mulțumesc și cobor. Așa experiență! Incredibil. Până nu testezi pe pielea ta, habar nu ai cum e. Nu poți descrie asta în cuvinte. E mult prea tare.

Nu se poate traversa decât subteran. Multă lume, dintr-o dată parcă. Am simțit deja că am ajuns într-o zonă turistică. Alt vibe. Dar sunt deja ruptă. Hmmm... Mă gândesc iară la tricicleta aia. Și brusc, apare. Cum mergeam așa pe alee, oprește una în spatele meu. Un băiat se dă jos cu cartonașul în mână și mă tot aburește. Cică vrea 350 pesos la fiecare 30 de minute.

La cât de varză sunt picioarele mele, aş da oricât. Dar îi zic că mi se pare tare scump. Tot negociem până ajungem la 200 pesos la fiecare jumătate de oră parcursă. Îmi zice că are Lamborghini şi că va fi „my personal driver”, iar eu „the boss”.

Îmi place băiatul şi decid să accept la 200, chiar dacă ştiu deja că e un preţ mult prea mare, măcar are papagal şi e şi carismatic pe deasupra. Deci plătesc pachetul total, nu doar drumul.

Oricum am zis că picioarele mele merită puţin confort după cât de mult au mers zilele astea. Urc. Altă viaţă în Lamborghini-ul lui. Mă simt precum în rai. Nici nu mai contează unde merg. Sunt în tricicletă şi savurez senzaţia doar. Nu ştiam că poţi savura asta, dar da, e chiar ireal.

De când am pornit de acasă, în marea mea aventură, am parte de tot felul de senzaţii. Şi niciun regret. Niciun dor. Ca şi cum aici şi acum trebuie să fie şi să se întâmple. Uimitoare senzaţii.

Deci vizitez Intramuros pe tricicletă sau în tricicletă, mai exact. Ca să mă înţelegi, este o bicicletă la care i-au ataşat un cadru metalic precum un ataş de motocicletă. Şi atât. Fără uşi, fără nimic. Doar barele de susţinere, trei roţi şi o pânză în spate, de delimitare mai mult, că dacă te laşi pe spate, pici. Rudimentar totul, însă invenţia e dementială.

Sincer, când am urcat, nu ştiam că băiatul îmi va spune atâtea. A fost ghidul perfect. Am aflat că Intramuros (cetatea dintre ziduri) a fost a spaniolilor şi are 5 universităţi, o şcoală de fete, biserici, restaurante şi cazări de tot felul.

Joshua, ghidul meu, a fost şi un pic şmecheraş. Dar, ca orice localnic din Manila, care practică înşelătoria, a reuşit asta.

Dar să zicem că am plătit pentru că era isteţ. Toată afacerea m-a costat 820 de pesos, cam o oră şi jumătate, din care multe minute am fost la obiective, unde el m-a aşteptat afară. În vreo două locaţii, care nu erau cu taxă, m-a însoţit înăuntru şi mi-a povestit despre locurile respective.

Am mai aflat, printre altele, că el este din provincia – sau insula – Mindanao și că locuiește în Manila. Are treizeci de ani și e căsătorit; are trei băieți de unsprezece, nouă și doi ani.

Nu că ar arăta de treizeci... nu i-aș fi dat mai mult de douăzeci și unu, dar ce să zic – nici nu contează care este adevărul.

Detalii despre Intramuros sunt o grămadă pe net. Experiența e interesantă. Dar, ca o paranteză, data viitoare, dacă va mai exista o dată viitoare, voi merge acolo prima dată, ca să nu mai fiu așa de obosită. Și să mă bucur pe jos de experiență. Și poate să mănânc acolo de la tarabe cu studenții. Și eventual să caut un suvenir drăguț și să merg cu bicicleta de bambus în jurul cetății. Dacă va fi să fie! Vom vedea.

Joshua zicea să vin cu „soțul” data viitoare și să-l caut, că ne va duce pe amândoi cu Lamborghini, care are aer condiționat natural. Simpatice puștiul, chiar mi-a plăcut. O figură!

Ultima oprire, la Park Rizal. Unde m-am și despărțit de Joshua, de altfel... după ce i-am plătit cursa. În parc am făcut doar câteva poze și am ieșit. Era mult prea cald, mult prea mare disconfortul de a sta acolo la ora aia... Am decis că am nevoie de răcoare și am mers către National Museum, de care îmi spusese Joshua că e aproape...

Acolo, control pașaport, rucsac lăsat la intrare, fără șapcă... precum la Casa Poporului așa... Dar răcoareeee... chiar foarte răcoare, de mă luase cu frig de-a binelea, la un moment dat. Mișto tare. Am petrecut vreo două ore bune, are 5 niveluri clădirea. Tot ce vrei găsești acolo. Despre spațiu, despre animale, faună și viață, în esența ei. Minunat gândit, o construcție grandioasă. Totul alb. Aș mai fi stat acolo, însă stomacul m-a luat la zor încă de la etajul doi.

Am rezistat vitejește până la capăt, dar nu am mai citit pe plăcuțe chiar tot... cred că ai nevoie de vreo două zile să citești tot... asta pentru pasionați, ca să știți, chiar frumos structurat totul. Când mă gândesc acum, în timp ce scriu, la mâncare, mă ia brusc foamea! Hehe...

Sunt deja pe insulă și e ora 6:30 dimineața, dar mai am de scris până ajung la zi cu evenimentele. Au fost prea multe și scrisul l-am tăiat de pe listă o vreme. Trebuie exercițiu serios ca să ai o sincronizare bună. Nu sunt tare grozavă la asta, recunosc. Pentru a scrie o carte, un jurnal, orice... este nevoie de perseverență și răbdare, clar nu se scriu întâmplările singurele pe hârtie. Mi-ar fi plăcut tare asta, dar realitatea e alta.

Ies din muzeu și văd peste stradă ceva restaurant japonez. Decid că acolo voi mânca. La ușă, portar. Nu mă lasă să intru, nu înțeleg ce îmi spune. Ce-o vrea?

Îi zic hotărâtă că îmi este foame și se dumirește și el, apoi îmi zice să intru, râde și îmi deschide curtenitor ușa, îi spune ceva tipei din interior. Reușesc să mă așez la o masă, picioarele mele sunt terminate. Mesele erau majoritatea goale, doar două ocupate. Comand un pește cu orez și mi se aduce apă cu gheață din partea casei. Mâncarea avea un sos delicios cu porumb dulce, o minunăție. Nu știu dacă îmi era așa tare foame sau chiar bucătarul se pricepea. Nici nu contează...

Deja mă simțeam mai bine. Se pare că foamea, adică senzația de foame aferentă, scade rapid energia. Combinată cu durerea de picioare și căldura sufocantă... de excepție!

Glumesc, dar e real. Chiar am trăit asta pe pielea mea.

După mâncare am fost alt om... altă femeie adică. Ies din restaurant ridicându-mă cu greu de la masă, simțeam că am ace în tălpi. Dar după câțiva pași mă obișnuiesc cu senzația și e ok. Îl întreb pe portar de o casă de schimb valutar în zonă. Nu știe. Întreabă pe unul de mai încolo, din cei mulți filipinezi care nu știu ce tot fac pe marginea clădirilor permanent.

Nici ăla nu știe. Pfff. Asta e! Mulțumesc și plec. O iau la pas. Căldura e de-a dreptul infernală acum. E abia ora 14:00 și mai e până apune soarele.

Merg fără să am o direcție clară în cap și văd o clădire ce părea a fi un mall, pe partea dreaptă. Mă surprind ăștia cu mall-urile lor... nici nu bănuiești că sunt acolo unde sunt. E incredibil asta.

Vreau să intru să caut o casă de schimb valutar. Dar văd un birou fix la intrarea în mall. Intru acolo, aveau afișe cu prețurile pe perete, pentru multe monede: euro, dolari etc.

Văd dolarii la 56.82. Mai puțin ca la aeroport, unde era 57.00. Asta e, dau să schimb 100 de dolari doar.

O Aventură, cu A mare... mă pune să completez un bilețel. Bineînțeles că nu văd nimic pe el, intuiesc doar, așa de mic este scrisul... fata abia pronunța cuvintele în engleză, iar eu absolut nimic nu înțelegeam. Parcă eram într-un crepuscul de timp, așa mă simțeam. Sau ca la Gestapo, că mi-au luat pașaportul, m-au pus să semnez, au dus totul pe o tăviță în spate și, după vreo cinci minute bune de așteptare tensionată, fata a revenit din spate, spre ușurarea mea.

La un moment dat mă gândeam că e ceva în neregulă și mă întrebam ce fac... Tristă senzația de neputință... Deja gândul îmi zbura la ce e mai rău posibil... Pfff. Dar mi-au dat banii aferenți și pașaportul și am ieșit răsufând ușurată. Mamă, ce senzație urâtă am încercat acolo. Incredibil. Energia cea mai joasă întâlnită vreodată. Iară trebuie să muncesc să o adun la loc, așa scursă mă simțeam.

Am făcut acum o pauză de scris, cum ziceam, sunt deja pe insulă și e ceva ciudat cu hotelul ăsta... dar revin când ajung cu povestea la zi. Sunt cam intrigată, nu reușesc să dorm deloc. Hmmm. Oare ce se întâmplă aici?

Deci, revenind la origini, sunt încă în Manila și tocmai am schimbat 100 de dolari într-un birou dubios de-a dreptul.

Am ieșit și am zis că iau un taxi. Intru iară pe Grab, doar-doar o merge de data asta, dar logic că m-am luptat vreo 10 minute cu aplicația și degeaba. Abandonasem când lângă mine oprește un taxi. Eram fix în fața unei clinici sau spital, ce-o fi fost, și acolo tot veneau mașini, una după alta.

Nu m-am mirat că ăsta a oprit să mă ia, probabil a văzut că aștept. Am urcat și am văzut cu coada ochiului un bărbat venind către mașină, dar s-a întors apoi brusc și a plecat. Hmmm... ciudat. Șoferul

mă întreabă unde merg și mă roagă să îi scriu pe telefon adresa. Bag Desert Museum și pornim. Arăta GPS-ul lui că facem 30 de minute. Brusc realizez că taxiul ăsta cred că era pentru bărbatul ăla care venea către mașină... ce chestie. Nu știu dacă e așa, însă asta a fost senzația, că tocmai am suflat de sub nas un taxi al cuiva din fața unui spital.

Șoferul de taxi navighează prin trafic. La propriu. E lesne de înțeles că sunt impresionată de toți șoferii din Manila. Sunt pașnici, claxonează discret, dar frecvent și se lasă unii pe alții în prioritate. De-ar fi și românii în trafic așa, pfff. Dar eu sunt în Manila acum, nu în România.

Ajungem la destinația de pe GPS. Spre marea mea surprindere, suntem într-o zonă tare mișto și pare precum o intrare de hotel și scrie pe ea altceva decât mă așteptam.

La intrare în clădirea Conrad (asta scria mare pe clădire), o tipă gardian, ca la fiecare clădire, cum am mai zis. Și securitate precum la aeroport, cu ușa pentru metale și paletă de verificat poșeta încă o dată după ce treci de ușa.

Aștept să-și termine discuția cu un cuplu și o întreb dacă acolo e Desert Museum. Îmi face semn că e înăuntru, imediat pe dreapta.

Intru în clădirea aia. Rămân perplexă. Cu adevărat perplexă. Ce opulență. Am gura căscată ca în desene animate. Am făcut mai târziu și un video, dar realitatea e mult mai uimitoare.

Parcă intrasem brusc într-un film de la Hollywood... cu cea mai tare regie... Nu am cuvinte să descriu cât de frumos este decorat totul.

Merg direct la muzeu, să rezolv pentru ce am venit, dar e mare panou în fața ușii că au eveniment privat. Ha? Împing ușa, dar se pare că e încuiată. Înăuntru se văd câteva persoane, dar chiar nu mă bagă niciuna în seamă că stau așa ca proasta în dreptul ușii și mă uit la ei. Nu am încotro și plec. Ce chestie.

Mă gândesc eu așa, dacă am ajuns aici și nu pot intra la muzeu, de ce am ajuns? Hai să văd ce descopăr uimitor. Nu că totul nu era mai mult decât uimitor... luminile, decorurile, magazinele și toate restaurantele și cofetăriile. Parcă era mall-ul restaurantelor

deosebite și luxoase din Manila. Totul era pe alt vibe. Era incredibil. În urmă cu o oră eram într-o energie auto distructivă în casa aia de schimb valutar dubioasă, ca după nicio oră să fiu în paradis? Era o glumă a Universului?

Ha... „Te-am prins!”... ar spune Universul fix acum!

Și chiar că așa eram, mută. Nici nu pot să descriu senzația aia în cuvinte, sincer.

Sunt convinsă că există și alte mall-uri și mai frumoase în lume, dar energia asta de aici și de acum, nu cred că se poate egala cu nimic. Este, pur și simplu!

Am mâncat aici o înghețată neagră, cu cinci sosuri diferite... o minunăție culinară. Gata, era prea mult. Am ieșit, voiam să ajung la hotel. Oboseala era deja accentuată și nu voiam să prind iară traficul de ora 17:00, ca și cu o zi înainte când am făcut șapte kilometri în 70 de minute.

La ieșire am văzut o mireasă filipineză. Cobora dintr-o mașină de lux și urma să intre acolo de unde eu tocmai ieșisem. Adică în mall. Chiar au făcut poze la intrarea în mall. Nu m-aș fi gândit că se organizau și nunți în locația asta superbă. Am făcut câteva poze la exterior, clădirea era super impunătoare, eram într-o zonă de lux. Mergând așa pe jos ca să caut un taxi, abia târându-mi picioarele, am ajuns la alt mall și am trecut și pe lângă un Ikea somptuos... apoi dau de SM Mall of Asia care e gigant, nici nu am cuvinte să descriu. Cred că așa mall mare nu am văzut până acum.

Realizasem de ceva vreme că sunt pe partea greșită a drumului, dacă vreau un taxi... însă nu găseam nicio trecere. La mall-ul ăsta gigant am văzut o pasarelă peste cele 4 benzi de drum, ca un tunel, care făcea legătura mall-ului cu partea cealaltă a drumului. I-am căutat intrarea și am urcat. Ce priveliște. Am mai făcut un video. Degeaba, realitatea bate orice. Un video nu poate cuprinde asta.

Reușesc să ajung pe partea bună a drumului și să urc într-un taxi. Scot telefonul și văd mesaje de la Mone. Mă întreabă, în stilul caracteristic, dacă bântui, că nu mai zic nimic... chiar că bântui, exact

așa fac. Ce zile de Manila am avut, mă și gândesc că abia am ajuns de trei zile și că sunt deja ruptă. Cum mai rezist încă 26, în ritmul ăsta? Am ajuns la cazare aproape pe întuneric, deja era ceasul 18:00 când am intrat în cameră.

M-am obișnuit să petrec serile liniștită. Nu aș vrea să bântui noaptea, singură, cu toate că am auzit că viața de noapte în Manila e top. Dar mai bine safe. Oricum nu m-aș putea duce la club de nebună, singură, aia e clar.

Ce chestie și cu excursiile astea de călător singur. Orice ți-ai imagina, nu se compară cu realitatea. E o altă dimensiune. Unde e posibil totul. Tot ceea ce tu vrei. Atât! Fără cuvinte!

Adică clar aș fi putut să bântui nopțile pe drumuri, dacă îmi doream asta. Nimeni nu mi-a zis ce să fac sau ce să nu fac.

M-am gândit că poate ies la mall acolo lângă mine, să văd cât au paritatea de schimb la euro și dolar. Am făcut un duș, m-am schimbat de hainele transpirate și m-am așezat în pat să povestesc prin mesaje.

„– Hey, cum e? Te descurci?

– Daaa.

– Îți place?

– Expertă sunt. E incredibil.

– Super ești!

– Până în plămâni am mirosul ăsta de țevă de eșapament.

– Turiști sunt?

– Aveai vreo îndoială că nu o să-mi placă aici? Așa cred. Habar nu am. Toți seamănă. Și poartă măști.

– Cum așa? Păi nu sunt pe stradă? Că doar nu par filipinezi.

– Mie îmi par toți la fel. La 30 de grade ei oricum poartă măști.

– Europeanii sau americanii par precum filipinezii?

– Aia, nu. Dar dintre ăștia am văzut doar pe la obiective.

– Pe grup ceva?

– Nop. Nu m-au băgat în seamă. Dar ajung mâine acolo și văd.

– Pfff. În avion sigur vor fi și turiști. O să observi ce diferență e între Palawan și Manila.

– Cred. Altă țară. O să am ce povesti când vin acasă. Sunt uimitoriăștia pe aici. Și sunt doar de două zile aici.

– Daa. E altă lume.

– Mai am de văzut. Și de auzit povești.

– Te descurci cu engleza cu ei? Ai văzut că ei au un accent bizar.

– Daa. Ne înțelegem noi cumva. Uneori îi pun să repete... Tălpile mele sunt praf și mă dor de mor.

– Păi nu știu ce faci tu. Ai mijloace de transport. Nu trebuie să mergi numai pe jos. Gândește-te că ai o lună de stat.

– Pfff. Am mers azi cu două taxiuri, cu un Jeep din ăla în comun și cu bicicleta cu ataș, la *Intramuros*. Dar și pe jos am mers destul.

– Aha. Ți-au pus ăia aparatul la taxi?

– Da, da. Am mers azi de două ori cu taxi și aseară odată.

– Dolarii i-ai schimbat? Taxiul îl chemi din aplicație?

– Nu reușesc. Am instalat aplicația. Dar nu merge, așa că iau taxi de pe stradă.

– Pfff. Și nu încearcă să te păcălească?

– Dar până găsesc merg pe jos. Nu. Le zic să pornească contorul.

– Bun.

– Ăla cu bicicleta a fost grozav. Scump, dar a meritat.

– Alea sunt super. Dar trebuie să negociezi cu ei. Nu da mai mult ca la taxi. Că nu face. Dar ei te încearcă.

– Da, am observat asta.”

Am realizat apoi că nu mai sunt în stare să mai ies, că m-a pălit așa brusc oboseala, de numa'. Repede mi-am dat jos hainele și nu cred că au trecut cinci minute și dormeam buștean.

Am dormit așa vreo patru ore și apoi m-am trezit brusc, parcă energizată de o putere nevăzută. Erau multe mesaje pe telefon. Am zâmbit, gândindu-mă că nimic nu am auzit. Ce chestie e și oboseala asta și somnul aferent.

Dacă stau să mă gândesc bine, nu știu cum a apărut somnul. Cine s-a gândit, la începutul existenței omenirii, că dacă închizi ochii poți dormi? Și că asta revigorează trupul, mintea?

Ce anume din Universul ăsta a lăsat ca omul să descopere somnul precum un lucru firesc, fără de care nu poate trăi, fiind ceva indispensabil regenerării trupului? Și cine a zis că nevoia de somn este de pe pământ? De unde vine nevoia de somn de fapt?

Cert e că un pui de somn face minuni pentru trup și minte, deopotrivă. Nu cred că are cineva vreo explicație logică la asta, dar undeva există ceva, acel adevăr Universal în tot și toate. Poate, într-o zi, voi afla și informația asta, cine știe?

„– Ai adormit deja, Yda?

– Nu încă, imediat... După 10 ore de bântuit prin Manila...

– Moaaaa... ce tare!

– Daaa. Notez acum ce am făcut azi... am dormit deja o tură bună.

– Mâine la cât ai avion?

– La 13.35.

– Păi da, fă un jurnal. Sau înregistrează-te pe mobil. Cu tot ce faci zilnic. Jurnal de călătorie.

– Da, am început deja să scriu. Din Istanbul.

– Super. Apoi încropești un roman.

– Daa.

– Eu sunt în trafic, prin București. E aglomerat tare.

– Da? Nu cred că e mai rău ca aici... Ce e pe stradă... mori...

– Acolo se merge cu 20. Cât e benzina?

– Să vezi cum conduc ăștia. Se lasă unii pe alții... Nu m-am uitat cât e benzina.

– Daa. Nu se ceartă. Nu se înjură. Știu. Dar nici prioritate nu au niciodată.

– Nuu, sunt pașnici tare. Dar e tare mare sărăcia.

– Acolo sunt contraste. Bogăție cu sărăcie amestecată.

– Azi am văzut și bogații, da. Și o mireasă. La Conrad Mall.

– Tare.”

Am dormit... M-am trezit. Am mai scris mesaje.

După vreo oră așa, am adormit din nou... iar toate astea s-au întâmplat cu luminile aprinse și aerul condiționat pornit. Aerul

condiționat face așa un zgomot insuportabil, că mă mir că am putut dormi două reprize, de trei și respectiv două ore de somn, cu el pornit. Cred că așa m-am trezit a doua oară, visam ceva sau pe cineva și îi ziceam să oprească zgomotul ăla care nu mă lasă să gândesc liniștită. Acum realizez, ce chestie și asta, să visez... nu prea am mai visat în ultima vreme sau cel puțin nu-mi amintesc ce sau dacă. Simțeam că sunt odihnită.

Am făcut un duș, rece, că eram super transpirată, cu tot aerul condiționat mergând. Ce aer mai e și ăsta? Mă gândeam să fac bagajele, dar nu aveam niciun chef. Am mai butonat laptopul, am trimis un mesaj către hotelul unde voi dormi noaptea următoare, să mă aștepte careva la aeroport, în Puerto Princesa. Hotelul are această facilități, gratuită. Am studiat un pic plecarea, zborul și tot ce ține de asta, ca să fiu sigură că totul va fi ok.

Când am pornit din România, nu aveam stabilite decât în linii mari traseele, le-am cam făcut pe toate punctual, pe măsură ce îmi apăreau. Sincer, nu aș fi avut cum să fac totul precum într-o excursie preplătită. Aici este o altă viață. Nu mă puteam gândi sau nu-mi puteam imagina cum va fi.

„– Azi am mâncat la un restaurant japonez, acolo lângă Muzeu.

– Da?

– Da... a fost foarte bună mâncarea.

– Păi nu ai *Tripadvisor*?

– Am, da.

– Păi te uiți acolo pe aplicație. Nu e nimic dubios dacă au note mari. Și vezi să aibă multe recenzii.

– Am mâncat ceva pește cu un sos super bun. Da, o să mă uit de acum și la asta.

– Eu numai așa mănânc în vacanțe. Nu intru la plezneală. Te riști maxim. Acolo vezi prețuri, note, tot.

– Păi toți au prețuri afișate. Și dau bonuri... Cum fac asta?

– Poți selecta în funcție de buget restaurantele. Ieftine, medii și exclusiviste.

- Și cum selectez ce am în zona unde sunt? Că nu știu.
- Ai în aplicație. Explorează. E top.
- Mda, trebuie studiată ca să știu ce caut.
- Îți arată tot. Fă acum o simulare. Te ia GPS-ul direct. Și îți dă tot din zonă. Cu distanțe cu tot.

- Nu-mi arată. Ce zici tu aici. Stai, m-am prins... trebuia o bifă aici.
Aha.

- Nu ai dat căutare. Trebuie să apară tot.
- Ok. Sunt la setări acum.
- Bun. Apoi dă pe restaurant. Sus în bară scrii orașul. Restaurante „nearby”. Apeși acolo.
- Am făcut asta, da.
- Păi și nu-ți dă din zonă?
- Acum da. Că am setat manual asta. Până acum îmi dădea pe tot Manila.

- iPhone...
- Daaa... ce aventuri am avut cu iPhone...
- Apeși doar „nearby” ăla. Și pentru cazare la fel. Pe hoteluri. Sau „Things to do”.

- Unde văd review-urile?
- E greu așa? Uită-te pe ce mi-ai dat. Scrie mare cât avionul.

Review.

- Aha, da.
- Dar scrie mare. E mare cât casa.
- Da.
- Folosește aplicația. Vezi tot. Distanțe. Prețuri. Note.
- Da. Ar trebui să o folosesc zilnic.
- Eu fără ea nu mă deplasez nicăieri. Orice aș face în vacanță.
- Eu m-am descurcat și fără.
- Nuuu.
- Nu ce?
- Pierzi timpul așa. Faci turism după ureche. E inefficient. Pierzi timp.

– Păi mă uit pe internet și eu unde să merg.

– Aia îți dă în trei secunde ce poți face pe o distanță de „n” kilometri.

– La restaurante recunosc că am mâncat unde a fost în drumul meu. Dar nu mi-am bătut capul cu asta. Dacă mi-a plăcut ceva, am mâncat. De pe stradă oricum nu mă risc, cu toate că e full.

– Mda. Așa bântui fără direcție. Și nu știi dacă mănânci cel mai bine de banii pe care îi dai.

– Asta da.

– Păi asta e cel mai important.

– Am mâncat mult mai bine decât mă așteptam. Chiar mi-a plăcut tot ce am mâncat.

– Să fie preț bun, porții mari și notă bună. Ți-am zis, e vorba și de cantități. Nu doar că e bun. Pentru că bun poate fi și o lingură la porție.

– Mda.... Păi crede-mă că e suficient. După mă simțeam sătulă și nu-mi mai trebuia nimic. Apă poate.

– Atunci nu o folosi. Dacă nu-ți trebuie.

– Păi am zis eu asta?

– Păi atunci care e discuția?

– E super că mi-ai zis cum să o setez. Că asta îți ziceam. Că degeaba mi le arăta acolo dacă erau departe. Și ți-am zis că m-am descurcat, dar dacă e mai simplu și mai ușor... e perfect.

– Da.

– Aveam instalată aplicația asta degeaba.

– Păi eu ți-am zis de ea. Pfff.

– Păi de aia am instalat-o, că mi-ai zis tu. Dar nu știam să o utilizez. M-am uitat strict de atracții pe Manila. Acolo am găsit Muzeul Deserturilor.

– Bravo. Să te uiți pe ea.

– Da, da. Clar.”

După atâtea discuții pe WhatsApp, am adormit din nou, era trecut de 2:30. Am pus ceasul să sune la 7:00, să am timp de bagaje. Am avut

timp chiar și să mai scriu puțin și să ies să cumpăr un moccacino de la un 7-Eleven din proximitate.

La 9:30 eram gata de plecare. Am ieșit la recepție. Băiatul m-a întrebat dacă deja plec. Și dacă am nevoie de taxi. Nu știam însă la ce terminal am zbor. L-a sunat pe șeful lui și în cinci minute mi-a zis că am avion la terminalul patru, plecări interne. Toate cursele interne folosesc terminalul patru. Nu știam.

Sper să mă descurc și la plecare să aflu terminalul bun. Cu siguranță voi afla.

Îmi cheamă un taxi de pe aplicația Grab, care la mine nu funcționează, normal. Cursa face 280 pesos.

Când mă urc în taxi, șoferul îmi spune că trebuie să o ia pe SkyWay și că voi avea de achitat o taxă suplimentară de 35 pesos. Posibil ca taxa asta să fi fost inclusă în tariful de pe aplicație, dar ce să mai zic, nu e o sumă pentru care să fac gură. 35 de pesos sunt în jur de 3 lei.

Am făcut mai mult de jumătate de oră, era un trafic acolo în zona aeroportului de ziceai că e zi națională. Incredibil. I-am lăsat și bacșiș, așa că totalul a fost 320 pesos. Bun preț, ținând cont că pentru fix același drum am plătit la venire 1500 pesos. Hmmm... să nu mă enervez degeaba totuși, faptul e consumat.

Am ajuns la aeroport.

Acum e acum. Să te văd, Yda!

Manila City - Airport

Era fix 10:30 când am ajuns la intrarea în Aeroportul Naia Manila, Terminal 4. Zborul meu era la 13:35, așa că aveam timp berechet. Am schimbat aici încă 500 de euro și 300 de dolari, ca să stau liniștită, că am bani. Cursul mai jos decât la casa aia de schimb dubioasă de ieri.

Ar fi trebuit să schimb la mall-ul de lângă hotel, însă acesta deschidea doar la 10:00 și eu deja eram în taxi la ora aia, nu am vrut să risc să întârzii, în cazul în care apărea ceva neprevăzut.

Dar a fost totul ok, m-au direcționat unde trebuie. La rândul unde trebuia predat bagajul de cală, am stat mai mult de o oră, nu exagerez, așa multă lume era. Incredibil.

Am trecut de securitate și credeam că pot scrie. M-am înșelat. Nu era niciun loc liber la băncuțe. Era plin aeroportul. Prea multe plecări în același timp: Puerto Princesa, El Nido, Coron... Toate erau pe listă.

Mă învârt pe acolo restul timpului. Îmi cumpăr și niște internet, de data asta de 1000 pesos. Să știu că am pe insulă. Sunt foarte mulți turiști, mulți copii. E o hărmălaie de nedescris. Doar mă minunez și atât.

Palawan, Puerto Princesa City - Asturias

Într-un final, am ajuns și în avionul de Puerto Princesa. Ieee. Mi se părea uimitor că sunt acolo. Dar aveam o liniște aparte. Nu-mi era nici teamă de necunoscut și nici dor de cunoscut. Eram eu, trăind la timpul prezent, aici și acum. O senzație pe care o mai aveam din când în când și în România, dar rară și de scurtă durată. Aici parcă sunt conectată cu senzația asta în permanență. Precum un flux energetic neîntrerupt.

Mai fac o pauză. Merg să văd zona și apoi fac check-out de la acest hotel. Dar revin. Îmi place tare totul pe aici. Sunt ca Alice în țara nimănui... haha. E tare cald și mereu sunt transpirată, dar tot mai bine decât să-mi fie frig. Muuult mai bine. Scrisul merge greu, se vede că lipsește experiența.

În avion am nimerit iară un loc de mijloc, nu chiar cel mai confortabil, dar asta e când nu vrei să dai bani în plus pentru asta. În dreapta, un domn în vârstă, cam la 70-75 de ani așa. În stânga, un tânăr, cu care nu am socializat deloc. În schimb, am povestit cu domnul în vârstă, veteran de război, născut în Palawan și emigrat în Canada cu părinții când era foarte tânăr. A luptat în Bosnia și a zis că nu aveai cum să nu știi care îți sunt inamicii, că oricum ei erau peste tot... mi s-a părut tare amuzantă analogia asta. E de studiat, pare profundă.

Auzind povestea mea, mi-a dat câteva sfaturi, punctând chiar el că e de folos și că nu întâmplător ne-am așezat unul lângă altul. Mi-a zis

să nu ratez Underground River și Ferma de crocodili, să merg musai în El Nido și San Vicente și să dorm în mașină, că e tare mișto. A mai zis că mi-ar fi recomandat să merg cu motocicletă, dacă știam să fac asta, că e tare frumoasă insula văzută de pe motocicletă sau scuter. Aaa, și să am grijă la maimuțe, că sunt foarte inteligente și deschid rucsacii și fură tot ce prind, mâncare, aparate foto, șepcile de pe cap, portofelele și că rămâi cu buza umflată uitându-te la ele. Uneori le iau, pur și simplu, din mână turiștilor. Mai ales în zona Underground River, că acolo sunt mulți turiști...

Mi s-a părut tare haios să aud asta, dar poate că știe omul ce spune. Per total, a fost o conversație plăcută, omul foarte jovial și cu un accent frumos, tipic canadian, doar trăiește în Vancouver.

Mi-a urat succes când am coborât.

Se pare că toată lumea întâlnită în drumul meu mi-a urat asta, ca și cum toți erau acolo doar ca să mă ajute și încurajeze pe mine. Ajunsă în aeroport în Puerto Princesa, am avut surpriza că nimeni nu ne-a controlat nimic, nu tu pașapoarte, etc... ce înseamnă oraș mic. Am intrat la baie, iar când am ieșit, în nici două minute aveam bagajul și ieșeam din micuțul aeroport.

Dintr-o dată... eram pe cea mai frumoasă insulă din lume!

Afară foarte cald. Mulți oameni așteptau, cu plăcuțe cu diverse nume.

Asturias nu era printre ele. Dezorientată, mă învârteam pe acolo și mă întreabă unul dacă vreau transport. Îi zic că trebuia să mă aștepte de la hotel și așa mă recuperează și șoferul hotelului Citystate Asturias, următoarea mea destinație, prima din insula Palawan, în Puerto Princesa.

Și... iată-mă ajunsă în faimoasa Palawan.

Nu pot să cred!

Totuși nu mă ciupesc precum în filme, să văd că e real, căci știu deja că asta este realitatea.

Trebuia să fiu aici! Și sunt!

Acum vreun an și jumătate am aflat prima dată de existența acestei insule și uite că am ajuns aici. Eu! Singură! Departe de lumea mea pe care o știu! Într-o lume complet nouă. Pentru că Asia e precum o altă lume, un alt Univers. Iar numele companiei aeriene cu care am zburat este AirAsia, logic.

Șoferul mă întreabă cum mă cheamă. Avea bilet cu Yda, două persoane. Se uită ciudat un pic la mine că sunt singură... dar îmi zice că putem merge la mașină, îmi ia bagajul și pornim. A venit cu o dubiță neagră, foarte drăguță, cu scaune elegante din piele întoarsă bej. Se vedea că e altă diferență față de hotelul din Manila, din start.

Prima impresie: minunată!

Pe drum socializăm un pic, îl întreb de o firmă de rent-a-car, îmi spune că sunt mai multe pe lângă aeroport. Mă întreabă dacă am șofer personal, dar îi spun că GPS-ul este șoferul meu personal... și că-mi place să conduc. Râde. Nu știu cât a înțeles din ce i-am spus, dar a schimbat subiectul.

Ajungem la hotel.

Diferență de la cer la pământ.

Băieții care cărau bagajele, portarii, toată lumea saluta și se înclinau în fața mea, de parcă eram Angelina Jolie. Nu că nu m-aș fi simțit precum ea. Am dat pașaportul și tipa de la recepție se uita și ea câș la mine și îi tot spunea ceva băiatului de lângă. M-am prins ce voia, fără să mai îmi spună și mi-am scos telefonul și i-am arătat rezervarea mea.

Și nu se dumireau de ce sunt singură. Haha. Dar curiozitatea asta nu le-am mai satisfăcut-o. Ce să le zic? Că așa am avut chef, să achit o cameră pentru două persoane, cu mic dejun pentru două persoane? No... no...

Am primit camera imediat și băiatul care îmi adusese bagajul de la mașină a și sărit să mi-l ia. La etajul unu, camera 223.

Piscina mi-a plăcut și în pozele de pe internet, dar realitatea era și mai frumoasă. Camera mare, cu două paturi, unul de o persoană și altul de două. Mă lăfăi la noapte, m-am și gândit. Am de unde alege.

O sun pe Paula cu video, să vadă unde sunt. Nu am realizat că la ea e dimineată și încă doarme, așa că nu mi-a răspuns. N-am făcut nici duș, nici nimic, îmi era mult prea foame, așa că am lăsat tot și am coborât la restaurant să mănc. La fel cum nu trebuie să mergi la cumpărături cu stomacul gol, așa nici la restaurant flămândă nu ar trebui.

Și ghici ce?

Logic că am comandat mai mult decât am putut mânca și jumătate din bunătate de pește a rămas în farfurie, spre dezamăgirea mea, nicio înghițitură nu mai puteam lua. Cafea, o supă-cremă de ciuperci minunată și un ton cu garnitură de legume lângă. Sfârâia tonul pe tăvița lui când mi l-au adus. Arăta demențial. Așa ton bun nu am mai mâncat până acum.

„– Gata, am ajuns pe insulă! Sunt în Puerto Princesa.

– Bravo. E frumos?

– Daaa.

– Să-mi trimiți poze.

– Da. Uite.

– Ești singură în restaurant?

– Haha. Cam da.

– Poftă mare. Cum așa? Văd că ești pe belșug și aroganță.

– Logic, cine crezi tu că mai ia prânzul la 16:50? Mă răsfăț, dacă tot am traversat globul să fiu aici.

– Asta cam așa e.”

Am plătit cu cardul, așa am avut chef, să văd cum funcționează noul card gold de la Libra.

A funcționat. Când am terminat masa, m-a sunat și Paula, că o sunasem mai devreme și nu-mi răspunsese la apel... Am vorbit cu ea pe video să vadă ce-i pe la mine și i-a plăcut. Am ieșit un pic afară din hotel, cam aceleași dughene precum și prin Manila. Să zic însă că oamenii sunt mai liniștiți aici, nu e chiar forfota aia din capitală. Și nu e așa sărăcie precum acolo, chiar dacă și aici sunt puțini cei bogați.

Paula era mai încântată decât mine de toate. A zis că și ea vrea în Palawan... hehe...

Nu știam ce să fac, așa că m-am hotărât să merg puțin la piscină. Ca să pot face duș după, logic. Cu apă caldăăă.

Revin... În cameră, alte povești.

„– La piscină e plin de copii.

– Mulți?

– Daaa. Încă îi aud cum urlă.

– Tare!

– Da. Știi ce e uimitor?

– Ce?

– Că simt o liniște de care nu știam. În interior. Ca și cum noțiunea de <dor> nu mai există. Nu știi cum să-ți explic asta în cuvinte.

– Funcționează!

– Ce?

– Ceea ce trebuie!

– Mda. Trebuia să fiu aici!

– Da!

– Asta îmi e perfect clar.

– De aceea nu simți dor. Trebuie să fii focalizată pe călătoria spiritului.

– Calc pe urmele tale, ai făcut posibil asta.

– Da!

– Spiritul meu are nevoie de călătorie?

– Evident!

– De aia simt că aici mă regăsesc?

– Pentru a afla!

– Dar, mă simt divizată...

– E normal...

– Da?

– Nimic nu e ușor.

– Am momente în care cealaltă eu nu mai există. Uit că există. Cum se poate asta?

– Știu!
– Asta e transformarea? Așa începe?
– Pare blowminded?
– Eu spun că sunt niște pierderi de memorie doar. Dar ipotetic vorbind.

– E halucinogen.
– E deconectare, de fapt?
– Exact! Asta înseamnă.
– Precum un consum de drog care te ține captiv în altă realitate decât cea conștientă? Apoi efectul trece și iar îți amintești...

- Nu... e invers... exact invers.
- Adică acolo ar trebui să fiu tot timpul?
- Nu.
- Atunci explică mai amănunțit.
- Spiritul este captiv în realitatea reală.
- Aha. De aia mă simt liniștită aici?
- Da. Pentru că nu-ți mai bați capul cu toate prostiile.
- Toate influențele mele din România au rămas acolo.
- Da. E diferit, nu?
- Da. E multă liniște în mine. Îmi place această nouă stare.
- Știu. Ești bine acolo unde ești!"

Credeam că voi dormi dusă, însă nu a fost chiar așa. Am dormit sau am adormit pe la 22:30 și la ora 1:00 eram sus. Am mers la baie, am băut apă și am încercat din nou să adorm. Nicio șansă însă, atâta energie aveam. Pffff... m-am gândit că nu e bine, dar mno, ce să fac? Da, e ciudat ceva aici, la hotelul ăsta, sau chiar pe insulă. Parcă energia e diferită, ciudată, pregnantă, lipicioasă chiar. Hmmm...

Mă învârt ca un rac prin pat, până mă ridic cu gândul să mai scriu puțin la carte.

Dar iau telefonul și văd mesaje de la Freya. Îi răspund. Era online. Bineînțeles că mă sună instant și vorbim vreo oră bună la telefon. Mi-a povestit ce escapadă a avut ea în Belgia, de când nu ne-am mai auzit.

E nebună fata asta, dar mno... cine nu e, în ziua de azi?

Uneori e bine să ne urmărim și instinctele. Dacă ea crede că așa e bine pentru ea, să fie fericită și atât îi doresc. Restul sunt deciziile ei. Fiecare dintre noi ne asumăm în fiecare zi propriile decizii. Și ea și eu și restul lumii. Oricum, cred că nebunia fiecăruia dintre noi ne face să avem o viață așa trepidantă, ar fi muuult prea plictisitoare altfel. Așa că, da, să iubim nebunia în toată gloria ei. Că e și ea parte din noi și noi parte din ea.

Am crezut că voi dormi după ce am povestit atâta, însă nicio șansă. Deci, ghici ce? Logic că am scris până la 6:00, când mi s-a făcut foame și am coborât la micul dejun, care era servit în restaurantul hotelului. Oricum,ăștia pe aici pe la hotel, la ora 5:00 deja râdeau și vorbeau tare pe afară, prin hol. Nici nu le păsa că poate unii mai dorm încă. Nu-mi dau seama dacă era parte din personal sau clienți ai hotelului.

„– Ce noapte...

– Ce noapte?

– Cele 3 ore de somn adică... ale mele...

– Ce?

– Am dormit doar 3 ore. De la 23:00 la 2:00.

– Păi de ce?

– Și de la 2:00 gata.

– Nici la Asturias nu e confort?

– De la 3:00 la 4:00 am vorbit la telefon cu Freya. Ba da. Cine a zis ceva de confort?

– Păi atunci de ce?

– M-am trezit cu multă energie. Am mai încercat să dorm.

– Bun.

– Nemaaaa. Nicio șansă. Așa energie aveam, incredibil. Cred că puteam alerga la un maraton...

– Tare!

– Apoi m-am gândit să scriu. Am scris până acum vreo jumătate de oră.

– Aha. Păi mai încearcă să dormi.

– Nu știu. Văd eu ce fac.”

Sunt foarte-foarte în urmă cu scrisul... deja decalată serios. Pfff... Mă minunez de mine, că mă tot plâng că sunt decalată, dar nu fac nimic concret să nu mai fiu. Ce-o fi și asta? Chiar așa de catastrofă sunt? A zis careva că a fi scriitor e așa ușor?

Revin... la Asturias dimineața, eram după micul dejun. Oare cum mi-a zis? Aaaa... că dacă nici la Asturias, care e hotel de 4 stele, unde e confort, nu pot dormi, atunci unde? Ha... păi eu știu? Că nu prea ține de mine. Și nu cred că nesomnul e de la confort sau lipsa lui. Ține de alte emoții. Cred că asta a vrut să menționeze, de fapt.

Dimineața a trecut rapid, că am mai scris ceva și apoi am ieșit un pic în oraș, să văd ce e pe acolo. Eram deja de o zi în Puerto Princesa, iar eu nu ieșisem din hotel. Așa că, am pornit la drum... pe jos... să văd vibe-ul.

Logic că am dat de un mall și am intrat în clădire, unde era așa răcoare și bine, afară cred că erau vreo 33 de grade. M-a surprins plăcut tare cât de bine aprovizionat era marketul unde am intrat prima dată, la parterul mall-ului. Plus toate impecabil aranjate, marfa una și una, de parcă nu erai pe o insulă. Foarte tare. Mi-a plăcut și am avut așa un sentiment fain, că există în lumea asta mai mult decât ne imaginăm noi, asta e clar.

Am studiat oferta și m-am gândit că, după ce iau mașina, pe care voiam să o închiriez, să vin să-mi fac aprovizionarea aici. Logic, aveam nevoie de multe chestii, pentru escapada mea de pe insulă.

M-am reîntors la hotel, trebuia să predau camera înainte de ora 12:00, ca să mă mut la celălalt hotel unde aveam cazarea încă două nopți. M-au ajutat cei de la hotel cu transportul, pentru suma de 400 pesos.

Palawan, Puerto Princesa City – Blue Lagoon

Ajunsă la Blue Lagoon Inn and Suites, am fost tare dezamăgită.

Camera era cam rudimentară și de baie nici nu mai vorbesc. Afară totul superb: piscina, plantele luxuriante și amenajarea. Restaurantul cam sărăcăcios și neîngrijit.

Am ieșit să măncânc, că-mi era deja foame. Am comandat o supă de ciuperci, că era singura fără carne, și ceva din meniul vegan. Plus o cafea.

Spre marea mea surpriză, mâncarea a fost delicioasă. De-a dreptul! Au mai crescut un pic în ochii mei cu asta.

Revin în cameră, unde deja era dezastru. Haine, cosmetice, cabluri, caiete etc... Am oftat și asta e, trebuia să las totul așa și să ies să caut mașină. Era mai important decât să fac ordine în cameră. Oricum plec în două zile, ce mai contează?

Am hotărât înainte să plec din România că voi străbate insula cu o mașină închiriată și trebuia să caut o firmă care să-mi închirieze una. Plong Self Car era prima pe lista mea, aici găsisem cel mai mic preț de pe piață. Pe internet, firește. Din România. Am căutat adresa și m-am dus pe jos până la ei, cu Google după mine.

Am mers în jur de un kilometru și jumătate așa, căldura era maximă. Simțeam că mă topesc. Și luasem blugii pe mine, că dimineață plouase și m-am gândit eu așa să nu cumva să mor de frig pe insulă. Nu râde, că așa e. Aici acum plouă și, la nici două minute

după, e o arșiță de te rupe. Deci blugii mei, inutili și incomozi. Ce-o fi fost în capul meu?

Oricum, zilnic mă ung cu toate cremele posibile, mai bine să previn, decât să fac cine știe ce arsuri sau vreo insolitație.

Ajung într-un final la firma Plong Self Car, care, dacă nu întrebam o femeie, nu o găseam. Era acolo un spațiu de cazare sub un alt nume. Nicio firmă de rent-a-car scris pe undeva. Doar Plong scria afară, că ăștia au mai multe în portofoliu se pare: video, foto și cazare.

Un tip (sau o tipă, că nu mi-am dat seama!) la recepție. M-a întrebat dacă am rezervare. Văzusem pe internet că trebuie să faci rezervare și să plătești înainte 10% din totalul închirierii mașinii, sumă care nu era returnabilă.

Voiam să o iau direct, să evit să achit suma asta. Însă tipul a zis că fără rezervare nu se poate. Că mașina îmi e livrată la locul de cazare, dar cu rezervare prealabilă doar. Plus că aveau 5000 pesos garanție. Pfff...

Am plecat. Am luat o tricicletă până la cazare, că deja îmi era rău de cald și eram și un pic supărată. Nu știam ce să fac. Am mers în camera mea și am butonat iarăși laptopul. Am găsit prețuri mult mai mari decât atunci când am căutat în România. Eram în panică, pentru că nu știam cum să-mi găsesc o mașină, plus că prețul era mult mai mare decât eram dispusă să dau spre închiriat.

Tocmai îmi scrie și Leo, parcă a simțit pe unde sunt:

„– Hello, Yda! Ai ajuns în Palawan?

– Daaa. Hello!

– Pot să te rog ceva?

– Da, desigur. Sunt în Puerto Princesa acum.

– Aha. Super.

– Ce vrei să mă rogi? Să-ți trimit poze? Hehhe...

– Vreau să-mi filmezi Nagtabon Beach, te rog. Să văd ce mai e acolo.

– Da. Desigur. Când ajung. Îți filmez ce vrei tu.

– Chiar pe plajă, într-o parte, trăia o comunitate mică de pescari. Chiar la baza dealului, pe plajă.

- Cred că îți e tare dor.
- E libertate și liniște acolo, da.
- Da. Mă ocup. Stai liniștit. E ca și rezolvat.
- Mulțumesc! Ești o drăguță!”

După vreo două ore bune de căutări asidue pe internet, am decis să ies în oraș să caut o altă firmă de rent-a-car. Șoferul de la Asturias, cel care mă adusese de la aeroport, îmi spusese că în zonă sunt multe firme care închiriază, iar șoferul care m-a dus la Blue Lagoon îmi dăduse un număr de telefon de la *Delphine*, o altă agenție de rent-a-car. Am verificat *Delphine* asta, dar aveau niște prețuri de m-am speriat. Așa că i-am abandonat.

Am zis, fie ce-o fi, trebuie să găsesc în tot Puerto Princesa o firmă care să-mi închirieze o mașină la un preț acceptabil. Și am ieșit să caut. Era obligatoriu să fac asta, trebuia să mă descurc. Am ieșit la strada principală și am luat o altă tricicletă.

Scriu câte puțin și întrerup... aș vrea să pot să scriu și să ajung la zi. Simt că pierd detalii importante așa. Sunt cu două zile în urmă, așa că azi aș vrea să scriu mai mult. Dar, cum ziceam, energia insulei mă absoarbe și nu găsesc un ritm și un echilibru. Ce se întâmplă oare? Parcă mă simt fascinată, dar nu asta e chiar cel mai potrivit cuvânt. Hmm, cum să mă reglez?

Tocmai plecasem de la Blue Lagoon pe tricicleta aia cu băiatul, pe care l-am rugat să mă ducă la aeroport să-mi caut o mașină de închiriat. Nu a zis decât: „Ok, mam!”

Și a condus prin tot orașul, ocolindu-mă bine vreo 5 kilometri cred. Am vrut să mă cert cu el, dar nu aveam atâta energie să fac și asta. Ulterior am aflat că nu au voie prin centrul orașului cu triciclele și de aia m-a plimbat pe toate drumurile lăturalnice din oraș.

Eram un pic supărată că mă gândeam că vrea să profite, dar am vrut măcar să văd nebunia din Puerto Princesa. Nu e ca în Manila, asta

e clar, dar tot același popor sunt. Îmi place cum trăiesc ei, dar nu aș putea trăi așa. Mi se pare că stau în prea multe chestii improvizate, ca și cum sunt făcute temporar. Aproape toate sunt așa. Sunt ici și colo case mai răsărite sau hoteluri, dar predomină dughenele astea improvizate.

Mă gândesc că oamenii ăștia chiar așa trăiesc, iar lor li se pare absolut firesc și normal totul. Eu, dacă ar fi să locuiesc aici, în primul rând mi-aș crea ceva pe gustul meu. Inclusiv camerele de hotel sunt destul de rudimentare, nici nu vreau să mă gândesc cum sunt interioarele caselor normale, ale oamenilor care au cât de cât un venit și trăiesc decent. La cei fără de casă, nu mă mai gândesc deloc. Poate compar prea mult totul cu România. Aici cu siguranță e o altă lume, altă mentalitate. Pentru ei e bine și așa. Și toți par fericiți. Toți zâmbesc și te salută. Ca și cum ești la noi la țară la bunici și toată lumea se cunoaște cu toată lumea și socializează. Cam așa sunt. Ospitalieri, clar.

Acum, că mai vor ei să fenteze un pic, oameni sunt. Nici cu românii nu mă laud prea tare. Deci... mă plimbă băiatul ăsta cu tricicleta asta care, pe lângă că scotea un fum de abia puteam sta acolo (nu știu ce mă făceam de nu aveam aer natural!), mai era și foarte zgomotoasă. Dar rău de tot! Parcă motorul ăla urma să explodeze în curând. Așteptam cu nerăbdare să se termine cursa. Într-un final, ajungem. Cum peste tot era plin de oameni, nici nu mi-am dat seama că suntem în zona aeroportului deja.

Numai îl văd pe băiat că întoarce tricicleta și zice că am ajuns, că acolo e. Apoi îi face semn unui bărbat, arătându-i către mine și mimând cum întorci de volan.

Apoi îmi zice că mă costă 50 de pesos. Cam mult, că tariful pe cei 6 kilometri era cam 28 pesos, dar nu zic nimic, că nu are rost, că doar a văzut că mă uit la prețurile care sunt afișate în fiecare tricicletă, per kilometru. Sau poate alea sunt doar pentru localnici?

Cobor și merg la omul ăla, care mă salută și nu știe ce caut și ce vreau.

Era un filipinez simpatic, cu pielea arsă de soare, în jur de 50 de ani. Cu un zâmbet frumos, probabil prin tinerețea lui a făcut ceva ravagii. Mi se pare haios cum se uită la mine. Probabil că nu inspir tare multă încredere.

Ne punem la povești. Nu îi vine să creadă că vreau o mașină pentru 20 de zile, așa singură de capul meu. Îmi spune că de la tariful inițial, îmi spusese 1500 pesos per zi, îmi lasă la 1200 pesos per zi, pentru că sunt multe zile de închiriere. Mi se pare un deal foarte bun și continui poveștile. Îl întreb de mașină, de consum, dacă e automată sau manuală (îmi recomandă manuală, că are consum mai mic) și mă îmbie să tot semnăm contractul.

Îi spun că mai aștept niște tarife de la un alt dealer de rent-a-car și unul de la hotelul unde stau. Dar că, în principiu, sunt ok cu prețul lui. Îi mai zic că doar de luni vreau mașina, oricum.

Constat că „îi cam fug ochii” la mine, că îmi zâmbeste într-una ca prostu’ și mi-a zis de vreo trei ori că sunt „tre jolie”. Sper că nu mă înjură cumva și că asta înseamnă doar că sunt drăguță. Dar mno, cine mai știe în ziua de azi! O fi auzit și el asta prin vreun film și i se pare cool să o repete.. Haha... Nu mă crede câți ani am până nu îi arăt pașaportul, să vadă data de naștere, dar și așa zice că arăt mult mai tânără.

Gata, mă ridic să plec. Rămâne că ne auzim mâine, adică duminică, îmi zice că vrea să mergem să-mi arate Baywalk, ceva parc lângă port. Îi zic că nu știu, dar că mai vorbim. Mă întreabă unde merg acum. Ulterior am observat că mă întreabă tot timpul ce fac și unde sunt, parcă ar fi Mone. Haha... cred că sunt protejată, toată lumea are grijă de mine aici, să nu cumva să pățesc ceva. Cred că Universul îi trimite în viața mea pentru protecție.

Îi spun că vreau să merg la mall și îmi zice că e cam departe și, dacă iau o tricicletă, iară mă ocolește prin tot orașul. Așa am aflat și de ce băiatul ăla m-a ocolit mult la venire.

– Și dacă merg pe jos? îi zic.

– Aaaa, nuuu, că sunt vreo doi kilometri.

Nu-mi mai bat capul să îi spun câți kilometri am făcut pe jos prin Manila. Se oferă să mă ducă cu un scuter ce îl avea acolo. Eu accept.

E tare pe scuter, îi spun că nu știu să îl conduc și se oferă să mă învețe. Îi spun însă că poate la întoarcere. Presimt deja că e mai mult decât cred eu, totul.

Deci, mă duce cu scuterul la mall și îmi spune să îi scriu mesaj când termin, că vine după mine, să mă ducă la hotel. Nu știu cum să-l refuz, așa că zic ok.

M-a dus la același mall la care fusesem dimineață. M-a lăsat la intrarea principală. Bântui prin magazine fără vreo țintă anume. Ajung la raionul de costume de plajă. Mi-am luat o bluză de baie cu mâneci lungi și un pantalon scurt, cu filtru UV, cum au filipinezii (pe care nici nu le-am folosit, dar asta e).

Dintr-o dată, m-am simțit așa obosită și sfârșită de puteri. Era doar 18:30, dar era ora de mers în cameră. Poate și cum noaptea trecută am dormit doar trei ore. Așa că îi scriu lui Ivan, să vină după mine, dacă tot a zis că vrea asta. E foarte vorbăreț și deja mi-a zis de vreo trei ori că suntem prieteni. Ăștia toți sunt prieteni cu mine, ce să fac cu ei?

Ivan îmi răspunde instant la mesajul de pe Facebook, apoi mă și sună să-mi spună că ajunge imediat. De parcă nu era suficient mesajul!!

A venit cu mașina de data asta, o Toyota micuță portocalie, foarte frumoasă.

– Mergem la Blue Lagoon sau vrei să mergem în parc? mă întreabă el, de cum am urcat în mașină... I-am zis că mă simt obosită, dar a insistat și a zis că doar trecem să mi-l arate, că ocolim doar două minute. Și că e minunat luminat.

– Ok, zic... bine.

Așa că mergem către Baywalk. Însă am avut surpriza că nu era luminat și am plecat. Era puțin dezamăgit, cred că voia să mă impresioneze cu asta și i s-au dat planurile peste cap.

Eu mă simțeam deja foarte rău, parcă o stare de neînțeles mă cuprinsese așa dintr-o dată.

Pe drum îl întreb de ce nu e luminat orașul. Îmi spune ceva cu primăria lor și cu nu știu ce fonduri, nu înțeleg decât în mare ce-mi zice... cum îmbină el engleza cu tagalog, îmi e greu să țin ritmul cu ce spune, mai ales că starea mea parcă se adâncește cu fiecare secundă și nu mă pot deloc concentra.

Da, în orașul ăsta nu sunt lumini stradale noaptea, nicăieri. Și unde sunt, sunt de la generatoarele locale ale oamenilor.

Foarte multe case au generatoare. E interesant, dar suntem pe o insulă totuși.

Mă întreabă dacă vreau să conduc mașina. Am înțeles că asta e mașina pe care vrea să mi-o închirieze. E micuță și nouă. Are încă foliile pe oglinzile din interiorul mașinii, cele de sus.

Accept, că doar nu mă mănâncă mașina, mă gândesc. Mai ales dacă vreau să o iau. Deci trec la volan. Merge bine mașinuța. Mă și filmează. Mi se oprește și motorul o dată, în timpul uneia dintre filmări. Mno, asta e. Ce să fac? Se mai întâmplă.

Ajungem aproape de resortul meu și opresc la strada principală, îi zic că sunt prea multe gropi pe strada aia și că nu intru cu mașina.

Mai stăm câteva minute lângă mașină și povestim. La plecare mă îmbrățișează precum un vechi prieten. Asta mi-a amintit de Tim, că așa făcea și el.

Iooi, lui Tim nici nu i-am scris că sunt în Filipine... realizez acum brusc. Oare ce față va face când va afla? He he... mulți nu știu asta, nu numai Tim. Așa e viața!

Ajung în cameră, e trecut de 20:00. Mă simt destul de frântă și fără vlagă, de parcă toată energia mi s-a scurs pe traseu. Fac un duș și mă bag în pat. Afară, probabil de la restaurant, s-au auzit râsete și muzică până târziu în noapte. Am observat că filipinezii petrec destul de mult. Probabil că de aia ziua sunt în reluare, că își păstrează forțele pentru noapte. Tare, da!

Chestia care un pic m-a derutat a fost că Ivan mi-a zis că nu mai îmi dă mașina cu 1200 pesos, a ridicat prețul la 1300. Și dacă nu îmi zicea asta Mone, când mi-a scris în timp ce eram la mall. Pfff... a zis că de ce nu am tot semnat contractul pe 1200, că vine altul și îi dă 1300 și o ia. Uite că fix așa s-a întâmplat. Mno, ce să mai zic. Am mesaj și de la Plong, care mi-a răspuns că-mi dă mașina cu 1400, plus garanție de 5000 și 10% din valoare nerambursabili, pentru rezervare.

Mno, ce rezervare? Că eu sunt acolo... nu e ca și cum ar fi blocat mașina pentru mine sau ceva.

Dar oricum i-am zis lui Ivan că iau Toyota, așa că... Reușesc să dorm vreo șase ore, de data asta, dar la 5:45 eram sus.

Bâzâie și telefonul. Mă așez din nou confortabil în pat și butonez...

„– Ai luat mașina aia?

– Încă nu. Dar ai avut dreptate, a ridicat omul la 1300 mașina, cică cumnatul lui nu a fost de acord, că mașina e nouă, bla, bla...

– Preferam să nu am dreptate...

– Mda, asta e.

– Mi-a răspuns și Plong la mesaje. Dar ce condiții mi-a dat, nu merită. Am întrebat și aici la hotel. Nu știu dacă careva îmi dă sub 1300, la cum sunt pe internet prețurile.

– Păi dacă este 1750 oficial pe internet, nu găsești ofertă mai bună de 1300. Riști maxim. O dă cu 1400 și o pierzi dacă are doar una. Nu stă nimeni după tine. E 22 de dolari.

– Știu.

– Cât vrei să-ți lase?

– Am calculat. E ok, i-am zis că e ok.

– Păi ia-o de mâine dacă e ok. O pierzi.

– Da, mă întâlnesc mâine cu el. Asta voiam să-ți spun. Am condus aseară, prin oraș.

– Aha. Super.

– Pe întuneric și cu mii de motociclete pe lângă... a zis omul că mă descurc.

– Păi ce ai condus?

- Toyota, aceea pe care mi-o dă. E manuală.
- Aha. Merge bine?... Ăla voia să te testeze sau ce?
- Poate.
- Pfff... Nu prezentai încredere.
- A venit după mine la mall și m-a dus la cazare. Dar am condus eu, nu el.
- Tare.
- Da. Uite așa se face cu 500 de euro.
- De unde l-ai găsit pe ăsta?
- M-a dus un copil cu tricicleta la el. Last Frontiere e numele firmei lui. Lângă aeroport.
- Hmmm... Au sediu?
- Nu prezintă încredere sau ce? Au ceva garaj și aveau acolo o mașină și câteva scutere, motociclete. ăsta e șeful și mai erau încă patru băieți care făceau ce zicea el.
- Să-ți dea factură.
- A zis că facem contract.
- Ok. O filmezi și îi arăți bubele.
- Da, clar. M-a întrebat câți ani am. Nu m-a crezut pe cuvânt și mi-a cerut pașaportul.
- Haha. Văd că te-ai descurcat. E bine!"

Palawan nu exista acum ceva vreme pentru mine, iar călătoria asta înseamnă mult mai mult decât cred, pentru evoluția mea, pentru a trece peste multe blocaje mentale. Pe care tot singură mi le-am pus, nu altcineva. Și tot singură trebuie să scap de ele. E un prilej bun să fac asta.

O lună în Palawan, una dintre cele mai frumoase insule din lume. E ciudat, dar parcă aici trebuie să fiu, niciunde altundeva.

Fac o pauză în cursivitate, savurez o cafea pe care tocmai am primit-o de la un băiat de la pensiunea unde sunt acum cazată (la două zile distanță adică!)... Sunt aici doi băieți, habar nu am ce vorbesc în limba lor, dar vorbesc ceva despre mine. Și îmi zâmbesc într-una. Chiar mi se pare drăguț cum mă întreabă ei toți de unde sunt sau cum

mă cheamă. Un pic hilar, dar asta e realitatea. Am zis oare că e ceva ciudat pe insula asta?

Revenind, e duminică dimineată, mă aflu la Blue Lagoon în Puerto Princesa.

Aseară mi-a scris și Ivan să mă întrebe când iau mașina, duminică sau doar luni dimineată. I-am zis că o iau duminică, să apuc să o pregătesc pentru plecare. Logic faptul că azi m-a salutat dis-de-dimineată... și la 10:00 era deja la mine cu mașina.

Hotărât omul, ce să mai zic! Mă aștepta cuminte la poarta resortului. Consecvent – pe deasupra. Și cu o altă mașină. Roșie. Frumoasă! Fiecare cu interesul lui!

Am ieșit de pe străduța plină de gropi, de parcă eram undeva în junglă, așa îmi creaa impresia.

Resortul ăsta unde sunt acum cazată, Blue Lagoon, este format din 23 de căsuțe. Destul de exotic și cochet. Dacă dotările din camera mea ar fi mai în regulă, totul ar fi perfect. Dar nu mă mai plâng, gata. E bine, sunt în vacanță. No stress, Yda!

După ce ieșim de pe străduță, Ivan trage pe dreapta mașina și îmi arată contractul. Și îmi dă un pix să semnez. Îmi explică ce clauze sunt în contract. Apoi mă lasă la volan, să conduc.

Mașina, un Hyundai roșu superb, cutie de viteze manuală. E mult mai mare decât Toyota de ieri. Oare Universul știa că vreau o mașină mai mare? Nu am cerut-o, dar am dorit-o. Și iat-o! E aici! Și roșie! Culoarea mea preferată.

Mi-a zis că e nevoie de depozit, de 3000 pesos, rambursabili, dacă totul e ok la sfârșit. Ce să fac? Am intrat în horă, joc. I-am achitat omului 26000, plus încă 3000 garanția, în total 29000 pesos, aproximativ 500 euro.

Și mi-a lăsat mașina și o copie a contractului. Și am filmat mașina (asta m-a ajutat mai târziu, când am predat-o) și i-am făcut o poză la kilometraj, are 17977 kilometri la bord. Tare! Am mașină!

Cine s-ar fi gândit acum trei ani, fix pe vremea asta, unde voi fi peste trei ani?

Dacă dau timpul înapoi un pic, acum trei ani pe vremea asta, eram la cuțite cu ex-ul și vorbeam că ne vom despărți.

Pfff... ce chestie. Cum se pot întâmpla așa lucrurile? Și evoluția este uimitoare, asta e cert.

Cumva, teoretic, nici nu ar trebui să ne stresăm cu nimic, cu absolut nimic. Pentru că nu știm ce turnură vor lua lucrurile oricum. Deci, de ce să ne stresăm și să ne batem capul cu lucruri mărunte? Oricum, toate se vor rezolva, într-un fel sau altul.

La fel și eu. Cât mai m-am stresat atunci. Pffff... Să plec? Sau să nu plec? Cum să las totul? Cum să plec fără nimic? Hmmm... ce emoții aveam pe atunci. Și câtă nesiguranță în privința viitorului. Dar uite că sunt acum, aici, în cealaltă parte a lumii și chiar îmi e bine... destul de bine aș zice.

Deci... dacă chiar vrei sau ai nevoie de un sfat, prietenesc... nu te mai stresa, cu nimic. Eu încerc asta, uneori nu iese chiar cum aș vrea, pentru că mă mai trag în jos unele chestii. Dar, în general, sau în cea mai mare parte din timp, chiar nu mă mai stresez. Cu nimic. Nu are logică să fac asta, știu deja că oricum totul este trecător.

Îmi place să scriu. Poate uneori nu are logică ceea ce scriu, dar nu mă descurajează asta. E doar o altă provocare, de-a fi mai bună și mai bună cu fiecare zi care trece. Și mai ales când scriu afară, în aer liber, unde e cald și am o priveliște minunată, mă face să mă simt vie și plină de energie. Frumos mod de a trăi.

„Mirobolant” ar zice cineva. Haha, nu știu de ce mi-a venit asta în cap acum.

După ce am semnat actele, am plătit și am preluat mașina, Ivan a plecat. Era încântat de afacere, că mi-a dat un pupic pe obraz. Cred și eu. Tocmai a făcut 500 de euro după fundul meu.

Am plecat către Robinsons, din nou, mall-ul de bază al cumpărăturilor mele. Mai e unul, SM Mall, dar acolo nu am ajuns. Cică ăsta e mai tare. Așa a zis Ivan, cel puțin. Dar și veteranul din avion îmi spusese asta. Mi-am făcut cumpărături de tot felul. Cană, farfurie, bol, tacâmuri, mâncare, apă, fructe, suc, conserve, dulciuri de tot felul,

plus diverse... ca să am la drum. Nu că nu aș putea mânca și pe acolo, dar cu siguranță e mai ieftin așa, plus că încă nici nu știu pe unde mă voi caza sau ce voi găsi.

Deocamdată știu că primul popas este la Nagtabon. Atât!

După ce mi-am umplut mașina cu de toate, de parcă plecam cu cortul, am mers la resort. Nu am mai ieșit. Nu mă simțeam chiar grozav, mă durea gâtul, dar am zis că e doar ceva trecător. Am mers la piscină, am înotat, apoi am mai scris o tură și din nou la piscină. Am intrat în cameră, am făcut un duș și m-am așezat un pic în pat. Nu aveam intenția să dorm, dar am adormit. M-am trezit brusc, transpirată. Mă simțeam tare neliniștită.

O energie ciudată mă străbătea. Mi-am amintit că încă nu știu ce fac mâine și am deschis WhatsApp-ul să rezolv și asta.

„– Am adormit... Mă hârâie un pic gâtul și am luat un Nurofen.

– Păi tu dormi la 19:00?

– Așa se pare. Acum e aproape 22:00.

– Pfff. Nu mai dormi!

– De ce? Azi dimineață la 5:45 eram trează.

– Pentru că îți strici somnul, logic!

– Oricum e haotic de când am ajuns aici.

– Păi te-ai dus la relaxare și meditație, nu la agitație.

– Aha! Ce relaxare e asta, când toată ziua mă gândesc unde mă mut mâine? Trebuie să stau un pic locului să apuc să meditez. Azi de aia nu am mai ieșit, să stau liniștită la piscină, măcar puțin.

– N-are treabă asta. Sunt doar emoții.

– Legate de ce?

– De unde te muți mâine. Tu ai zis.

– Da.

– Păi sunt false.

– Eu nu așa am făcut concediile până acum. E ceva nou.

– Păi așa sunt concediile perfecte. Nu în resort la all inclusive.

– Păi și ce treabă are somnul cu asta?

– Alea sunt pentru plictisiții de viață.

- Dorm când mă păleşte somnul.
- Are. Că ziua trebuie să vezi diverse.
- Apoi sunt fresh şi scriu la 4:00 dimineaţa... Păi dorm eu ziua?

Noaptea nu ies singură.

- Păi azi nu a fost pe ziuă?
- Nu. La 18:00 e beznă afară.
- Şi nu au lumini în oraşul ăla?
- Nop.
- Ai maşină acum. Nu au lumini?
- Am maşină, dar ce să văd pe beznă?
- Mda, ok, tu ştii.”

Cert e că iară m-am cam... stresat. Nu găseam Nagtabon pe hartă şi de acolo o întreagă aventură. Căci nu aveam nimic clar. Nu găseam plaja, nu aveam cazare, iar eu mă simţeam groaznic de rău deja. Pfff... am două video-uri cu atracţiile din Palawan, să mă uit peste ele, să decid ce vreau să fac şi apoi să fac un traseu. Aşa ar trebui. Le-am vizionat. Mi-am notat.

Între timp, m-a bâzâit şi Ivan, să mă ducă iară în Baywalk. I-am zis că nu merg, că nu mă simt bine. Însă după ce am vizionat video-urile alea, m-am tot culcat. Din nou aveam frisoane şi am pus pe mine cele două păături cumpărate, plus prosopul flauşat. Şi tot îmi era frig.

Deja luasem două pastile de Nurofen şi simţeam că nu mai pot. Parcă mă strângea cineva de gât şi nu eram în stare de absolut nimic. Nici să gândesc şi nici să-mi țin ochii deschişi.

Aşa că am dormit vreo trei ore şi jumătate. M-am trezit la un moment dat, dar am adormit la loc, toropită şi transpirată toată... Voiam să dau jos pantalonii scurţi de pe mine, simţeam cum mă taie cusătura lor, dar pur şi simplu corpul meu nu era în stare să facă nimic. Mintea gândea, corpul nu voia să se mişte. Am zis că mno, asta e, şi am tot adormit la loc, cred. Că nu mai ştiu altceva.

Pffff... nu e bine. Dacă dorm mult, nu e ok. Dacă nu dorm, nu e ok.

Oricum, e puțin haos în activitățile mele de când am ajuns în Filipine. Parcă diferența de fus orar m-a dat peste cap. Mă reglez eu, că nu vreau să-mi strice asta concediul. Nu, nu.

Mai târziu am reluat discuțiile pe WhatsApp încă vreo oră bună, că tot nu știam ce fac, cred că se simțea tare că sunt foarte stresată. Și nu numai. Încă nu eram bine nici fizic... nu am ajuns la nicio concluzie, Mone tot îmi zicea să fac partea sudică a insulei. Eu îi ziceam că nu știu unde am acolo stație de combustibil pentru mașină. Pfff... nu mă simțeam deloc în stare să gândesc și mâine trebuia să plec. Și ghici ce? Nu știam unde.

Eram probabil și puțin incoerentă în mesaje, săream de la una la alta. Plus că am realizat că trebuie să schimb și bani, că nu mi-ar fi ajuns, că până la El Nido nu cred că există Money Change sau ATM. I-am scris lui Ivan să îl întreb unde este o casă de schimb valutar în Puerto Princesa. Mi-a răspuns că găsesc la etajul I, la Robinsons Mall. Aha, deci iară trebuie să merg la mall.

Simțeam că nu mai pot. Dimineață trebuia să schimb bani, să fac bagajele, să cumpăr spray pentru Nik Nik (gândaci de nisip, aproape invizibili, care mușcă tare rău, de poți chiar muri, dacă adormi pe plajă). Așa mi s-a transmis, așa zic. Nu știu care e adevărul, dar nici nu vreau să-l află pe pielea mea, deci e mai bine să previn. Vreau și să mănânc ceva, că nu știu ce și unde mai găsesc...

E deja trecut de 1:00 și mă simt îngrozitor de rău, am mai făcut un duș și nu mai vreau nimic.

Acum, sincer, aș vrea doar să dorm, să nu mai gândesc și să pot să-mi resetez toate gândurile. Simt că ele mă perturbă maxim. Iar asta nu e bine. Noroc că Mone îmi scrie că o să caute cazare pentru mine, că pot să mai dorm și că dimineață când mă trezesc o să am prima cazare și planul făcut. Că e musai să fiu aptă de drum, că altfel nu pot continua călătoria. Nu în halul ăsta. Deci mă culc. Cred că aproape instant adorm, învelită tot cu cele două păături și prosopul flaușat. Aveam frisoane în continuare. Am mai luat înainte un Nurofen. Deci am trei la activ.

Trebuie să fiu bine dimineață. Să dispară toată durerea de gât și frisoanele. Și mucii... că atâtia am, de curg precum la robinetul deschis. Nu înțeleg ce e cu mine.

Dis-de-dimineață, la 6:00, eram sus.

Adică azi. Am ajuns la ziua de azi. Pfff... greu, tare greu. Sunt chiar bine când mă trezesc. Și doar un singur mesaj de la Mone.

Mă gândesc că nu a găsit nimic. Mesajul era doar un video, cu o altă prezentare a insulei. Mă resemnez și-mi spun că merg către Underground River și gata. Văd cum o să fac. Oricum merg către El Nido, nu în jos, că acolo nu știu ce am de văzut.

Fac duș și mă dau cu creme. Aici toată ziua trebuie să mă dau cu protecție solară, că e soarele mult prea puternic. În timp ce mă dădeam cu creme și-mi făceam mental planul, îmi scrie Mone. Și îmi spune că mi-a găsit cazare. 1064 pesos pentru un loc în cameră de două persoane. Cu baie comună. Nu am stat cu nimeni până acum în cameră, dar mno, să încerc și asta. Blue Moon Café and Guesthouse. O noapte. Și de acolo sunt doar doi kilometri până la Nagtabon. Super, zic. În sfârșit s-au aliniat astrele.

Merg la restaurant și comand un mic dejun: omletă, unt, gem, pâine prăjită, o banană mică și o cafea instant.

Finalizez bagajele, le încarc pe toate în noua mea mașină roșie precum focul și plec. De știam că Robinsons deschide abia la ora 10:00, nu mă grăbeam. Așa că am stat în mașină, ce altceva să fac? Și am scris. Cam inconfortabil și cu mult consum de combustibil. Afară erau deja peste 30 de grade, de nu puteam sta în mașină fără aer condiționat.

Hmmm... oare de la aerul condiționat să mă fi luat pe mine gâtul ieri? Cine știe. Nici nu mai contează.

Am fost și să cumpăr o saltea de yoga, să am pe plajă. Am luat o cremă de Nik Nik și încă un lapte sterilizat. Să fie. Să nu mor cumva de foame, haha. Și apoi am așteptat să se facă ora 10:00 să pot schimba banii. Am pierdut mult la curs, dar asta e. Am mai făcut rost de bani, ca să nu plec așa precum prostu', pe drum, fără parale.

Dacă mai am nevoie, de acum, va trebui să scot de la ATM. Și acolo voi pierde la curs, pentru că au comisioane mari la retragerea de numerar. Tot vorbesc ăștia pe grup. O să văd. Poate nu va fi nevoie, am vreo 42.000 de pesos, ar trebui să fie suficienți pentru 20 de zile, să și rămână, că mai am de stat și în Manila și trebuie și acolo. Vedem. Depinde ce cheltuieli extra voi avea. Poate mai dorm și în mașină.

Deci, gata!

Nu pot să cred!

Sunt de șapte zile în Filipine și încă nu am văzut marea. Mor de nerăbdare deja.

Pornesc către Bacungan, satul unde am următoarea noapte de cazare.

Palawan, Bacungan Vilage - Nagtabon Beach

Ajung relativ repede în Bacungan, vreo 40 de minute de condus.

Drumul este uimitor, mă cuprind și mă înconjoară senzații uimitoare de libertate desăvârșită și fericire fără limite.

Sunt liberăăăă!

Sunt pe o insulă, înconjurată doar de vegetație și oameni care nu fac parte din poporul meu de baștină. Sunt aici și mă las învăluită și cotropită total de sentimentele astea de abandon și extaz, cum nu am mai experimentat până acum. Nu prea există cuvinte pentru astfel de stări. Sunt acolo, în interior și doar le pot simți. Nu e ceva ce trebuie sau poți transmite cuiva.

E mai mult, mult mai mult decât mi-aș fi putut imagina, în cele mai fanteziste gânduri ale mele.

Amazing!

Waze mă duce aiurea și trebuie să schimb cu Google Maps ca să-mi localizeze cazarea. Mă băgase Waze pe străduțe care aproape nu aveau ieșire, prin curțile localnicilor... plin de copii și animale... pffff...

Ies cu greu la drumul principal. Reușesc să găsesc Blue Moon, acum cu Google la bord. Dar ajung prea devreme la cazare. Încă nici nu era gata curățenia.

Proprietarul, cred că englez după accent și culoarea pielii, seamănă cu prietenul meu Tim. Lung și slab, foarte înalt.

Îmi prezintă toată proprietatea, pe rând, până e gata camera mea. Se pare că am noroc și voi fi singură în cameră la noapte. Nicio colegă la orizont. Camera lasă de dorit, curățenia ei la fel, baia catastrofă. Pe tavanul de deasupra patului aveam o pată mare de mucegai, care deja începea să miroasă ciudat. Mda, eu și mirosurile.

Dar nu mă plâng!

Mi-am promis că voi accepta ceea ce este și nu voi comenta absolut nimic. Taci, Yda!

Las bagajele și o tai la plajă. Rapid. Trebuieeee să văd mareaaaaa. Să-mi bag picioarele în apă. Să mă plimb măcar puțin pe plajă.

Știu, nu ar trebui să stau în soare la amiază, dar nu mor o oră... sper. Cei doi kilometri până în Nagtabon Beach sunt, de fapt, vreo șase kilometri. Am ajuns cu mașina până aproape de plajă. Primul lucru, am făcut un video, să immortalizez cumva primul meu impact cu marea din Palawan. Și să i-l pot trimite lui Leo, mai ales că e atât de dornic să revadă plaja asta acum. Doar el mi-a spus prima dată de Palawan. Restul a fost doar poveste.

Plaja este pustie. Sunt niște filipinezi pe la tarabe, dar nu sunt turiști. În apă alți doi filipinezi, probabil își fac baia zilnică. Și în stânga se văd mai mulți oameni, cu veste pe ei. Sau așa am crezut. Dar erau tricouri fosforescente galbene. Merg agale prin apă către ei. Sunt un grup mare de sportivi, vreo 40 de băieți, probabil în cantonament. Toți unul și unul. M-au salutat când am trecut pe acolo.

Minunat!

Am ajuns, în sfârșit, la mare... Și nu oriunde sau la orice plajă.

Și e precum în basme. O plajă sălbatică și apa numai bună de îmbăiat. Nu sunt pregătită de plajă. Dar mă plimb prin apă de-a lungul plajei, de la un capăt la altul. Absorb fiecare senzație precum un burete uscat și mă minunez încă de senzații. Stau cam o oră și jumătate, că deja mă rupe soarele. Bine că am ochelari și pălărie. Dar tot nu e de joacă.

Mă uit după cazare, dar nu-mi dau seama dacă sau unde ar trebui să fie. Oare în pădurice? Hmmm. Nu știu. Cred că aici nu există cazare,

așa cum mi-a spus Leo. Poate pe vremea când a fost el pe aici era ceva.

Îmi amintesc că m-a rugat să-i trimit filmarea, așa că fac asta și îi trimit pe WhatsApp.

„– Hey... uite... îți amintești?

– Heeeyyy... nu ai uitat de mine vād.

– Nu, cum să uit... Hehe.

– Woow...

– Sunt aici de vreo două ore. Am ajuns cu mașina, cum se vede în video. Dacă ăsta din stânga este satul de care ziceai, e plin de băieți acum, unu' și unu'. Probabil sunt sportivi, veniți în cantonament sau cam așa ceva.

– George's Place? Ia întreabă pe careva pe acolo. Era chiar pe centrul plajei. Avea vreo 10 bungalouri.

– Nu e nimic pe centrul plajei.

– Pfff. Deci nu mai există. Mda, a trecut mult timp. Îți place nisipul?

– Da... e super.

– Unde te-ai cazat? Cum e?

– Cazarea e așa și așa. Nisipul minunat. Sunt cazată oricum departe, sunt vreo șase kilometri până la plajă.

– Ok. Deci, ce e acolo pe plajă acum?

– Sunt câteva tarabe cu filipinezi. Au vrut să-mi vândă ceva.

– Am înțeles. Turiști?

– Nu. Sunt câțiva filipinezi în apă. Plus grupul ăsta de băieți de care ți-am zis.

– Bungalouri nu mai sunt deloc? Erau două locații atunci.

– Pe plajă nu.

– Nasol.

– Mda, asta e acum.

– Deci s-a schimbat.

– Păi și tu te-ai schimbat, ca om.

– Mda. Asta e! Ai grijă de tine! Și mulțumesc!"

Revin la mașină să-mi mănânc desertul de papaya cu banană, pe care l-am pregătit în caserolă când am plecat din Puerto Princesa. A fost delicios. Îmi era și foame... am realizat în timp ce mâncam.

Pornesc spre cazare. Îmi fac numerarul, să știu câți bani am și cum stau. Apoi vreau să fac duș, dar nu merge apa, pur și simplu nu curge. Iară probleme cu apa. Ba e rece, ba nu e. Îl chem pe proprietar și-mi spune că nu e plin bazinul, dar să am răbdare câteva minute. Nu am, logic. Îmi pregătesc o conservă de ton, o sticlă de apă, biscuiții – iau și laptopul la subraț. Ies la masa de lângă piscină. Mănânc și fac o baie.

Apa e cam murdară în piscină, plină de frunzulițe și cam rece, deci nu stau prea mult, dar măcar mă răcoresc puțin. Apoi scriu. Și încă scriu.

Într-o mică pauză am fost până la râu. E minunat și am făcut poze. Am vrut să fac baie, dar pietrele sunt cam alunecoase și nu am mai făcut. La întoarcere a fost surpriza cu cafeaua, de care am scris mai devreme. Adică ness cu cofeta. Dar delicioasă. Și fierbinte, într-o zi caniculară oricum.

Acum am ajuns la zi cu scrisul. În sfârșit!

Proprietarul a pornit apa la piscină să o circule, de câteva minute bune și susurul ăsta îmi face plăcere. E o priveliște de vis aici. Și atâta vegetație. O mică grădină paradisiacă.

Chiar mi-aș dori un astfel de loc, unde să scriu și să fac ce vreau. Proprietarul picta ceva perete mai devreme, jos în foișor. Asta da ocupație.

Interesant cum viața l-a purtat în Filipine.

Gata. Pauză. Merg să fac dușul ăla, poate chiar am și apă acum... sper să fie și caldă. Fac duș, îmi spăl părul, am acum apă caldă și multă, la discreție. Ies apoi în livingul *open space* al canadianului (am aflat între timp că e născut în Canada). Așa îi zice el. Adică afară. Haha.

E căsătorit cu o filipineză, stă de vreo 10 ani în Filipine. A vrut să meargă vara trecută să-și vadă familia din Canada, pe care nu a vizitat-o de cinci ani, dar nu i-au acceptat viza, lui și soției lui. E supărat pe autorități.

Fotograf, fost cameraman independent, umblat prin Africa mulți ani, pictor pe deasupra. Mi-a arătat ce vrea să picteze în foișorul de afară și am fost impresionată.

Mi-a povestit despre afacerile din Filipine. Aici, dacă nu ești căsătorit cu cetățean filipinez, nu ai dreptul să ai propria ta afacere. Poți doar în asociere cu un filipinez. Și îi dai lui 60% din afacere, fără ca el să fie obligat să facă ceva. Canadianul zice că de aceea nu sunt mulți străini care să dezvolte aici businessuri. Nimeni nu vrea să investească, iar apoi să dea 60% din afacere, pur și simplu. Îl cred, așa gândesc și eu acum.

E frumos tare aici, multă vegetație, teren mult, cazarea e ok, însă lasă de dorit amenajarea și curățenia. Și mucegaiul din dormitorul meu, de pe tavan...

Poate că sunt pretențioasă la curățenie, că știu ce și cum, însă la amenajare stau rău. Și nu numai rău. E rudimentar chiar. Păi în România nu ar sta nimeni în astfel de condiții, asta e clar.

Mă invită la un joc de biliard Jodie, unul dintre angajații de aici. E simpatic, zâmbește într-una și pare foarte umil în tot ceea ce face. Ca și cum nu vrea să deranjeze cu nimic. Jucăm vreo cinci ture, logic că mă bate de mă rupe. Eu am câștigat o dată, în urma unei greșeli de-a lui, dar sunt convinsă că m-a lăsat intenționat să câștig măcar o rundă. Un drăguț.

Apoi, în sfârșit, se rezolvă și Wi-Fi-ul, care nu a mers de când am ajuns. În sfârșit, am internet la discreție și mă apuc de povești pe WhatsApp. Îmi fac plățile și povestesc la firmă. Rezolv tot ce se poate, ca să-mi pot continua liniștită călătoria.

Mă sună Freya. E musai să zic de ce, că am zis deja că e puțin nebună. Sau poate că e povestea ei și așa trebuie să rămână? Cert e că, după atâtea tergiversări și amânări, mi-a zis că a luat, în sfârșit, o decizie cu viața ei.

Sper doar să nu se răzgândească și de data asta. Pentru ea sper, nu pentru mine. Eu vreau doar să fie fericită și atât.

Restul serii l-am petrecut în cameră, azi am reușit de când sunt plecată de acasă să fac și câteva exerciții.

Și mi-am dat seama că s-ar putea să fiu alergică... și de aia îmi tot curge nasul și am simptome de răceală. Iau un Claritine să văd. Adorm pe la 23:30 și dorm dusă până dimineață la 8:00 aproape. Prima noapte liniștită în care am dormit mult, de când sunt în Filipine. Poate pentru că am ajuns la mare? Sau că am luat pastila de Claritine?

Cred că voi mai rămâne încă o noapte aici, ca să pot mâine să merg la Nagtabon Beach, să mă satur de apă, soare și nisip. Am reușit să plec la plajă doar pe la 10:00. După ce am mâncat, din ceea ce cumpărasem. Și am băut o cafea tot de-a mea.

Înainte să cobor către plajă, am mers pe drum vreo 10 kilometri, să admir priveliștea. De fapt, voiam să văd unde duce drumul, însă la un moment dat m-a îndepărtat tare de plajă și am renunțat. M-am întors.

La întoarcere am găsit și view-ul de care vorbisem aseară cu proprietarul.

Ce priveliști minunate am văzut pe drum! Simțeam că sunt în paradis. La fel și la plajă. Un sentiment uimitor de libertate totală m-a stăpânit pe tot parcursul zilei.

Cred că am stat mai mult în apă decât pe nisip, dar a fost foarte bine, doar soarele foarte puternic, mno, ora era de vină. Am vegetat pe burtă, în apă, precum o sirenă eșuată. De nu era așa soare, stăteam acolo în supă toată ziua, admirând când largul mării, când țărmul.

Poate dacă mă trezeam la 5:00 era mai bine. Dar cine să se trezească la ora aia? Eu nu.

Acum simt un pic că mă strânge pielea pe spate, fix acolo unde nu am ajuns să mă dau cu protecție solară. Sper să fie ok și să nu mă cojesc, că nu-mi place asta. Trebuia să mă chinui mai mult să acopăr toată pielea cu cremă din belșug. Data viitoare!

Am plecat de pe plajă pe la 13:30, că nu mai puteam. Voiam să fac un duș, să dau jos tot nisipul. Am mai jucat apoi o tură de biliard, cu un alt angajat, Micky.

În rest, mesaje și leneveală.

Aștept masa de la ora 17:00, pe care am comandat-o de ieri. Sunt curioasă ce legume locale mi se vor găti. Și cât de bună va fi mâncarea.

Să zicem... că am mâncat tot... cu ajutorul cățelului. Haha... Legumele erau destul de diferite: păstăi, morcov, varză, salată cred și încă vreo trei pe care nu le-am identificat. Parcă totuși nu meritau 300 pesos. Experiența însă a meritat. De foame nu am murit. Cumva, nu mi se face chiar așa de foame aici pe insulă. Probabil de la căldură, nu știu ce să zic. Dar mănânc destul de puțin și sunt sătulă.

În principiu, nu mănânc de două ori același fel de mâncare. Doar la Blue Lagoon am mâncat în două dimineți meniul cu omletă. În rest, am încercat mereu altceva.

Stau cu gândul că trebuie să încerc o nucă de cocos, musai.

Poate azi, am văzut un stand aici în zonă.

Cred că azi va fi prima zi în care voi ieși seara afară, că sunt chiar în mijlocul animației, unde se vând biletele și permisele pentru Underground River, în Sabang.

Revenind la seară, după ce am mâncat, la ora 17:00 fix, am intrat în cameră și nu am mai ieșit. Am citit, am vorbit la telefon, mi-am făcut exercițiile, ca și cum eram acasă în București.

Chiar m-am simțit liniștită, într-un fel de nedescris. Am dezbătut și subiectul iubirii necondiționate...

Ce cred despre iubirea necondiționată? Eu cred că nu este nicăieri iubirea aia pe care o visează toată lumea. Nici măcar iubirea de sine nu există. Dacă ar exista, am avea atâta grijă de noi... însă nu avem... Deci? Nu îi iubim cu adevărat nici pe alții, nici poveste. Degeaba ne batem noi cu pumnul în piept că iubim. E doar o iluzie. Am vrea, dar nu putem.

Dacă ar exista iubirea cu adevărat, nu ne-am supăra pe o persoană pe care o iubim, indiferent ce ar face sau ce nu ar face.

Doar am iubi-o, pur și simplu, pentru că există. Am iubi-o și dacă pleacă de lângă noi și dacă rămâne. Am iubi-o în fiecare zi, zi de zi, așa cum soarele răsare în fiecare dimineață. Și ar fi doar

frumos. Nu bănuieli, nu acuzații, nu înșelăciuni, nu vorbe aruncate fără rost, nu cereri, nu răzbunări, nu șantaj sentimental, nu abandon, nu dependență, nu iluzii, nu obligații, nu vorbe în vânt... și câte și mai câte...

Unde există iubirea aici? Ha? Are cineva răspuns la asta?

Și dacă are, cine îl crede și cine îl urmează pe acel drum?

Ideea de iubire necondiționată e... doar așa, o idee... un paradox sau o utopie.

Ce să mai zic?

Nu despre asta am vorbit totuși, asta e doar ceea ce cred acum când scriu.

Am dormit buștean azi noapte, am și visat... hmmm... asta nu e chiar bine. Dimineață am fost sus la 7:00.

Știam că trebuie să plec mai departe. Trebuia să plec. Am realizat că este posibil să fiu o „călătoare”. O să studiez asta la mine mai mult... chiar e interesant că mă gândesc la asta fix când „chiar” mă aflu într-o călătorie.

Mi-am făcut ritualul de dimineață, ca de obicei. Am luat micul dejun afară, să mai admir încă odată magnifica splendoare a insulei și am primit trei felii de papaya de la proprietari.

Am stat cu ei puțin la povești și le-am achitat a doua noapte de cazare, plus mâncarea. Pe proprietar, canadianul, îl cheamă Robert Armstrong, precum astronautul care a călcat prima dată pe Lună (el a ținut să sublinieze asta!) și are 63 de ani.

Soția lui, filipineză, Marilyn, are 41 de ani, este micuță și drăguță, vorbește foarte mult, chiar mai mult decât mine, dacă este posibil asta. Mi-am făcut o poză cu ei doi, să o am amintire. Ups, am uitat să le-o trimit, că ne-am împrietenit pe Facebook. Acum fac asta, să nu mai uit... Gata... trimis.

Marilyn, atât de vorbăreată, a zis că dacă nu avea atâta treabă de făcut, venea cu mine. A temperat-o Robert, zicându-i că poate vreau să fiu singură și să cunosc și alți oameni.

Cred că ar fi fost nice să am o filipineză cu mine. Poate data viitoare, cine știe!

Am plecat de la ei în jur de ora 10:00.

Drumul e minunat, fiecare porțiune din traseu îmi dezvăluie ceva nou... așa de tare îmi place să conduc, de parcă doar asta aș vrea să fac.

Oare cum ar fi viața dacă doar ai conduce pe drumuri minunate? Fără un alt scop? Pur și simplu conduci, privești, te mai oprești și faci poze, poate găsești și atracții și te plimbi pe acolo, apoi seara te cazezi undeva. Eventual scrii totul într-un jurnal. Iar a doua zi mergi mai departe.

Interesantă idee, dar poate puțin obositoare, pe termen lung. Mai ai nevoie și de un loc unde să stai, fără să tot pleci zi de zi. Sau o poți face în etape.

Hmmm... mai că m-aș băga la o astfel de viață.

Oricât de obositoare ar părea acum.

Cred că experiența merită.

Palawan, Sabang City

Drumul a durat cam o oră și jumătate și m-a dus fix până la mare. Am oprit la circa 50 de metri de apa cristalină, de un albastru uimitor. Pe apă parcă erau păianjeni pretutindeni... asta a fost prima mea imagine din Sabang.

Multe bărci păianjeni pretutindeni... o imagine de-a dreptul de film SF. Doar acolo te puteai uita, altceva nu mai conta, atât de magnifică era priveliștea.

Cobor din mașină și mă îndrept către apă, din reflex. Dacă ăsta e un oraș, eu sunt Maica Stareță de la Mănăstirea Sfânta Treime... Haha. E o „chestie” așa, mai mult improvizată. Dar destul de scumpă, pentru că de aici se pornește spre faimosul *Underground River* – una dintre cele șapte minuni naturale ale planetei, așa cum am citit în descrierile de pe internet. Nu am studiat prea mult despre râu, pentru că vreau mâine să-l văd live.

Pentru *Underground River* am nevoie de permis de intrare. Îl pot obține de aici mâine dimineată după ora 10:00 și costă 740 pesos (include taxele aferente). Ulterior am aflat că tarifele sunt mai mari pentru turiștii străini. Separat de permisul de intrare mai este și barca care te duce până la intrarea în peșteră, care costă 1100 pesos pentru 6 persoane, așa că va trebui să gădesc un grup de minim 5 persoane, care să vrea să mă ia cu ei și să împărțim costurile. Cu siguranță voi găsi mâine dimineată.

Ies de la ghișeul de informații cu temele făcute și merg să verific zona, eventual să văd unde pot să mănânc ceva și să caut cazare. E prima zi de când am venit și trebuie să mă descurc fără rezervare în prealabil. Sper să găsesc.

Dau de un restaurant care e plin de lume și mă gândesc că aici trebuie să fie mâncarea bună, dacă sunt atâția oameni. Așa că intru și eu.

Vine o domnișoară drăguță la mine, cred că m-a văzut așa pierdută, uitând-mă pe acolo după un meniu sau ceva. Îmi spune zâmbind toată că e un restaurant self-catering, adică te servești cu ce vrei, mănânci bine și plătești la sfârșit.

Nu-mi era chiar așa de foame, dar decid să mănânc. Mă servesc cu o farfurie cu de toate și chiar mănânc tot, spre surprinderea mea. Am încercat și un rulou umplut. Habar n-am cu ce era umplut, căci n-am definit gustul. Dar pe străzile din Manila erau peste tot. Chiar foarte bun. Am mai gustat niște noodles cu legume, legume sote cu sos roșu, două bucăți mici de pește și castraveți proaspeți, că îmi era dor de ceva vitamine. În plus, am mai savurat și trei bucăți mici de banană prăjite. Un pahar de apă. Costul final: 350 de pesos.

Stau destul de mult la masă, ca să-mi dau seama ce e pe acolo. Simțeam că ceva îmi scapă și încercam să-mi dau seama ce. Într-un final, mă ridic de la masă să plec. Doar acum m-am prins cu adevărat, fix înainte de plecare. Știu că se organizează tururi la Underground River, de pe la diverse hoteluri de pe insulă. Agențiile îți iau bani pentru permis de Underground, plus barcă, mâncare și transport. Mă luminez toată și mă prind că de aia era așa multă lume, pentru că aici se servește masa care este inclusă turiștilor în pachetele lor. Poate că e un business profitabil, altfel nu-mi explic. E posibil chiar ca restaurantul să fie în colaborare cu Underground River.

La plecare o întreb pe domnișoara drăguță unde găsesc o cameră de închiriat. Nu înțeleg nimic din ce-mi explică, de parcă îmi vorbea în chineză, dar îi mulțumesc și plec.

Merg către mașină. Văd pe dreapta două clădiri, care par de închiriat. Intru la prima să întreb. Acolo nu au locuri libere, dar mă duce femeia la clădirea de lângă și vorbește cu o fată ce făcea curățenie într-una dintre camere.

Îmi arată o cameră care avea trei paturi. Îi zic că sunt singură și îmi arată alta, cu două paturi. Prețul 1500 pesos. Întreb dacă e ultimul preț și încerc să negociez cumva, dar nu lasă din el, așa că nu am încotro și o iau. E gata abia la ora 14:00, când pot face check-in. Deci mai am vreo două ore în care pot să fac ce vreau.

Merg pe plajă, până la capătul ei și înapoi. Descopăr și cele trei locații pe care le găsisem pe Booking. Una e mișto tare, de lux, patru stele, prea mult pentru bugetul meu, era vreo 6000 pesos per noapte o cameră.

Simt că mă arde tot spatele, de la atâta soare... Deja sunt neagră bine pe umeri și spate. Am un maiou negru, numai bun să atragă frumosul soare. Ce-o fi fost în capul meu azi dimineată?

Știi ce mi se pare uimitor? Că aici nu sunt tântări.

Oare de ce? În Grecia aș fi fost deja ciuruită până acum. Bizar! Adie cam tare vântul, dar e tare plăcut acum, nu mai se simte umezeala precum în ultimele zile. Probabil briza mării are și ea efect.

Mă plimb pe plajă și fac câteva poze, mă întorc la fix să mut mașina în fața locației unde voi dormi și intru într-o improvizație locală de unde cumpăr o sticlă de apă plată. Văd pe raft bere Ursus și mă surprind zâmbind. Fac o poză cu celebra sticlă de bere.

M-am mai învățit pe acolo o vreme, studiind oferta, dar nu am cumpărat nimic altceva. Mii de prostii îngrămădite pe rafturi.

Mă cazez. Camera a fost curățată între timp și arată cât de cât decent. Îmi place balconul și decid că voi sta acolo să scriu. Se vede marea și se aude zgomotul micuțului orașel, e un duo perfect.

Camera este destul de rudimentară. Dar am observat o chestie. După ce stai ceva vreme într-o cameră în care nu-ți place, te obișnuiești cu ea și nu ți se mai pare urâtă. Fac haz de necaz și eu. Dar cred că asta e valabil la orice, chiar și în iubire. Măcar aici nu miroase a

aer închis și a mucegai, precum în ultimele două locații. Asta probabil și pentru că sunt fix lângă mare și camera are balcon.

Intru să fac o baie, să dau jos tot nisipul. Cu apă rece. Te-ai prins... nu am apă caldă nici aici. Nici nu mă mai stresez să întreb. Oricum, la cât e de cald, nici apa rece nu e chiar rece. No stress!

Apa și electricitatea sunt două elemente care, mai mult ca sigur, sunt destul de scumpe pe insulă. N-am verificat, dar s-a văitat Robert de asta, de vreo trei ori chiar.

Important este că am făcut duș. Cum, nu e important. La cât am plătit pentru camera asta, oare ce prețuri urmează să întâlnesc pe insulă, în continuare?

Povestesc un pic la telefon și apoi ies în micul orășel. E mult mai liniște acum, au plecat toate mașinile din parcare. Sunt doar localnici. Mulți copii peste tot, dar nu de nesuportat. Încep să mă obișnuiesc cu ei.

Merg pe plajă, cu gândul să fac câteva poze. Mă întind un pic pe iarbă sau ce-o fi asta, la rădăcina unui cocotier. Sunt mii de cocotieri, oriunde vezi cu ochii. Precum merii la noi, aici sunt cocotieri.

Fac câteva poze și admir apa, zgomotul ei. E fascinantă apa asta așa de cristalină. Oare de ce nu am făcut azi o baie în mare? Că mi-am spălat părul cred... hehe... femeile și problemele lor. Mă mai plimb, apoi văd un grup de cinci persoane, europeni...

Mă gândesc că am cu cine merge mâine la râu, dar vedem. Nu îi abordez, că știu că oricum mâine se rezolvă totul.

Îmi iau, în sfârșit, acea nucă de cocos, cu 70 de pesos. Că tot mă gândeam la ea de ceva vreme. Îmi zice fata că îi pot mânca miezul, că e foarte bun. De parcă simțise că nu mai făcusem asta înainte. O cheamă Clara pe fată. Mă îmbie să trec dimineață să iau un fresh de la ea. Poate...

E tare frumos aici pe terasă acum, deja s-a întunecat și abia mai se vede apa...

Dacă mâine ies târziu de la râu, poate mai rămân o noapte... și dorm în mașină, nu mai dau încă 1500 pesos pe cazare aici, chiar dacă îmi place așa de tare balconul ăsta.

Simt că sunt de-o viață aici... așa mi se pare, că tot ce a fost înainte de Palawan, e dintr-o altă existență.

Doar faptul că mai vorbesc în România, cu cei care știu că sunt aici, mă mai aduce cu picioarele pe pământ. Este uimitor cum omul poate uita. Cred că doar așa putem evolua și merge mai departe. Dacă nu am putea uita, ne-am crampona, pur și simplu, în spațiu.

Așa cred acum. Nu știu. Dar e interesant că nu mi-e dor de nimeni și nimic. Ca și cum doar aici trebuie să fiu și sunt. Și trăiesc clipa, momentul. Iar singurele mele griji sunt doar unde voi dormi. Că mâncare sigur este. Am și la pachet. Am plecat de nouă zile din România și mai am 21 de zile de a fi eu cu mine. Eu și restul lumii, cum s-ar zice. Și e atâtâât de bine... Nu am nevoie de nimeni ca să simt asta... ceea ce e minunat.

Îmi savurez nuca de cocos. Nu e cum îmi imaginam, e puțin acrișoară așa zice, dar e fresh. Las mare parte din ea pe măsură.

Incredibil, dar iară sunt în urmă cu vreo trei zile... Ce mult am de recuperat... Deci reiau din urmă, că tare interesante zile am avut. De-ai ști! Dar vei afla. Insula asta devine pe zi ce trece mai uimitoare.

Am dormit bine în Sabang și m-am trezit devreme. Țștia, localnicii adică, se trezesc la 5:00 și, pe lângă faptul că vorbesc foarte tare și mult, mai și mătură dimineța devreme.

Doar asta se aude dimineța afară, hârșăitul măturii pe ciment. Sunt incredibili oamenii ăștia, zău așa. Fac duș și mă pregătesc. Tipa de ieri mi-a spus că se deschide la 10:00 la râu, așa că nu prea mă grăbesc. Trebuie să cobor la mașină, că nu mi-am adus bolul pentru cereale și cana de cafea. Vreau să mai cobor din lucruri, așa că, întâi mă aranjez și mă dau cu toate cremele, ca să le pot duce la mașină.

Când ies, mă întâmpină un băiat jos și mă întreabă dacă vreau să intru azi la râu. Îi zic că da, logic... Mă întreabă instant dacă am nevoie de permis. Îi zic că am vorbit deja și merg la 10:00 să îl iau.

Îmi spune să merg la 8:30, nu la 10:00, că deja se va aglomera, căci vor ajunge microbuzele cu turiștii de la hotelurile din zonă și din Puerto Princesa. Îi mulțumesc frumos pentru pont. Deci, dintr-o dată, nu mai am atâta timp liber, că e deja 8:00... așa că mănânc cerealele, beau cafeaua rapid și ies. Predau camera, plătesc cei 1500 de pesos pentru ea și îmi arunc toate lucrurile în mașină.

Mă încălț cu adidașii, care erau în mașină. Fac asta nu că așa e confortabil, ci pentru că am citit pe internet că nu trebuie să mergi la râu în șlapi/ papuci.

Gata, îmi iau permisul în cinci minute, că nu e nimeni la ghișeu. Mi se spune iarăși că barca este 1100 pesos și că va trebui să aștept un grup de care să mă lipesc, dacă nu vreau să achit toată barca. Îi spun că am aflat asta ieri și că e ok, voi aștepta cât e nevoie. Îmi indică unde trebuie să merg și mă îndrept către acolo. Unul dintre oamenii ce erau dimineată la recepție, la cazarea de unde am dormit, mă vede și îmi face semn să merg acolo, la ghișeu unde se achită taxa pentru barcă. Mă rog, ghișeu impropriu spus, era pur și simplu o chestie în aer liber, precum o gheretă fără pereți, doar de un metru înălțime, unde erau trei femei și un băiat.

Mă întreabă omul ăsta dacă vreau o barcă privată. Râd, desigur. Îi zic că e prea scumpă și nu se justifică. Râde și el și râd și toți oamenii din jurul nostru, care aud discuția... la 8:35 dimineata erau destui acolo... de-ai lor, firește, localnici.

Parcă nu fac nimic toată ziua, sau așa îmi dau impresia. Hmmm... mai vând una-alta pe acolo. Ca să nu mai vorbesc de femeia ce m-a înnebunit ieri să cumpăr o husă antiacvatică pentru telefon, atâta s-a ținut după mine... bine că nu am cumpărat-o, că era total inutilă, o chestie în plus de cărat și atât.

Plus băieții care vând brățări și mărgele... pe rând au venit și m-au căpiat de cap. Norocul meu că aveam deja mărgele, brățară și cercei. Dar ce crezi? Au văzut că nu am brățară la picior... că se poartă pe aici, am văzut la mulți că au. Așa că îmi ofertau brățările de picior. Nicio șansă însă cu mine. Niște teroriști!

După vreo 30 de minute de așteptare, văd un grup micuț de cinci persoane plus un ghid, localnic. Îi întreb dacă vor să mă ia cu ei, cred că erau nemți sau olandezi, dar ghidul lor mi-a zis că e tur privat și că nu poate să facă asta, că e rezervat de la hotel. Le zic că voi plăti, dar oricum nu vor, adică ghidul nu acceptă, că oamenii ăia ar fi fost de acord.

Am văzut că pe tricoul ghidului scrie Douylon, precum hotelul ăla scump ce l-am văzut pe internet, unde o cameră era 6000 de pesos pe noapte. Nu mai zic nimic, că asta e, o să mai aștept. Și mai aștept puțin.

Au mai trecut vreo 15-20 de minute și apar două femei, singure. Mă uit la ele, sunt filipineze, dar nu îndrăznesc să le zic nimic. Tot vorbeau acolo la ghișeu... Apoi apar și doi bărbați și trei băieți, în jur de 13-15 ani. Sunt deja șapte, așa că stau liniștită pe banca mea.

Oamenii tot vorbeau și râdeau la ghișeul ăla. Eu, cuminte, așteptând. Apoi, la un moment dat, femeile de la ghișeu și omul care fusese dimineață la recepție, îmi fac semne cu mâna să merg la ei. Mă duc.

Omul îmi spune că grupul e de acord să mă ia cu ei și că trebuie să achit doar 180 pesos. Zic da, logic. Așa că, la ora 9:15, pornim cu barca către celebrul Underground River Puerto Princesa, eu și noua mea familie de filipinezi din Manila.

Ce tare... se fac poze etc... E mișto. Nu prea vorbesc ei cu mine, însă e ok. Bine că m-au luat. Ajungem pe o plajă superbă, după vreo 25-30 de minute de navigare pe mare. Trebuie să coborâm. Ghici ce? Nu știu dacă te prinzi, dar trebuie să coborâm în... apă. Daaaa! Nu pot să cred asta... eu în adidași, iar restul în șlapi. Pffff... mă înfurii în gând pe ăla ce a scris articolul pe net și mă descalt.

Ajunși pe plajă, mă chinui cu încălțatul, așa, cu nisip și șosete, se udă, calc aiurea, bag nisipul în adidași, logic... e de tot râsul toată faza. Se face poza de grup... eu cu un picior încă nebăgat în adidas, că era ud și abia intra.

Într-un final mă încalț și eu, pe când am dat telefonul să facă și cu el poze. Barcagiul ce ne-a adus, unul dintre ei, că unul a rămas în barcă, a fost foarte drăguț și ne-a făcut poze, când cu un telefon, când cu altul. Eram dintr-o dată în junglă, pe traseul marcat și savuram asta. Ne-au dat căști de protecție pentru cap... Mă trezesc întrebându-mă pentru ce ne trebuie oare...

Am intrat un pic la baie și tot grupul a stat după mine... Apoi alte poze și am ajuns pe o potecă la adevărata intrare... o filmez... văd și maimuțele renumite, hoațele de pe internet. Dar sunt pașnice, nu se dau la noi sau ceva. Doar ni se atrage atenția să nu le atingem. Nici nu aveam de gând să fac asta. Nu au furat nimic cât am stat pe acolo. Oare și ăsta e doar un basm pentru turiști?

Primum căști și reportofon pentru a asculta descrierea râului pe canalul 1. Mai facem niște poze. Apoi ne urcă pe toți în barcă, plus încă doi ce erau acolo, englezi după accent, o fată și un băiat. Aveau ăștia o cameră supeeeeer performantă cu ei. Au filmat tot, stăteau în fața mea cu două rânduri și i-am văzut.

Eu m-am așezat lângă femeia care părea cea mai mare din grup (să fi avut vreo 55 de ani). Erau două femei în grup, doamna asta lângă care m-am așezat eu și cealaltă, puțin mai tânără, cam de vârsta mea cred. Bărbații, la fel, unul mai în vârstă și unul mai tânăr. Plus cei trei juniori la care abia li se mijeau mustățile. Femeia e super încântată că m-am așezat lângă ea, face poze cu mine. Ne fac și cei de acolo cu un aparat profesional.

În sfârșit, intrăm în peșteră. În căști ni se atrage atenția că nu avem voie să vorbim și orice întrebări avem, să le adresăm doar la sfârșit, când ieșim. Pentru protejarea peșterii.

N-am de gând să întreb nimic.

E atât de fascinant înăuntru, încât nici nu aș vrea ca cineva să mai și vorbească aici. Totul este fără cuvinte. Ce minuni sunt ascunse pe planetă, e aproape incredibil.

Da, mă bucur de fiecare clipă, mă gândesc cât sunt de norocoasă că exist și că am ajuns aici și acum. Sunt total transpusă într-o

altă energie. Turul durează cam 20 de minute; am mers cu barca aproximativ patru kilometri, printr-un sistem subteran de peșteri navigabile pentru turiști.

Povestea Underground River e minunată și las pe fiecare în parte să se bucure exclusiv de experiența trăită live acolo, cu sentimentele aferente. Nu poți pleca din Palawan dacă nu ai vizitat râul ăsta subteran, asta e cert. Am ieșit din nou la lumina zilei. După 20 de minute petrecute în beznă, soarele mi se părea mult mai strălucitor decât îl știam. O altă iluzie?

Am pornit din nou cu barca către Sabang, cu familia mea de filipinezi. De data asta am socializat cu domnul cel în vârstă. Ei sunt din Manila și au venit să serbeze ziua vărului lui, adică celălalt bărbat din grup.

Coborâm de pe barcă, le mulțumesc că m-au primit în grupul lor și plec. Intru la baia publică de lângă ghișeu de unde am luat permisul de intrare ca să-mi spăl de sare adidașii. Sunt supărată pe faza asta grav, dar e o lecție să nu ascult de toți tâmpiții care postează diverse pe internet. Sau să studiez mai mult. Hmmm... De fapt, eu sunt de vină, că doar puteam întreba la cazare sau la ghișeu acolo. Data viitoare!

Merg la mașină. Îmi schimb pantalonii, căci erau uzi cei de pe mine. E doar 11:15. Decid să merg să mănânc la bufetul la care am fost ieri. Când să cobor din mașină, dau nas în nas cu doamna ce a stat în barcă lângă mine. E cu o poză în mână și mi-o arată. E poza cu noi două. Wow! Iar ea zice că e poza cu „Miss România”. Ce tareeee...

Nu pot să cred că a făcut asta, dar îi mulțumesc. Mă simt ciudat să știu că femeia asta chiar și-a printat o poză cu mine și nu cu familia ei... Îmi spune că ei stau acolo cazați, în pensiunea ce nu era liberă ieri, în care am intrat prima dată. Ce chestie, e chiar interesantă situația. Încă mă mai mir și acum...

Da, mi s-a părut foarte tare faza cu poza. Ce să zic? Adică ce impact poți avea asupra cuiva, astfel? Am zis eu că e ceva ciudat pe insula asta... hmmm...

Mănânc bine și apoi plec.

Am aproape patru ore de condus până în Port Barton. Și nici cazare rezervată nu am, așa că va trebui să-mi caut și să ajung în timp util acolo.

Conduc. Aproape de fiecare dată când mă urc la volan, îmi fac zeci de selfie-uri. Parcă ăsta este momentul meu, nu știu cum să exprim asta. Multe chestii pe care le simt nu le pot explica în cuvinte. Condusul este unul dintre aceste lucruri. Selfie-urile, altul.

E minunat drumul pe insulă. Și la cât de tare îmi place să conduc, e exact ce aveam nevoie. Chiar dacă mă repet spunând asta, aş putea trăi o viață astfel. Drumuri frumoase. Peisaje de vis... Singură în paradis!

La un moment dat, se pierde semnalul la telefon și ratez drumul.

E prima dată când rămân fără semnal. Pfff... Noroc cu o micuță cafenea la care m-am oprit și am băut o cafea. Acolo am întrebat-o pe fata de la bar cât mai am până în Port Barton și ea mi-a spus că am trecut deja de drumul care duce către Port Barton și că trebuie să mă întorc câțiva kilometri. Și mi-a dat acces la Wi-Fi-ul de acolo, să pot să actualizez harta pe Google Maps.

Se pare că, de acum încolo, lipsa semnalului va face mai dificil drumul, dar asta este, mă descurc cu ceea ce am, ca de obicei. Nu o să-mi stric concediul cu gânduri care nu au rezolvare. Logic că prin munți e mai dificil ca în Manila. Pe vremuri nu existau telefoane cu GPS și oamenii tot călătoreau. Trebuie să mă descurc și eu.

Mă gândesc acum la fata asta de la bar care m-a ajutat. Ce view acolo, incredibil. Cum e oare să lucrezi într-un peisaj de vis, cum lucra ea? Oare îl mai vezi? Te mai bucuri de el? Sau te obișnuiești și nu îl mai bagi în seamă? Cred că ar fi interesant de aflat asta, mai interesant chiar decât view-ul în sine.

Povestind cu ea de drum, un cuplu a intrat în discuție cu noi și mi-au spus că mă ajută ei și îmi arată care este drumul bun către Port Barton, că și ei merg în aceeași direcție și nu îi încurcă asta. Doar să mă țin după mașina lor.

Deci întorc mașina și mă țin după noii mei „protectori”.

Cumva, pe tot parcursul traseului meu, am fost ajutată de multe persoane, uneori chiar fără să le solicit asta, ei oferindu-se. I-am numit „protectori” tocmai pentru că așa i-am simți, ca și cum sunt acolo doar pentru că am nevoie de protecția lor, de îndrumarea lor, de ghidajul sau ajutorul lor. Fie așa cum au făcut acești doi oameni, fie cu sfaturi, sau cu sprijin. Insula asta e plină de surprize.

Cum spuneam, oamenii foarte drăguți și amabili.

Când ajungem în dreptul drumului, domnul pune mașina pe avarii și se dă jos, vine la mașina mea și îmi spune că în dreapta este drumul către Port Barton, că am de mers încă vreo 35-40 de kilometri și mă avertizează că nu tot drumul este bun, pentru că este parțial în construcție.

Îi mulțumesc foarte frumos, o salut cu mâna și pe soția lui din mașină, care se uita la mine zâmbind cu gura până la urechi și pornesc.

Logic că nu aș fi știut care e drumul, nu era niciun indicator. Probabil l-aș fi ratat și acum, dacă veneam singură și fără o hartă. Dar noroc cu oamenii ăștia.

Cum le mai așază Universul pe toate.

Mda... încă odată mă minunez de protecție și de drumul prin junglă. Am mai zis că insula asta este ciudată?

Drumul este tare rău, așa cum mi s-a spus, dar măcar sunt doar vreo trei-patru kilometri în construcție, deci scap ușor. O bucată este fără acces și mă ocolește pe o străduță. Bine că am reușit să ies întreagă de acolo. În rest, eu și jungla, eu și restul lumii.

Așa senzație minunată e să fii unde vrei să fii și să faci ceea ce vrei să faci. E o stare imposibil de descris. Oricât aș încerca să fac asta, nu reușesc. Poate voi inventa o limbă nouă pentru descrierea stărilor mele interioare, cine știe.

Plin de plantații de orez, plantații de cocotieri și bananieri, case în stilul caracteristic filipinez, foarte multă vegetație, totul verde, totul sublim. Așa e drumul care duce la minunea numită *Port Barton*.

Palawan, Port Barton City

Printre toate sentimentele care mă însoțesc pe parcursul drumului, ajung în sfârșit și în Port Barton. Nici nu mai știu cum am decis să vin aici, știu doar că Mone nu prea a fost de acord. Hmm... nu mai rețin de ce...

Încă o dată, rămân uimită de faptul că orașul nu e chiar un oraș cum mi-aș fi imaginat că ar trebui să fie.

Este, mai degrabă, o adunătură de case diverse, mici magazine improvizate, unități de cazare, câteva terase care spun ei că ar fi restaurante și toate astea îngrămădite de-a lungul fâșiei de plajă din golfuleț.

Un amalgam tare interesant totul aici. Ca să ajung, setasem pe GPS adresa de la un complex de pe plajă, care părea drăguț și pe care l-am găsit în căutările mele. Cred că prețul pe Booking era 149 lei. Deci, mă țin de adresa aia și ajung aproape de ea, că nu mai era drum, fiind localizată fix pe plajă și am lăsat mașina la un capăt de asfalt, înainte de nisip.

Și am mers pe jos până acolo, așa, pe nisip. Mă holbam mai mult la apă, la plajă, la insulele ce se vedeau în zare. Și... cum mergeam așa cu șlapii în mână și mă minunam de frumusețea neasemuită a locului, mă oprește un puști fix în fața complexului turistic pe care îl căutam. Complexul ăsta arăta tare pretențios, Ausan Beach Front Cottages.

Cum spuneam, mă abordează puștiul ăsta, să fi avut vreo 21-22 de ani așa, și începe să-mi turuie rapid o poveste și-mi arată un carton pe care îl avea în mână, frumos colorat, cu trasee turistice pe apă.

Și o tot dă înainte, precum moara stricată, că mâine dimineață are un tur și are reducere și că ce frumos o să fie dacă merg și eu cu ei și vom vedea insulele și vom înota cu țestoasele, vom face snorkeling... bla bla bla.

Își vindea marfa, adică turul, foarte fain. Mă uitam doar la el și îi zâmbeam cum doar eu știu, minunându-mă, încă o dată, de limbărița lui. Gata, m-am prins... cred că energia asta ciudată de pe insulă e dată de însăși energia filipinezilor care o locuiesc. Sau nu? Hmmm.

Mă întrebă apoi unde sunt cazată.

Îi zic că asta caut. Logic că îmi spune că știe el un loc frumos, fix pe plajă și că mă poate duce acolo. Tot povestind, ne-am îndepărtat de Ausan și mergeam către mașina mea. Fix unde am lăsat mașina era și cazarea de care mi-a spus el, ceea ce mi s-a părut tare interesant, căci nu o văzusem când am oprit, fiind atentă la GPS mai mult.

Intrarea în complex se făcea pe lângă recepție, printr-un gang. Intrăm și băiatul strigă la o doamnă de acolo, iar femeia iese din recepție spre întâmpinarea noastră. Îi spun că-mi caut cazare pentru două nopți, iar ea îmi arată prima cameră – cea cu numărul unu.

Sunt surprinsă, căci este chiar drăguță, cochetă și foarte curată. Cu mult mai drăguță decât ultima mea cazare. Inclusiv baia este decentă aici. Mobilierul din lemn pictat este superb. Întreb de preț. Zice că este 1800 pesos cu mic dejun inclus. Cică are și apă caldă.

Hmm... La Ausan e mai ieftin.

Îi spun că vreau să merg să verific acolo și plec, nu înainte de a o întreba dacă lasă ceva din preț sau nu. Încă nu am învățat cum se negociază pe aici. Dar ei nu prea negociază cred. Sau eu sunt jalnică la negociere.

La Ausan, surpriză.

Fata de la recepție mi-a spus că prețul pentru o cameră este de 2750 pesos pe noapte. Pe Booking văzusem mult mai ieftin. Mi-a zis

că poate am reduceri de client acolo, dar că oricum camerele ieftine sunt deja ocupate și că doar asta e cea mai ieftină în acest moment.

Mda... mulțumesc și plec, logic. Cum să dau 2750 pesos pe o noapte de cazare? Ceva e ciudat aici.

Mă întorc la Summer Home, cum se numea cazarea aia. Îi zic doamnei că iau camera oferită, fac formalitățile de check-in și mă cazez. Știind că am apă caldă, sunt în extaz pentru asta.

Baie cu apă caldăăăă... Deja prețul mi se pare ok, dacă am apă caldă... ieeee...

Puștiul cu turul era tot pe acolo, parcă mă aștepta. Ăștia sunt ca râia câteodată. Pfff. Mă întreabă iară dacă merg mâine cu barca în tur și brusc mă decid să îi zic că da.

Ce am de pierdut? Doar de aia sunt în vacanță. Sigur va fi frumos.

Îi dau și 50 de pesos pentru permisul de care aveam nevoie pentru a putea ieși în larg cu barca. Cică e valabil și în San Vicente (nu am mai ajuns acolo, deci nu l-am mai folosit).

Așa că mă instalez frumos în camera pe care am dat 1800 de pesos, fără să mai caut nimic altceva în zonă. Sunt certată mai târziu pentru asta. Fac un binemeritat duș cu apă fierbinte. Apoi, cu forțe proaspete și total revigorată, ies să mă plimb pe plajă, de la un capăt la altul și înapoi, fac poze și mă bucur de fiecare clipă mirifică.

Mă intersectez pe traseu cu un spaniol cu doi câini uriași. Logic că mă întreabă de unde sunt. Îmi zice că nu a mai întâlnit în Filipine pe nimeni din România. Ciudat, mă gândesc.

Brusc, am un alt gând. Oare energia mea este cea ciudată pe insula asta? Că nu mai pricep nimic.

Trec pe lângă câteva gagici tare faine care stăteau cu fundurile la bronzat, toate una și una. Erau vreo șapte sau opt cred. Nu împreună, stăteau la plajă două câte două. Faine fete. Nu erau filipineze. În sfârșit, turiste la orizont. Și frumoase. Toată lumea se uita la ele, nu eram singura care se holba la poponețele lor perfecte. Hehe.

La palmieri erau niște leagăne care duceau deasupra apei și niște copii se tot agățau de ele, i-am filmat, s-au dat un pic în spectacol

când au văzut asta... erau tare drăgălași, așa bronzăți toți și cu bună dispoziție. După o plimbare de vreo două ore, revin la Summer Home și mă așez pe un șezlong aflat pe gazonul din fața plajei. Rămân aici să admir apusul. Fiecare apus este diferit pe insulă, îmi dau seama brusc. Fiecare zi e unică!

Interesant că aici, în Port Barton, sunt țăntări. Mulți. M-au cam atacat și m-au forțat să intru în camera mea mai repede decât voiam. Aș fi vrut să pot sta acolo pe șezlong până dimineață, să mă uit cum răsare soarele. Dar asta e.

Ciudat că până azi nu am întâlnit țăntări în Filipine. În Sabang nu erau. Curios lucru. Deci există. Încă sunt pe Terra, nu într-un Univers paralel.

În cameră butonez laptopul, scriu puțin și citesc câteva pagini dintr-o carte.

Vorbesc puțin și cu mama pe video. Mama nu se simte tare bine, e răcită cobză. O mai înveselesc puțin și o fac să râdă. Îi spun că trebuie să aibă grijă de ea. Mai citesc un pic, până ațipesc.

„– Heeey, ce faci? bâzâie telefonul... Scrii sau ai adormit deja?

– Hey... am scris și am adormit citind, se pare. Cu lumina aprinsă, din nou. Și fără ochelari, că nu am. Haha.

– În etape așa cred. Zău, nu știu cum poți citi seara fără ochelari.

– Dacă citesc pe laptop, nu am nevoie de ochelari. Nu am cărți fizic cu mine, că sunt grele.

– Alea îți lipseau.

– Daaa... cărți în plus de cărat. Și așa am multe chestii inutile în bagaj.

– Ai...

– Da, noroc că am mașină la scară, altfel nu știu cum mă descurcam.

– Da. Dacă erai doar cu rucsac în spate nu trebuia mașină.

– Daaa... mergeam pe jos. Zeci de kilometri de serpentine.

– Și pe jos. Ca într-un traseu, de la stații la obiective, logic.

– Poate prin munți, că e asfalt acum. De te rupe și seara adormi citind.

– Yda, doar nu crezi că toți turiștii închiriază mașini? Sunt puțini. La tine a trebuit mașină la bagajul ăla.

– Păi asta zic, că nu puteam face traseu, am bagaj și oricum eu voiam o mașină. Mi-am dorit să conduc pe insulă.

– Dar te limitează, de fapt. Acolo se merge și mult pe apă. Având mașină, nu poți să faci asta.

– Pe insule, da, știu.

– Că trebuie să tot revii la ea. De exemplu, din El Nido puteai lua barca până în Puerto Princesa. E și tare frumos.

– Da, eu cam adorm dacă merg pe apă. Oricum doar asta fac: conduc, mănânc, socializez și dorm. Seara sunt ruptă de-a dreptul. Mă cam omoară și umiditatea asta.

– De ce? Nu înțeleg! Mie mi se pare ideală vremea acolo.

– Aici e mai bine, însă la ultimele două cazări era foarte mare umiditatea în camere.

– Păi sunt 30 de grade constant, nu ca la noi 40 plus.

– Păi e, dar trebuie să stai într-un loc.

– Și dacă stai, nu mai e? Că nu pricep. Poate nu tolerezi tu.

– Ți-am zis, părul meu este măciucă, nu îl mai pot descâlci. Cred că mă tund acasă. Apa. Umiditatea. Soarele.

– Pfff. Nu mă așteptam.

– Păi am simțit diferența de apă din Manila, din prima zi.

– Cum așa? Ai ceva probleme cu epiderma?

– Nu e asta. Se face părul sârmă în cap.

– Mda, e ciudat. Eu nu am auzit asta despre Filipine până acum.

– Probabil e vorba de adaptare. Nu știu. În contact cu apa, părul meu devine casant și se încâlcește, ca la africani. Îl rup de câte ori încerc să mi-l descâlcesc. Nu știu ce să mai fac cu el. Cred că nu îl voi mai pieptăna și gata.

– Poate produsele tale nu corespund cu apa de acolo. Eu nu am problema asta când merg undeva.

– Da, e posibil. Eu mi-am adus șampoanele mele, dar degeaba.

– Păi asta îți spun, că poate șampoanele tale nu sunt compatibile cu apa de acolo.

– Da, pe viitor cred că nu o să mai aduc. Oricum aici găsești orice în supermarket. Vin doar cu un rucsac și cumpăr totul de aici.

– Da, nu trebuie cărate produsele de baie de acasă, nicăieri. Sunt grele în bagaj și improprii cu locul uneori. Asta e un exemplu.

– Da, acum realizez cam ce trebuia și ce nu.

– Dacă stai bine să te gândești, nu e de la apă sau de la umiditate, cum spui tu. Așa toți ar trebui să aibă probleme pe acolo. Nu uita că asiaticii au cel mai bun păr din lume. Și nu pățesc asta, ca tine.

– Păi dacă stau și eu aici mai mult este posibil ca părul meu să se obișnuiască cu astea.

– Nu ai cum. Părul lor este unic.

– Mda... Știi ce am mai observat aici?

– Ce?

– Că sunt mulți ciudați. La fizionomie zic. Fețele lor sunt interesante.

– Păi și la noi nu sunt?

– Ba da, dar parcă aici sunt mai mulți.

– Haha... dar drăguți ai văzut? Fete, băieți?

– Nu prea, ce să zic... m-am uitat după băieți, dar degeaba.

– Păi trebuie să ieși în cluburi, băieții drăguți nu s-or plimba de nebuni pe stradă să îi vezi tu...

– Mda. Nu sunt în căutare de băieți frumoși, ți-am zis asta. Dar era drăguț să văd ceva „drăguț”.

– Păi nu neapărat, dar acolo îi poți găsi.

– Da!

– E un plan meditativ bun acolo.

– Este, da!”

Realizez și eu asta de când sunt aici. Parcă nici nu-mi mai amintesc cum era totul acum nici două săptămâni. Hmmm... așa repede putem uita? Cred că stau așa nemișcată în pat și doar meditez.

Sunt scoasă iară din gânduri și adusă cu picioarele pe pământ.

„– Mai stai o zi la Sabang...

– Prea târziu. Am ajuns în Port Barton, m-am cazat.

– Mda. Eu ți-am zis să mai stai o zi.

– Nu mi-ai zis asta.

– Ba da. Ești pe grabă. De ieri am zis. Nu ești deloc atentă.

– Ți-am zis că vreau să plec.

– Ok. Dacă te grăbești, tu știi. Ai ratat asta: *Sabang x Zipline*.

– Nu mă grăbesc. Dar nu-mi plăcea locul ăla. Ți-am spus de când am ajuns acolo că plec.

– Și acolo cum e?

– Super. Am și apă caldă chiar. Doar că aici am țânțari. Măine bag o excursie. Să înot cu țestoasele.

– Cât e cazarea?

– 1800. Cu mic dejun.

– De pe Booking?

– E pe plajă și e mai mișto decât dincolo. Nu e nici pe Booking și nici pe Agoda. Ce găsisem pe Booking aici era dublu prețul. E foarte fain golful, mai animat și mulți turiști. Gagici faine.

– Ai dat cam mult. Sunt multe pe la 1000 cu note mari. Nu știu de ce nu folosești aplicația.

– Așa am ajuns aici, după aplicație.

– Păi ai zis că n-ai luat prin aplicație.

– Asta nu. Dar voiam cealaltă.

– E plin de oferte sub 1200.

– Am și parcare aici. Celălalt nu avea.

– Nu te orientezi prea bine. Păi e scump.

– E fix pe plajă.

– Dacă asta îți dorești.

– Adică?

– Până la urmă faci ce îți dorești. E bugetul tău.

– Păi dacă ai ceva pentru mine, zi și tu înainte.

– Păi ai Booking. Ca și mine. E plin de oferte văd.

– Azi nici semnal nu am avut.

– Ai ratat și tiroliana aia care cică e super. E peste *Underground River*.

– De ziceai mai repede și tu. Culmea e că nu era nimic nicăieri cu ea. Pe drum sau acolo. N-am văzut.

– Am stat la 6:00 să caut. Era pe internet.

– Păi tu ai căutat când eu eram deja plecată.

– Ți-am zis să explorezi bine zonele, nu mai fi pe fugă, fiindcă ratezi chestii.

– Ok.”

Adevărul e că sunt cam haotică, cu somnul, cu programul și cu tot ce fac. Chiar are dreptate. Cum să fac altfel?

Toate poveștile vin ca seara să treacă mult prea repede și iară e miezul nopții și trebuie să dorm, chiar dacă încă nu-mi este somn. Mă forțez un pic și adorm totuși. Am de mers mâine în tur și trebuie să fiu aptă.

A doua zi mă trezesc pe la 5:00 cu gălăgia de pe lume. Țștia chiar nu au ce face?

Râsete, povești în tagalog, parcă erau la șezătoare și chiar în dreptul camerei mele. Apoi au măturat. Tipic. M-am dat jos din pat la 6:30 doar, dar a fost un chin tot intervalul ăla să nu îi aud. Mi-am pus și perna în cap. Pfff... lipsă de respect!

Mda, știam că trebuie să strâng tot și să merg la masă și apoi la 9:00 să fiu pe plajă să pornesc în tur. Puștiul de ieri, care mi-a luat cei 50 de pesos pentru permis, nu a mai apărut.

Deci, merg la restaurantul complexului să mănânc micul dejun inclus în prețul de cazare... Dacă și ăsta e restaurant! Vreo patru mese toate. Măcar mâncarea a fost cât de cât ok. Omletă, pâine prăjită cu unt și puțin gem, o cafea și o mini banană. Aproape același lucru ca la Blue Lagoon, doar că mult mai scump. Mno, bine că m-a bătut la cap Mone să plec de aici. Mănânc și merg să achit cazarea, apoi strâng hainele și bag totul în mașină.

Mă întâlnesc între timp cu Jason, puștiul cu permisul meu. Îmi zice că e gata și că o să îl primesc puțin mai târziu, la barcă. Că mă așteaptă pe plajă la ora 9:00, cum am stabilit. Măcar e punctual. Mă bucur.

Ajung și la barcă.

Cu mine, două femei și un cuplu de tineri.

Femeile sunt din Olanda, Marion și Katy, foarte simpatice. Zâmbitoare și vorbărețe, blonde amândouă și cu pielea pistriuată și albă.

Cuplul e din Spania, dar ea la origine e filipineză și el argentinian. Doar locuiesc în Spania. Veniți în vacanță două săptămâni, să-i arate lui insula.

Mai urcă cu noi încă vreo câțiva filipinezi, în jur de zece în total, cu tot cu copii – un băiețel de doar patru-cinci luni. Eu una nu cred că aş fi avut curaj să merg cu așa bebeluș în croazieră, o zi pe mare, pffff... curajoasă filipineza asta, ce să mai zic?

E o zi interesantă. La propriu.

De când mă urc în barcă, observ așa că unul dintre băieții de pe barcă se cam uita la mine. Sunt patru băieți în total, echipajul bărcii noastre adică, ce ne vor însoți în turul de azi. Jason nu e printre ei, probabil el este doar cu limbarița și a rămas pe plajă să găsească noi clienți pentru următorul tur.

Căpitanul bărcii, Boboy. Ceilalți membrii: Frank, Yow și încă unul, care nu avea tricou cu numele, deci nu știu cum îl cheamă.

Yow e cel care mi-a atras atenția.

Sau eu lui. Nu mai știu cum a fost.

Prima dată s-a dat în spectacol când a plecat barca din port. Atunci l-am observat eu prima dată. Femeile din Olanda l-au și aplaudat, pentru evoluția sa, ori cascadoria, de fapt... adică s-a aruncat în apă, a recuperat o chestie și a fost destul de spectaculos totul. Nici măcar nu i-au căzut ochelarii de soare de la ochi. A reușit să redreseze totul foarte fain. Impresionant, da, ce să zic.

Apoi am început să facem poze, imediat după ce am plecat de la mal. Am dat și eu telefonul să-mi facă, să am amintire cu toți așa, în

primul meu tur din Filipine. Yow s-a așezat lângă mine pe băncuța bărcii, iar băiatul fără nume ne-a pozat. Iată că am atras atenția unuia... deci va fi o zi interesantă.

Și nu m-am înșelat, se pare. Logic că se tot bagă în seamă cu mine și tot îmi puneă întrebări. Mi-a zis Yda, deci știa cum mă cheamă, probabil de la Jason, de pe permis. Hmmm... ciudat! Printre altele, i-am zis că nu am mai făcut snorkeling niciodată... însă mi-a spus instant că e el acolo și că va fi alături de mine, că va fi ok, să stau liniștită că o să-mi placă mult.

Mă mai liniștesc puțin, recunosc, pentru că deja îmi era groază tare de asta. Oricum o să păstrez vesta pe mine. Dar nu pot să nu mă gândesc la asta, că va fi cineva aici să mă încurajeze și să mă ajute. Interesant cum Universul din nou mi-a trimis pe cineva de care chiar aveam mare nevoie. Nu mai comentez nimic, gata.

Deci, până ajungem la primul recif de corali, Yow tot pe lângă mine se învârte. Face ce face pe vas și vine la mine... Până și Katy îmi face semn că mă place, îmi face o inimioară cu degetele ei... ha ha... râd, dar cumva îmi cam place situația nou creată.

E chiar amuzant așa totul... și vanitatea din mine iese la iveală.

Profit un pic mai mult de toată situația asta, chiar dacă știu în sufletul meu că nu e bine și că nu ar trebui să fac asta. Dar mă simt mult prea entuziasmată ca să mă pot opri. Fac eforturi să fiu cât mai moderată, că nu îmi stă altfel în caracter. Îmi promit să ofer la schimb atenția mea pentru tot ceea ce voi primi azi, mai ales că nu speram să primesc nimic. Am venit în tur fără nimic și primesc mai mult decât aș fi putut gândi vreodată. Chiar că e cam bizar. Dar, mno. Cine sunt eu să mă opun atunci când primesc așa ceva?

Deci... prima oprire pentru snorkeling. Agitația mea e la cote maxime. Pfff. Sunt ajutată de olandeze și de filipineza din Spania să-mi baricadez vesta de salvare pe mine... îmi dau seama că nici măcar atâta nu știam să fac singură. Sunt încurajată că va fi bine.

Yow se ocupa de ceilalți filipinezi, le împărțea măștile și îi ajuta să coboare de pe barcă. Vorbea cu ei, dar era cu ochii pe mine. Când

mi-a surprins privirea, mi-a și făcut semn să merg la el. Îmi adusese mai devreme și mie o mască și acum mă chinuiam să o potrivesc pe față, a avut nevoie de ajustare să fie fixă, să nu-mi intre apă. Baricadată bine cu vesta, legată la toate centurile, cu masca pe față, dar fără tub în gură, merg către capătul vasului, unde Yow abia aștepta să ajung.

Tremuram! De emoții? Habar nu am. Dar, dintr-o dată, la peste 30 de grade afară și fără pic de vânt, am simțit că îngheț.

Yow nu și-a dezlipit privirea de la mine până nu am ajuns lângă el. M-a luat de mână și mi-a zis doar atât:

– Număr până la trei și sărim împreună în apă, ok?

– Aaaa.... Ok... am zis, cu vocea sugrumată. Știam deja că nu am cum să mai dau înapoi.

Ceilalți deja erau aproape toți în apă, la snorkeling cu ei. Mi-am amintit brusc, în fracțiuni de secundă, prima mea încercare de a face snorkeling... Retrăiesc senzațiile alea... știu cum i-am exasperat pe toți maxim în concediul ăla și nici măcar nu am făcut snorkeling. Otto chiar a fost supărat rău pe mine atunci.

Dar revin... Yow se uita doar la mine, ca și cum nimeni altcineva nu mai exista pe barca aia pentru el. Trebuia să sărim în apă.

Eu... în apă? În mare? În mijlocul mării? Să sar?

Însă Yow mă ținea strâns de mână și, cu ochii fix la mine, număra „unu-doi-trei” și sărim împreună.

Nu m-am împotrivit deloc, doar că, am uitat să închid gura și firește că am luat o cantitate bună de apă sărată. Eram sub apă. Yow încă mă ținea de mână. Vesta m-a scos instant la suprafață. Măcar de îmi puneam tubul în gură, dar cine s-a mai gândit la asta?

M-am desprins din mâna lui Yow ca să mă redresez și el m-a întrebat dacă sunt ok. Îmi zice că trebuie să meargă să ajute și restul pasagerilor și că revine. Pluteam oricum cu vesta pe mine, eram în apă, deci eram ok.

Sunt ok? Oare sunt? Hmmm...

Pentru prima dată, singură așa de capul meu, în ocean, doar cu ochelarii de snorkeling pe față și fără tub... de nu aveam vesta asta,

probabil o cam mierleam. Așa cred. Sau poate dădeam din mâini și din picioare mai mult. Sau mă agățam de Yow. Habar nu am ce aș fi făcut fără.

Poate părea totul ciudat pentru cineva care știe să înoate și nu are o teamă de apă groaznică, așa cum am eu... dar chiar e înfricoșător totul. Mintea ți-o ia razna, pur și simplu. Doar știind că am totuși vesta de salvare pe mine, am reușit să mă liniștesc puțin. Ce gânduri și ce emoții am avut, nu pot fi descrise, pur și simplu, în niciun cuvânt cunoscut.

În sfârșit, îndrăznesc să bag tubul ăla în gură și să-mi scutur ochelarii de apă intrată în timpul săriturii. Nici măcar nu știu cum e corect să țin tubul, cert e că tot înghit apă din belșug până mă prind cum trebuie să îl țin cu dinții. Deci, când reușesc să fac toate astea și sunt pregătită, îl văd pe Yow cum îmi face semn să merg către el.

Ce să zic? A lui sunt azi, gata.

Zâmbesc ca proasta de situația asta și iară îmi intră apă în tub... pfff...

Observ că are o funie legată de el și, în primă fază, am crezut că e legat de barcă, dar apoi am văzut că trăgea după el un colac cu o fetiță, cu tatăl ei în spate. Aha, deci asta trebuia să facă el, când a zis că au nevoie ceilalți de pe barcă de el.

Ajung să bag și eu prima dată capul în apă și mă șochez. La propriu. Da. Iar înghit apă, de emoție, de data asta. Pentru cine a mai făcut snorkeling înainte, totul este ok. Pentru cine nu a mai făcut niciodată și doar își imaginează cum ar fi, e uimitor. E ca atunci când am reușit să văd pentru prima dată stereogramele. E wooow! Și atât!

Am realizat că nu puteam să mor înainte să văd și asta. Și m-am bucurat că am reușit să-mi trec peste această teamă, această emoție puternică pe care o am vis-a-vis de apă, în general. Mai am să reușesc să las vesta de pe mine, poate-poate voi testa și asta. Pentru că știu că pot. Mda... acu' așa zic. Dar e tare dificil să trec de la a vrea la a face.

Ideea e că eu cred că o să pic. O să pic în fundul adânc al oceanului și acolo o să rămân. Rațiunea îmi spune că nu e așa, însă, când sunt în apă, doar la asta îmi stă mintea, nu mă pot detașa și chiar nu înțeleg de ce. Poate de aceea am zis că vreau să-mi fie împrăștiată cenușa pe apă. Tocmai pentru că mă tem de ea așa de tare.

De ce mă tem de apă? Nu am reușit să înțeleg în atâția ani. Știu că e o emoție puternică și, în capul meu, știu că o pot depăși. Dar... mai am un pic până acolo. Da. Cu siguranță voi putea face și asta.

Dar acum, cu vesta pe mine, fac snorkeling. Pentru prima dată în viața mea. Și e minunat. Teama, în combinație cu emoția, mă face brusc să am frisoane de plăcere când privesc în adâncul oceanului.

Yow își face datoria impecabil. E tot pe lângă mine, mă trăgea după el de mână, îmi dă drumul doar când trebuie să-mi ridic capul să-mi scutur tubul de apă.

M-am prins că trebuie să mă las pe spate ca să reușesc să stau dreaptă în apă, să-mi pot scoate tubul și să-l golesc de apă. Am avut noroc mare cu vesta de salvare, nu știu cum m-aș fi descurcat fără ea. Și am luat apă la greu, orice mișcare greșită sau un gest oarecare mă derutau și iară și iară aveam apă în tub. Cum oare trebuie ținut tubul ăsta să nu intre apă în el? Hmmm... greu tare...

Apoi Yow iară îmi face semn să merg către el, după ce vede că am reușit să arunc apa din tub. Adevărul e că știa el unde erau cei mai frumoși corali și acolo mă direcționa și pe mine. Și îmi tot arăta peștii. Ce minunății. Frapant era pentru mine când ieșeam cu capul din apă să-mi scutur tubul. Deasupra, apa avea o culoare tulbure, privită de la nivelul meu, un albastru închis... apoi doar băgai capul în apă și, dintr-o dată, toată perspectiva de la suprafață dispărea ca printr-o minune, totul era aievea... apa era transparentă, peștii înotau liniștiți, corali erau precum ciupercile într-o pădure, după ploaie... totul era ireal. Adică erau două lumi diferite. Cea de deasupra valurilor era o lume tristă și posacă, cea din adâncuri, vie și colorată în mii și mii de culori. Incredibil!

Deci... am reușit să supraviețuiesc la prima mea rundă de snorkeling. Mă felicit singură. Urc pe barcă și primul lucru care îl fac e să beau multă apă, ca să mi se ducă gustul sărat din gură. Pffff... câtă apă am înghițit azi. Și încă nu e gata ziua, abia am început excursia.

Tremuram de frig sau de emoție? Nu mi-am dat seama, dar tremuram destul de tare. Am scăpat, mi-am zis... însă teama mea nu trecuse, din contră, parcă acum era mai accentuată și nu realizez de ce. M-am înfășurat bine în prosopul meu alb cu dungi roz, cumpărat din Robinsons Mall Puerto Princessa.

Urcă și Yow, ultimul.

Se mai învârte pe acolo cu manevrele de plecare, apoi vine la mine și... ia un colț de prosop de pe piciorul meu și își șterge ochii cu el. Haaa... mă uit la el mută și nu pot să zic nimic. Îmi zâmbește și apoi se așază lângă mine și mă întreabă senin cum a fost prima mea experiență.

Încă blocată de faza anterioară și înfrigurată, îi răspund că a fost minunat. Îmi spune că acum o să mergem către o insulă, că deja era ora 11:00. Apoi pleacă.

Nu trece mult și deja ajungem la insulă.

Ni se spune că vom sta două ore aici, unde vom și mânca. Toți băieții de pe barcă, plus încă ceva fete de pe insulă, au pregătit prânzul nostru. Noi ne-am servit cu nucă de cocos, am băut laptele și am mâncat, pentru prima dată, miezul alb super bun, cu o lingură de la bucătărie.

Ne-am tot învârtit, fiecare a făcut ce-a dorit, până a fost gata masa, a durat cam o oră și jumătate pregătirea. Totul a fost minunat, tot ce au gătit. Aveam pe masă pui și porc, bucățele prăjite. Pește la grătar, rondelile și întreg, dar soiuri diferite. Crab la grătar, porționat. Vinete la grătar cu niște chestii super bune deasupra. Orez și un sos negru cu bucăți de ceapă roșie în el.

Platoul mare cu fructe, cu care mi-am și făcut poze, eu și cu Yow. Asta pentru că el îl decorase și era tare mândru de el. Pe platoul de

fructe erau: ananas, mango, struguri roze, pepene galben și banană. Ornamentul minunat. Chiar se pricepe.

Am mai avut apă, cola și un suc local. Am mâncat cu toții. Eu am mâncat orez cu sos din ăla negru, super bun, o jumătate de felie de pește și un pic de crab, că mi-a zis Yow să îl încerc. Am mai savurat niște fructe delicioase și am băut apă.

Plecăm după mai mult de două ore de stat pe insulă. Mergem încă puțin și ne oprim la un nou recif de corali, poate avem noroc să înotăm cu broaștele țestoase.

Din păcate, nu avem noroc de broaște. Însă mi-am făcut curaj și a doua oară m-am aruncat singură de pe barcă, de data asta baricadată regulamentar, cu furtunul de respirat corespunzător și ochelarii bine prinși pe cap, așa că nu am mai înghițit apă deloc.

A fost mult mai bine decât prima dată, recunosc.

Yow, în continuare, tot pe lângă mine... Ne-am ținut de mână... începea să-mi placă deja chestia asta. Mă gândeam că venisem în concediu singură și am găsit un tip dispus să împartă bucuria de a face snorkeling cu mine. Ce tare!

Partea interesantă era alta... că băiatul ăsta chiar dădea semne că mă place... Mă gândesc că nu e chiar bine, mai ales că nu asta vreau. Dar ce bine mă simțeam când îmi făcea avansuri, pfff... De ce suntem noi femeile așa dornice de atenție? Că nu prea înțeleg.

Dar... e foarte mișto senzația aia de înotat în doi, ținându-te de mână. Și era șocant așa... Adică, dacă la început am luat-o ca pe un ajutor, acum realizez că băiatul mă place și că vrea mai mult. Era uimitor cum mâna lui neagră o ținea pe a mea, albă, cu unghiile roșii. Era așa un contrast izbitor în apa mării.

Da, uneori unele lucruri nu sunt făcute să fie. Poate că el caută ceva și eu altceva. Adică sigur, nu că poate.

Printre toate discuțiile noastre, l-am întrebat de cele două cascade. S-a oferit să mă ducă el a doua zi, cu motocicletă lui. I-am zis că mă gândesc și că îi zic. A spus că vrea să fie ghidul meu. Hmmm...

Ziua a decurs minunat, ne-am mai oprit la încă un loc unde se regăseau corali. Apoi la Starfish Island, unde am văzut stele de mare. O mică limbă de nisip, înconjurată de stele de mare. Erau cam mulți turiști deja, dar ne-am minunat și noi de ele și ne-am făcut poze.

Avansurile lui Yow erau din ce în ce mai îndrăznețe. La început a părut o joacă, dar acum simțeam că a ajuns la un punct pe care nu eram dispusă să îl las să-l depășească. Însă era încă în limitele bune, deocamdată, cât eram pe barcă, cu toți ceilalți în jurul nostru. Interesant e că îmi spune că va veni la cazarea mea diseară. Haaa... Deci știa totul despre mine... mi-am amintit că mi-a zis pe nume când am început turul. Deja îmi părea rău că făcusem schimb de adrese de Facebook.

Ajungem înapoi în port. Din nou, când să cobor, îmi zice că ne vedem la cazarea mea mai târziu. Mă fac că nu înțeleg și plec în grabă. Am noroc că se ocupă de ceilalți turiști, încasează bani... dar eu îl simt că este cu ochii tot pe mine.

Mi-am amintit brusc că aseară chiar m-am contrazis rău referitor la cazarea mea și că îmi făcusem deja rezervare la o altă locație, tot în Port Barton, pentru noaptea asta.

Pfff, deci... dacă știam și nu ieșea așa.

Adică, ce șanse erau ca să-mi mut cazarea în altă locație, fix acum? Adică chiar așa bine știe Universul să mă protejeze? Sau a fost doar un mesager pentru ceea ce avea să mi se întâmple? Că doar mi s-a sugerat să mă mut, apoi a insistat și după aia am găsit împreună cazarea asta. Bine, motivul a fost banii, dar totuși... Și la început nici nu am vrut să mă mut... Hmm... oare cum era discuția?

„– Eu am stat la 6:00 să caut. Era pe internet.

– Păi tu ai căutat când eu eram deja plecată.

– Ți-am zis să explorezi zonele bine, nu să fii pe fugă, să ratezi chestii.

– Ok. Cu tot cu barcă a durat două ore turul ăla.

– Păi eu te întreb ce faci seara de nu cauți pe internet. Că zici că la 19:00 e deja noapte.

- Da. Scriu seara. Caut cazări. Ieri nu am avut Wi-Fi.
- Păi fă-ți întâi planul pentru ziua următoare, găsește obiective, apoi scrii. În Sabang n-ai avut Wi-Fi deloc? Pfff...
- Nu. Absolut deloc.
- Ce porcărie!
- Păi de aia am vrut să plec.
- Atunci fă-ți planurile mai complexe atunci când ai Wi-Fi. Fă-l pe zile mai multe.
- Exact. Asta voi face. Că așa nu e ok. Și în loc să mă bucur de tot, mă gândesc unde dorm.
- Dacă mai stai în Port Barton, mută-te.
- Păi am zis că stau două nopți aici. Ca să fac mâine turul.
- Ai plătit deja?
- Nu.
- Asta e. Păi mută-te mâine.
- Dar mă întorc pe la 16:00 sau după.
- Ia una cu 1000.
- Nu știu dacă apuc să caut și ar trebui eliberat aici dimineață atunci.
- Iei de azi de pe Booking. Ce să cauți? Cumperi acum direct.
- Păi vreau să plec apoi.
- Uite... Ți-am dat deja două locații sub 1000. De ce nu vrei să pleci?
- Stau două nopți și apoi plec.
- Ok.
- E greu cu mutatul.
- De ce? Ești cu mașina.
- Vreau în El Nido să stau 10 zile.
- Te mutai un kilometru.
- Să nu mă tot mut. De vezi tu ce străzi sunt aici, nu te-ai muta.
- Știu cum e prin Palawan, ai uitat?
- Mda.
- Era mult mai sălbatic.

– Pe ce drum am venit încoace. Junglă. Dar e minunat. Azi am văzut maimuțe când am oprit să fac poze pe drum. Și la râu erau câteva.

– Da, te cred. Dar trebuie să te muți. E mult prea scump acolo.

– Da, am găsit asta cu 2066 pe două nopți. Nu știu ce să fac.

– Păi dacă te-ai grăbit, Yda. Mda. Nu știu de ce ești așa haotică.

Acum ai găsit, dar azi nu.

– E foarte departe de plajă. E pe un deal cică.

– Și ce, n-ai mașină, Yda?

– Păi am stat azi la plajă.

– De ce ai mai luat-o?

– Măine pot sta pe deal.

– Dar poți sta la plajă de oriunde. Ai mașină!!

– Și trebuie să văd cascada și pădurea de mangrove.

– Păi nu ți-am zis să te muți? Ai zis că e greu.

– Păi dacă iau acolo încă două nopți, e ok, nu doar una. Așa am timp.

– Timp pentru ce?

– Să văd ce vreau pe aici și să plec către următoarea destinație, care o fi aia.

– Măine dimineață pleci de aici, faci turul ăla și apoi te cazezi în partea cealaltă.

– Da, așa eventual.

– Ce e așa greu?

– Pun toate în mașină la 8:30.

– Da.

– Apoi la 9:00 plec în tur. Mă întorc și mă cazez.

– De ce trebuie două nopți?

– Cum de ce? Pfff.

– Una azi și una mâine.

– Păi a doua zi trebuie să am timp de umblat. Că dacă trebuie să fac check-out și apoi să plec, nu am timp de excursii.

– Păi două nopți, care trei?

- Că la cascadă aş merge pe jos.
- Păi dacă nu ai timp să faci tot, da. Mai iei două nopţi.
- Azi una, mâine tur apă, apoi noapte, a doua zi cascada şi pădurea, deci încă o noapte şi apoi pot pleca. Că dacă merg la San Vicente de aici, am ceva kilometri.
- Aaa, păi ai obiective.
- Azi am făcut patru ore pe drum. Am aici câteva, da. Am Tripadvisor, hehe.
- În sfârşit.
- Peste tot sunt numai serpentine. Deci trebuie să iau cazarea asta.
- Clar. Ia-o acum.
- Mă ocup.
- Are notă mare? Ia-o.
- Uite. Evergreen Bayview.
- Arată super.
- Hmmm... Mi-a sărit preţul la 2300.
- Dar scrie că nu mai sunt.
- Mă omoară ăştia.
- Pfff.
- Păi sunt eu pe ultima cameră, în rezervare.
- Aaa, de aia.
- Da.
- E 1951 la mine. Tot e bine.
- Deci o iau? Dar la mine e mai mult.
- Păi ai ceva mai bun? Lasă că fac eu rezervarea.
- Ok.
- Gata. Am rezervat. Două nopţi. 1951 pesos. Plăteşti acolo la cazare.
- Super.”

Ajung rapid la maşină şi mă schimb de haine. Le arunc pe toate pe banchetă, aşa ude. Vreau să plec iute din parcare resortului, să nu cumva să vină Yow după mine.

Deci dispar în ceață, ca în filme...

Noua mea cazare trebuie să fie undeva pe deal. Așa arată harta. Pun GPS-ul, nu am mult până acolo, arată fix un kilometru și opt minute... pornesc și mă bagă pe niște străduțe imposibile, mai-mai că abia am loc să trec cu mașina.

Dar ajung... mă învârt pe acolo, dar nu mă prind care e cazarea. Nu văd nicăieri nicio parcare, doar o plăcuță pe care scria Evergreen Bayview și niște scări, un fel de tunel. La intrare era o plăcuță mică în care te avertiza că ești pe o proprietate privată. Hmmm... ciudat...

Urc în mașină și întorc.

Mă gândesc că este posibil ca intrarea să fie fix în spatele acestui deal.

Am nevoie de o intrare principală și de o parcare pentru mașină. Îmi amintesc că acest aspect cu parcare nu l-am verificat aseară, când am făcut rezervarea. De obicei asta este un detaliu important. Însă acum l-am ratat.

Ocolesc dealul, dar nimic. Doar pusti, iarbă multă și copaci. Un drum mic, ca de motocicletă se zărea, dar nu aveam cum intra acolo cu mașina. Pfff... mă întorc de unde am plecat. Ce cazare mai e și asta oare?

Ajung și opresc din nou lângă plăcuța cu Evergreen Bayview.

Îndrăznesc să urc scările, în ciuda interdicției. Parcă urcam în turnul de cristal... în formă de Z, tunelul plin de vegetație ducea sus pe deal, era foarte îngust, cu trepte din piatră și rădăcini de copaci, de parcă mă aflam într-un film. O senzație de mister plutea în aer, de nedescris.

Ceea ce am văzut la capătul tunelului, m-a lăsat cu gura căscată, la propriu. Niște căsuțe înconjurate de flori și un peisaj de basm mi se revelau în fața ochilor. Wooow!

Dintre tufe de flori imense, brusc apare și gazda mea și mă scoate instant din starea aia de imposibilitate de a gândi. Gazda, un bărbat slab, înalt și blond, cu părul puțin ondulat, până la umeri, un fel de rebel, așa l-aș descrie acum. Carismatic, atrăgător, în ciuda vârstei.

Știe deja că sunt din România, dar este nedumerit că sunt singură, ca mai toți, de altfel. Îi zâmbesc cum doar eu știu și intrăm instant în povești. Atâta vorbește omul ăsta, cred că suferă de limbariță... haha.

Mi-a prezentat căsuța mea, care are un living în partea de jos, o mini bucătărie complet utilată și o baie micuță, iar la etaj este dormitorul. Minunat totul. Nu pot să cred că am ajuns aici.

Și eu care nu voiam să plec de la Summer Home aseară, pfff... sigur aș merita o cafeală bună pentru încăpățănare, mă gândesc și râd singură de mine.

Nu am variante, așa că sunt în paradis, că am vrut sau nu... ce chestie... Nu puteam să-mi dau seama ce impact are asta asupra mea. Adică, eu nici măcar nu am vrut să mă mut de acolo, dar se pare că am rezolvat două probleme.

În primul rând că mi-aș fi băgat unghiile în gât la propriu dacă aș fi ratat cazarea asta și în al doilea rând, se pare că Universul a vrut să fiu departe azi de Yow, care logic că deja e disperat și îmi tot trimite mesaje pe Facebook.

Deeeci... uite-mă, eu, Yda, ajunsă și în rai. Haha!

Incredibil!

Decorul, casa, gazda, marea, florile, totul e ca în basme. Brusc, am simțit că și eu vreau să trăiesc așa, acolo, într-un loc atât de minunat. Ce tare mi-ar plăcea asta, uffff...

Am coborât după bagaje, singură, chiar dacă gazda a insistat să meargă el sau angajatul lui să mă ajute.

Am preferat să nu, că oricum le-am adus în mai multe ture și a fost ok. Sincer, era un haos de nedescris în mașină și nu voiam să vadă ei asta.

M-am cazat și am făcut o baie, să spăl nisipul și apa de mare din tur. Apoi m-am trântit în pat și am butonat telefonul. Citesc acum toate mesajele de la Yow. M-a întrebat de cel puțin 10 ori unde sunt. Și de ce am plecat de la Summer Home. M-a și sunat, dar nu i-am răspuns. Hmmm...

M-am gândit apoi la oferta lui... m-am decis totuși să o accept, să fie el ghidul meu personal mâine pe la cascade. Ce rău ar fi? Aș petrece o zi frumoasă cu el, de ce nu? S-ar zice că aș profita oare de el, dacă îl plătesc pentru asta? Nu cred. Sau nu vreau să cred asta.

Dar sincer mă atrage o aventură nevinovată pe motocicletă, prin junglă. Haha, ce idei mai am și eu.

Decid să îi scriu, să vedem cum așază Universul lucrurile de data asta. Îl întreb cât ar costa să fie ghidul meu și să mă ducă la cascade și la ce mai e prin zonă de vizitat.

„– Hey, ce faci?... Helloooo... Hey, Yda?... Hey, unde ești?... Unde ai plecat?... Unde ești?... Îmi poți spune unde ești acum?... Yda?... Hey?... Heyyy?... De ce nu răspunzi?”

.....

„– Hello, Yow. Scuze... M-am mutat azi de la Summer Home.

– În sfârșit, nu știam unde ești. De ce nu mi-ai răspuns??... Unde te-ai mutat?

– Aici, în Port Barton, la o altă cazare.

– Unde?

– Ai zis că vrei să fii ghidul meu mâine, să mergem împreună, să văd cascadele.

– Da, așa am zis, te voi duce, desigur. Spune-mi, unde ești acum?

– Care este prețul pentru o zi, cu motocicleta ta?

– 1500 pesos pentru o zi, cele două cascade... Spune-mi unde ești, te rog...

– Ce altceva mai este atractiv în zonă?

– Voi fi ghidul tău, voi veni cu motocicleta mea. Putem merge și la San Vicente, este foarte frumos acolo. Long Beach este o atracție minunată. Îți trimit câteva poze mai târziu. Unde ești?

– Prețul este cam mare pentru mine... hmmm...

– Este prețul normal pe aici... 1500 pesos... pentru că este departe... Unde ești?

– Ok.

– La cât vrei să mergem mâine?

- Nu știu. Mă mai gândesc la asta. Pentru că este mult peste bugetul meu acest preț.

- Putem pleca pe la 8:00 dimineața. Acesta este prețul pe aici.

- Crezi că putem face ruta cu cascadele în jumătate de zi?

- Unde ești? Vreau să te văd... Te duc la Long Beach, este un loc special.

- Unde este asta?

- În San Vicente.

- Aha. Este departe?

- Destul de departe... Mai este „Rock of Neng Neng”, alt loc foarte drăguț.

- Gata, m-ai convins... Am ce vedea în Port Barton.

- Daaa, avem ce vedea pe aici. Eu aș vrea însă să te văd pe tine.

Acum.

- Mâine ne vedem la ora 9:00, nu la 8:00.

- Ok, 9:00 atunci, mâine. Îmi este tare dor de tine.”

Nu i-am mai răspuns, ce să-i răspund oare?

Stau în pat și citesc tot ce mi-a scris... realizez că este un pic cam mare prețul lui. Ținând cont că turul de azi cu barca a fost 1200 pesos cu mâncarea și băutura incluse. Ceva îmi cam dă cu virgulă.

Apoi mă gândesc că mie dacă mi-ar plăcea cineva cu adevărat, nu i-aș cere bani să fiu cu el. Hmmm... Deci zice că mă place, dar vrea să și profite puțin.

E doar un gând, dar mă decid să aprofundez asta un pic. Așa că îi scriu lui Ivan, să îl întreb dacă știe care este tariful local pentru un astfel de serviciu, pe insulă. Logic că și el îmi spune că e scump la 1500 pesos, dar că are un prieten în Port Barton și că îl poate întreba asta concret, cât e tariful în zonă.

Mă sună după jumătate de oră Ivan și îmi spune că prietenul lui îmi poate face discount și că așa aș plăti doar 1000 pesos. Asta m-a băgat și mai tare în ceață. Ce să fac? Realizez acum că Yow voia să profite de avantajul lui. Am ieșit afară, să admir peisajul mirific care mi se desfășura în fața ochilor în mini terasa de la căsuța mea. Mă

gândeam intens cum să procedez cu Yow, mai ales că stabilisem deja că ne vedem mâine la 9:00.

Cum stăteam pe terasă, gânditoare, apare și neamțul, gazda mea, proprietarul pensiunii. Îl întreb și pe el dacă știe ce preț se practică pentru un ghid personal cu motocicletă, în zonă. Și el îmi confirmă că tariful lui Yow e foarte mare. Îmi mai zice și că, dacă vreau, a doua zi dimineată întreabă și el în sat cam cât costă. Ok. Deci, asta e.

Mă tot gândesc și răzgândesc și decid, aproape de miezul nopții, să contramandez totul. Așa! Că așa vreau eu! Mi se pare că nu e ok nimic. Așa că îi scriu lui Yow mesaj pe Facebook că mi s-au schimbat planurile și că, din păcate, trebuie să anulez excursia.

Asta cu excursia fiind lămurită în capul meu, m-am focusat pe alte povești existențiale:

„– Nu o să crezi ce am făcut azi...

– Ce?

– Snorkeling... pentru prima dată în viață...

– Da? Ce tare! Adică pe deasupra apei...

– Da. Nu scufundări. Snorkeling, cu ochelari și tub. Pe deasupra apei...

– Voiam să știu că nu încurci termenii...

– Nu, nu.

– Ți-a plăcut?

– Daaa.

– Se vede super.

– M-a ajutat un băiat de pe barcă. Pe mine și pe o fetiță mică. Haha.

– Păi îți poți lua ochelari și tălpice. Și apoi poți face mereu singură.

– El avea tălpice, da. Mă tot trăgea de mână.

– Mda.

– Și mă orienta către corali, că era și curentul apei. Dar ce minunăție este în apă. Woow... Mă bucur că am reușit să trec și peste spaima asta. Dar am avut vesta de salvare pe mine, fără nu am îndrăznit.

– Aaa, cu vestă... Nu știi să plutești? E simplu.

- Păi și dacă mă trage careva în jos?
- Trebuie să fii doar relaxată. Te ține apa. Care careva?
- E obositor tare oricum. Mi-a zis una dintre fete. Că și ea a intrat fără, prima dată, apoi a coborât doar cu vesta, iar ea chiar știe să înoate, nu ca mine.

- Pfff... ți-a plăcut cu barca? Ai avut rău de mare?

- Mi-a plăcut tare, da. Nu am avut rău... doar am mai fost cu barca.

Aș putea locui pe o barcă.

- Păi cumpără una, acolo e ieftină.

- Îmi trebuie barcagiu, că nu știu naviga singură...

- Este simplu. Un mic curs și gata.

- Probabil într-o lună, două pot învăța.

- Conduci tu mașina în București.

- Și în Palawan.

- Acolo e ușor, nu e București.

- Logic că nu e București... aici drumurile sunt pustii.

- Păi Bucureștiul este printre cele mai aglomerate orașe din lume...

- Da? Și care-i cel mai aglomerat oraș din lume? Mumbai?

- Și Istanbul e nasol.

- Daa... merge Wi-Fi-ul groaznic în Istanbul...

- Și New York... Cairo...

- Acolo ar trebui să conduc eu. În Cairo zic...

- E jale acolo.

- De aia nu am ajuns încă. Un Jeep îmi închiriez, când ajung. Să sară ăia pe el, ca în filme așa, hehe... Gata... am găsit Top 10 cele mai aglomerate orașe din lume: Istanbul, Ciudad de México, Rio de Janeiro, Moscova, Salvador, Recife, Sankt Petersburg, București, Varșovia și Los Angeles.

- Și Tokyo.

- Nu e în top. Poate la cele mai populate orașe. Stai să caut și asta.

- Tokyo știu că stătea rău la capitolul populație pe metru pătrat. Era primul în top, din câte știu.

– Găsit: Tokyo e primul, da. Apoi Delhi, Shanghai, Mumbai, Sao Paulo, Beijing, Mexico City, Osaka, Cairo și New York.

– Exact! În Japonia, ca să ai o locuință cum ai tu, de exemplu, trebuie să fii extrem de bogat. Și au case foarte mici.

– Nu vreau să mă mut în Japonia. Am nevoie de spațiu. Nu-mi plac casele mici.

– Mda.

– Ți-am zis? Sunt singură acum aici la cazare, de vreo trei ore. A plecat și proprietarul în oraș. Tot dealul ăsta e doar al meu! Vreau și eu un deal din ăsta, cu vedere la mare. Deci... nu aș pleca de aici. Nu merge bine internetul și nu am apă caldă, dar se rezolvă și astea, cu ceva bani în plus. E minunat! Am o căsuță cu un mic living, o chicinetă de gătit și la etaj un dormitor. Și baia aș reface-o un pic...

– Arată bine cazarea?

– Daaa, daaa. Sunt în rai!

– Ce tare!

– Îți dai seama! Că e prima seară când la ora asta sunt afară. Stau pe terasă de când a plecat proprietarul. Și privesc luminile bărcilor din golf. Ascult valurile...

– Deci e locul ideal acolo!

– E neamț proprietarul. Daaaaa. Aici mă mut.

– Și tu stăteai la 1800 acolo. Noroc că am tras de tine.

– M-am învățit 10 minute să găsesc intrarea. Pe niște trepte ascunse. Un tunel fantastic. Și urci ceva până aici. Am lăsat mașina acolo jos, în drum. Am adus doar strictul necesar.

– Să faci poze, filme.

– Daaaa... Deci ca aici nu cred că mai poate fi alt loc. Neamțul cred că e însurat cu filipineză.

– Logic.

– Mai are ceva cazare și jos în port, se ocupă ea. Pffff. Păi asta nu mi-ai zis.

– Ce n-am zis?

– Că trebuie să mă mărit cu filipinez ca să pot sta aici. Că văd că se practică. Bărbați străini.

– Păi să poți face afaceri, da.

– Cu filipineze. Păi și cum vrei să fac afaceri altfel?

– El 50-60, iar ele 20-25. Haha.

– Pffff. Păi știu cum fac. Mă mărit, omor filipinezul după ce am cetățenie și gata. Ca în Agatha Christie, hahaha.

– Durează șapte ani.

– Mno. Nu e bine. Trebuie să fie unul drăguț tare să-l suport șapte ani.

– Mda.

– Că bătrânii ăștia își află tinerele. Eu cum fac? Ha?

– Iei de 25. Prospătură.

– Îți dai seama, ce noroc chior pe mine. Sex on the beach.

– Păi da.

– Pffff. Observ că m-ai trimis aici tare nepregătită. Glumesc, haha. Nu tu m-ai trimis.

– Lasă că ești bine.

– Daaa. Parcă sunt de o viață aici. Nici nu vreau să mă gândesc cum voi fi cu moralul când voi ateriza în București.

– Da, știu că aia e senzația, că ești de mult pe acolo. Cu moralul, o să ai o depresie, o să vezi, când o să revii aici, pentru că diferă foarte foarte mult totul. Uite niște poze de pe la noi. Seamănă?

– Pffff! Pe ce planetă ești?

– București!

– Nu suntem pe aceeași, cred!

– Eee nu!”

Adorm iară târziu.

Doar dimineța vede Yow mesajul meu.

Din toate astea, nu știu cum el înțelege că am plecat din Port Barton și îi confirm varianta asta, că pare mai ok de acceptat pentru el. Îmi scrie că e foarte trist și că îi pare rău că am plecat așa de repede. Mda... ce situație! Dar asta e, mai bine așa.

Când ies să iau micul dejun pe terasă, îmi spune și proprietarul că mi-a găsit pe cineva în oraș mai ieftin, cu 800 pesos pentru cele două cascade, dar oricum nu mai contează acum. Îi spun că am contramandat totul și că voi merge singură la cascadă, pe jos. Doar la una, cea care este mai aproape, la aproximativ trei kilometri de locația mea. Zice ok, puțin dezamăgit, dar îmi confirmă că e cea mai bună variantă pentru mine. Îmi spune că îmi arată o scurtătură prin spatele grădinii lui, când mă hotărâsc să plec.

Îmi termin micul dejun și îi spun lui Walter că sunt pregătită. Îmi spusese deja de scurtătură, dar nu știam că va veni cu mine. Practic, trecem prin grădina lui și traversăm tot dealul, până ajungem în partea cealaltă, fix la drumul pe care îl văzusem ieri, cel micuț, de motociclete, unde am întors mașina. Deci se ajungea și pe acolo, dar nu cu mașina. Intuiția mea a fost bună.

Urcăm dealul. Ajungem în vârful lui. Mă opresc. Respir. Admir. Mă trec florii. Nu găsesc cuvinte să descriu senzația care m-a învăluit acolo privind peisajul din fața ochilor mei. Așa ceva aș vrea să văd zilnic și nu m-aș plictisi, zău.

Ce norocos neamțul ăsta!

Drumul către cascadă are în total trei kilometri, mare parte din el nu este asfaltat. Traversez și prin râu, de vreo cinci ori, că așa duce drumul. Eu sunt în șlapi, de data asta, învățatură de minte de la Underground River... zâmbesc și acum de farsa cu adidașii de acolo. Ce găină mai sunt și eu! Mă gândesc apoi distrată: „Și dacă mi se rup șlapii acum pe drumul ăsta, ce fac?”

Pe drum mai nimeni. Ici-colo, câte un grup de muncitori lucrau la drum, chiar dacă e duminică. Țștia oare când au zile libere? Unii trec pe lângă mine cu mașini sau motociclete, logic că îmi zâmbesc sau mă claxonează fericiți toți, de parcă mă știu de-o viață.

Drumul prin junglă de una singură poate părea îngrozitor, văzut din exterior, dar e însoțit de un sentiment aparte de libertate absolută.

Sunt singură, doar eu și restul lumii. Copleșitor sentiment!

Sunt pe jos, nici măcar protecția mașinii nu o am. Am doar rucsacul, portofelul și telefonul. Un costum de baie și o sticlă de apă. De mă pierd pe aici... Am ajuns chiar să cred că ăsta este motto-ul acestei excursii: „Eu și restul lumii!”

E o senzație minunată, chiar dacă drumul e lung și obositor. Mor de cald și simt cum umerii îmi fierb efectiv, sper să nu mă ard de la soare, cu toate că mi-am dat cu cremă solară din belșug la plecare. După vreo oră bună, timp în care nu m-am grăbit, am admirat peisajul, am făcut multe poze, am cugetat... ajung într-un final și la faimoasa *Pamuyan Waterfalls*.

Wow... Wow... Wow!

De-am ști noi ce ascunde pădurea!

Pe drum nu am întâlnit nici țipenie de om, că mă și gândeam că voi fi singură pe acolo. Chiar mă gândeam la sfatul primit la plecarea din țară, să nu merg niciodată în locuri pustii. Ce să-i zic acum, că am fost pe coclauri, singură, fără mașină, așa de capul meu, fără să mă gândesc că aș putea păți ceva? Pfff...

Însă am o surpriză când dau de cascadă. Acolo, muzică, oameni, copii. Unii înotau, alții stăteau la taclale. Râdeau. Era viață! Ca și cum aterizasem brusc pe o altă planetă.

Trecerea de la singurătatea din junglă și zumzetul de aici era ca de la o galaxie la alta. Ce întorsătură de stare.

Decid să mă schimb rapid în costum de baie și să verific apa. Mă dau după o așa-zisă toaletă publică părăsită și îmi iau iute pe mine costumul de baie. Musai să intru în apă, că sunt tare încinsă de la soare. Transpirată. Entuziasmată. Extenuată. Vreau o baieeee...

Îmi las rucsacul pe margine și intru. Apa e rece, dar foarte plăcută. Trecerea de la cald la rece îmi răscolește toți porii, dar e bine și nu vreau să ies. Înot până aproape de cascadă, dar mă întorc, că mă ia puțin panica când realizez că nu ajung cu picioarele până jos.

Apa curge cam de la cinci metri înălțime și e foarte puternică, așa că revin pe marginea ei și mă așez pe bordura care era parțial în apă. Și o admir. Nu am fost de tare mult timp la o cascadă, realizez.

Admir minunea creată de natură. Admir oamenii și felul lor de a fi și vorbi. Filipinezii sunt diferiți de concetățenii mei, asta mi-am dat seama în zilele astea petrecute aici. Mulți îmi zâmbesc și mă salută, dar deja m-am obișnuit cu asta. Sunt sociabili, la fel ca mine și îmi plac. Lor le vine natural să fie așa, pentru că sunt oameni simpli și fericiți.

Mă simt minunat în mijlocul lor. Uneori să ai prea mult vine la pachet cu alte emoții. Fericirea nu are nevoie de nimic. Doar să fii împăcat tu cu tine, exact așa cum ești și cu ceea ce ai. E greu, într-o lume în care se promovează atât luxul și consumerismul.

Unii vin, alții pleacă. Filipinezii adică. Apar și turiști europeni. Un cuplu, nu-mi dau seama de unde pot fi, Elveția poate, după trăsături. Își fac filmulețe și zeci de poze în apă. Sunt fericiți. Sau, cel puțin, așa par.

Sunt fericită maxim să stau așa pe marginea cascadei și să admir pur și simplu oamenii. E o stare reconfortantă. Aș sta așa toată ziua. Mai apar încă doi, o fată și un băiat. Par filipinezi. Ea e tare drăguță. Păr lung, negru, lucios. Apropo de discuția aia când am zis că nu am văzut filipineze cu părul lung, pfff... Deci sunt!

Tipa e tânără și îmi zâmbește fermecător când îmi surprinde privirea pe ea, schițând apoi un salut la fel de fermecător precum zâmbetul ei. Stau o vreme pe margine, pe o piatră și doar admiră și ei, ca și mine. Fata își scoate pantalonii scurți de blugi și tricoul, afișând un costum de baie modern pe trupul ei impecabil. Apoi intră singură în apă și își face selfie-uri. Băiatul intră și el, ea îi dă telefonul și el îi face mai multe poze.

Îmi dau seama că nu sunt un cuplu și mă gândesc că poate este ghidul ei sau driver-ul ei, așa cum am vrut să îl iau pe Yow. E o practică aici cu ghidul personal, deci este posibil asta.

Iau și eu telefonul din rucsac să-mi fac poze. Băiatul mă întreabă dacă vreau să-mi facă el poze în apă. Da... zic... sigur. Îi dau telefonul și intru în apă pentru poze.

Apoi vine și fata lângă mine și îi face semn băiatului să ne facă poze la amândouă cu telefonul ei.

Mă întreabă dacă sunt singură și îmi spune că și ea e tot singură pe insulă și că a închiriat o tricicletă până aici. Deci nu m-am înșelat, mă gândesc, băiatul chiar e driver-ul ei.

Îmi mai spune că îi place să cunoască lume nouă... Și că mâine pleacă înapoi în Manila, că ea locuiește acolo. Că aș putea sta la ea când revin în Manila.

Așa, în câteva cuvinte și minute, ea mă invită la ea acasă.

Nici nu știu ce să mai cred.

Știam de ospitalitatea filipinezilor, dar la asta chiar că nu mă așteptam, așa că nu îi răspund nimic. Nici nu știu ce să-i răspund. O cunosc de fix cinci minute, pfff...

Îmi spune că ei trebuie să plece, mă îmbrățișează și iese din apă. Merg pe mal, se îmbracă și se pregătesc de plecare.

Realizez că a făcut pozele cu noi două doar cu telefonul ei și că eu nu am pozele. Ies din apă și merg la fată, Ej e numele ei... îi zic că mi-ar plăcea să am și eu pozele și îmi cere Facebook-ul meu.

Facem schimb de adrese, cu toate că nu era semnal, îmi notez numele ei să o caut când ajung în oraș.

E tare drăguță. Genul de filipineză cu zâmbetul constant pe buze și foarte tânără, nu cred să aibă mai mult de 25 de ani.

Uite cum poți cunoaște oameni minunați, în câteva minute doar. Ce chestie, da!

Nu mai stau foarte mult după ce ei au plecat. Chiar nici nu mă mai schimb de costumul de baie, plec așa și mă schimb pe drum, că oricum sunt din nou singură, ca și cum nimeni nu mai există pe Terra.

Pe traseul de întoarcere mă întâlnesc cu un copil răătăcit, apărut din neant așa. Hopa, deci nu-s chiar așa singură. Trec din nou pe lângă grupul de tineri care mi-au cerut să mă înregistrez într-un caiet când am mers către cascadă și la care le-am dat o donație de 100 de pesos pentru Odette, cine-o mai fi și ea. Nu m-am prins, dar le-am dat.

Drumul de întoarcere pare mult mai lung și este mult mai greu. Și nu e vorba doar de cei trei kilometri, ci de drum efectiv, înclinația e greu de dus, în șlapi și pe căldură, la amiază. Dacă la venire mai mult am coborât către cascadă, acum la urcare e mai dificil. Dar rezist, fac mai mult decât la venire, ca și timp, dar nu mă las, îi refuz chiar și pe băieții cu tricicleta care mă îmbie să mă ducă până în oraș. Am zis că merg pe jos și asta voi face, oricât de greu este. Încăpățânată, ca de obicei!

Ajung la căsuța mea de pe deal, fac un duș cu apă rece, care acum mi se pare ideală și mă trântesc ostenită în pat.

Gata, bateriile mele sunt epuizate și au nevoie de încărcare, așa că adorm neîntoarsă vreo oră bună, până când mă trezește un zgomot ciudat. În Palawan este mereu un zgomot ciudat, ca și cum tot timpul plouă... așa că ies buimăcită afară ca să văd... de data asta chiar plouă... Zic: Wow... ce tare... și dau fuga după telefon în dormitor, ca să fac un video.

Afară e un soare superb și plouă. Exact ca în filme! Așa ceva e incredibil. Peisajul umed e sublim, precum într-un vis de vară.

A plouat un timp, să spun cam vreo jumătate de oră bună. Am stat în terasă, unde nu bătea ploaia și doar am admirat-o în tăcere. Dar aerul nu s-a răcorit, nici după atâta ploaie. La câteva minute după ce ploaia a încetat, parcă nici nu plouase. Iarba s-a uscat rapid și parcă nimic nu se întâmplase. Sper doar că nu am visat ploaia!

Nu am mai coborât în oraș, am mâncat doar ce aveam prin bagaje și m-am răsfățat cu tot timpul din lume doar pentru mine.

Ciudat, dar nu voiam să dau cumva nas în nas cu Yow, care, în continuare îmi scria pe Facebook, ca un obsedat. Chiar mă gândeam să îi trimit poze de la cascadă, ca să vadă că am ajuns și fără el și fără niciun cost, dar am zis că îl las baltă, chiar nu merită. Nu știu cum sunt filipinezii ca iubiți, dar mie așa nu-mi place. Dacă așa se comportă el cu o fată pe care zice că o place, atunci chiar înțeleg de ce este singur. Mă rog, treaba lui, face ce vrea. Dar nu cu mine.

Azi am povestit din nou mult pe WhatsApp, m-au sunat și de la firmă, a fost o după-amiază calmă și liniștită. Am stat mult afară, pe terasă, admirând superba priveliște. Chiar nu m-aș sătura să fac asta tot timpul, zău așa. Aici parcă și timpul se scurge mai greu, diferit oricum. Asta e o chestie la care trebuie să meditez.

„– Hey! Cum ți-a fost ziua?

– Hey, uite...

– Plouă?

– Daaa...

– Dar cum arată acolo... woowoow...

– Nu mai plec, gata!

– Cred!

– Uite ce prietenă mi-am făcut azi!

– Ce tare! E cazată acolo cu tine?

– Nu. Ne-am întâlnit la cascadă azi. E din Manila, dar din păcate, mâine pleacă.

– Interesant.

– Da. Eu sunt ruptă. Am mers azi pe jos la cascada aia, trei kilometri dus și alți trei kilometri întors. În șlapi.

– Bine că ai găsit-o.

– Da. Am vorbit și cu proprietarul să mai stau încă două nopți aici, plec doar luni dimineața.

– Super.

– S-a bucurat că vreau să mai stau. A zis că așa fac toți după ce ajung. Dar cum e aici... pffff... Mi-aș face o casă exact pe dealul ăsta și nu aș mai pleca nicăieri.

– Păi să te lase.

– Cine?

– El.

– Eee, nu aici la el. El a zis că vrea să se extindă oricum. Îmi place și că nu am geamuri la dormitor. E tare bine. Să nu faci nimic, haha.

– Hmmm...

– Am o șopârlă în cameră.

- Toko?
- Da, e micuță. Și scoate un sunet ciudat.
- Așa face. Toko e șopârla lor națională.
- E micuță, da.
- Păi se face mare. De vreo 25 cm așa.
- Ce fac? Alerg după ea? Sau ce?
- Eee, alergi. Las-o în pace! Nu mușcă.
- Sper să nu doarmă cu mine la noapte.
- Eee, nu. Lasă că nu face nimic.
- Să stea liniștită. Că eu sunt pașnică... Nu ți-am zis, dar m-am îndrăgostit de locul ăsta!
- Ai cam încurcat-o!
- Offf! Ce mă fac? Ție în cât timp ți-a trecut?
- Niciodată!
- Nu cred.
- O să vezi...
- Adică poți să fii îndrăgostit de un loc și să nu mai vii la el niciodată?
- Poți! Ca și de un om!
- Adică poți iubi un om toată viața, dar să nu fii niciodată cu el?
- Da. Dar trăiești mereu cu speranța că îl vei mai revedea.
- ăsta e sentimentul?
- Da.
- Ah...
- Pentru că lași acolo bucăți din tine. Și impact! Exact unde ești acum.
- Hmmmm..."

A doua zi m-am dat jos din pat destul de târziu. Walter deja mă aștepta să ies, să mă întrebe dacă vreau să mergem pe deal, la ceva view de unde să vedem tot orașul, de care îmi povestise ieri.

I-am zis că mănânc și apoi putem merge. Parolist neamțul, îmi zic. Face tot ce promite. Iară mi-a amintit asta de Tim, la fel era și el foarte parolist întotdeauna.

Pornim după jumătate de oră.

Mergem cu motocicletă lui o bună bucată de drum, a zis că nu trebuie să ne obosim foarte tare, că apoi nu mai putem urca muntele și că ne va fi foarte greu. Parcăm motocicletă fix acolo unde întorsesem mașina în prima zi când am ajuns aici. Apoi traversăm drumul și îmi arată o pantă abruptă, care, cică, trebuie urcată. Serios?

În pantă erau ceva trepte, dar înguste și greu de urcat. Deci, va fi o provocare, mă gândesc eu și mă felicit că am întrebat dacă să vin în adidași sau în șlapi. El era în șlapi, dar eu nu cred că aș fi urcat fără adidași. Eu nu sunt așa antrenată precum este el. Am aflat mai târziu puțin și povestea lui de viață.

Drumul prin junglă, pe munte, cu pante abrupte... a durat cam 20-25 de minute. Eram doar eu și el, nici țipenie de alți oameni. A zis oricum că nimeni nu mai urcă acolo, de când a fost Odette anul trecut, încă mai erau copaci căzuți pe traseu. Caracteristic lui, am povestit tot drumul. Adică el a povestit, logic.

Mi-a spus că e în Filipine din 1985, că e căsătorit de aproape 35 de ani cu o filipineză și că au doi copii, un băiat și o fată. Fata locuiește în Germania, este asistentă medicală, căsătorită și cu un băiețel.

Băiatul este inginer, însă în Germania nu îi este recunoscută diploma, așa că merge acolo doar în vacanțe și locuiește aici în Port Barton. Că s-a îngrășat cam tare în ultima vreme, atât el cât și iubita lui. Un detaliu care nu era neapărat să mi-l mărturisească, dar mno...

Walter, fost alpinist și mare aventurier la viața lui, a cutreierat lumea. Tare!

Întrebându-l cum s-a hotărât să se mute în Filipine, mi-a spus că a aflat de Palawan de la un fost coleg de facultate care i-a zis că dacă tot îi place să colinde lumea, să meargă și în cel mai frumos loc de pe planetă, adică în „Palawan”. Că a venit aici și s-a îndrăgostit de locul ăsta. Iar după câțiva ani de alte peregrinări, s-a stabilit aici. Pentru acte, s-a căsătorit cu o localnică, din zona Mindanao.

Când au ales să locuiască amândoi în Port Barton, acesta era doar un mic sătuc de pescari, iar ei au deschis primul complex cu cazare

și restaurant. Au făcut foarte mulți bani atunci. Acum, spune el, sunt zeci de locuri de cazare și mâncare și le este tare greu financiar. Mai ales că a fost și pandemia și Odette, taifunul de anul trecut din 17 decembrie.

Așa am aflat și cine e Odette! Că toată lumea o pomenea și nu știam cine este... hahah... ce nepregătită sunt.

Acum înțeleg cumva, locul ăsta l-a fascinat și pe el, cum mă fascinează acum pe mine și probabil pe mulți alții, la fel.

Doar că, acum, așa avea alte obstacole decât a avut el atunci. Poate mai multe oportunități turistice, însă obstacolele impuse de statul filipinez limitează mult turiștii străini. Adică, dacă nu ești căsătorit cu filipinez/ă, ceea ce, dacă faci, e pe viață, divorțul aici fiind interzis, altă variantă mai ai doar să te asociezi cu unul. Însă mie nu mi se pare că este echitabil, procentul de 60-40 e în defavoarea investitorului. Poate unii acceptă, eu una nu cred că aş accepta această variantă.

A mai zis că mulți străini și-au încercat norocul așa și că, după doi-trei sau chiar cinci ani au renunțat la afaceri, în care băgaseră zeci de mii de euro, pierzând tot, în favoarea filipinezilor.

Deci, ce rămâne de făcut? Hmmm... grea decizie și greu de gestionat pe termen lung.

Dar rămâne de văzut.

Ajungem în vârf și vedem de sus orașul. Pare așa de micuț. Pe traseul destul de abrupt și foarte obositor, urmele ultimului uragan se văd la tot pasul, a trebuit să îndepărtăm multe crengi ca să putem trece. Urcușul a fost extenuant tare și am ajuns sus ca și cum ieșisem dintr-o saună. Mai mult eu decât Walter... atât de transpirată eram.

Acolo sus era o construcție părăsită, distrusă, probabil tot de la taifun. Un fel de templu religios în aer liber, Walter îmi spune că acolo se țineau slujbele de sărbători pentru localnici. Zău, nu știu cum urcau aici fără să obosească și să fie apti de slujbă și ritualuri apoi.

Mai aflu și că e un loc necunoscut de turiști și că era mai mult pentru localnici. Zice el: „Ce ar putea să vadă turiștii aici? Că doar faci două poze și cobori”. Zâmbesc. Cam așa e. Sau poți veni să meditezi. E

un loc și un vibe potrivit aici pentru asta, dacă nu te temi de animalele pădurii. Însă experiența, traseul, călătoria în sine, te face să trăiești la maxim fiecare clipă. Ești pur și simplu în junglă. Departe de civilizație. Departe de orice om. Nu am văzut niciun animal, însă este posibil să fi fost, nu știu.

Noi doi, Walter și cu mine, am povestit despre tot felul de lucruri, tot drumul de întoarcere. Coborârea a fost mult mai ușoară decât urcarea, cel puțin pentru mine. Nici nu știu când am ajuns jos. Însă eram destul de extenuată de efort, în general. Și de căldură, că deja era amiază. Înclinația mi s-a părut și mai mare la coborârea de pe munte. Am alunecat și eu și Walter de câteva ori, însă ne-am redresat rapid și am ajuns în siguranță la drum.

Am luat motocicletă care ne aștepta cuminte și am mers acasă. Cumva, simțeam că sunt acasă, da...

Ajunsă înapoi la căsuță, fac un duș și mă relaxez în vârful patului. Am mai scris un pic. Oricum sunt total decalată cu scrisul, nu reușesc să ajung la zi, pentru că zilele sunt pline de evenimente și serile povestesc mult cu Mone, când reușim să ne sincronizăm programele.

Mi se face foame și mă gândesc că e timpul să cobor la masă în oraș, m-am săturat de mâncarea la pachet. De când cu turul și cu faza cu Yow, n-am mai coborât în Port Barton, cumva și să nu dau ochii cu el. Acum știam că este în tur, mi-a tot scris constant. Deci sunt safe o vreme, cum s-ar spune... până pe la 16:30-17:00 e ok, nu am cum să dau nas în nas cu el.

Îmi iau cu mine și salteluța și îmi pun costumul de baie, să dau o fugă și la plajă. Îmi era dor de apă, după zilele astea fără.

O iau pe jos. Nu am mișcat mașina de când am ajuns aici la Evergreen. Găsesc o scurtătură printre casele localnicilor. Toți se uită ciudat la mine, parcă sunt o nălucă albă și nu se prind ce caut pe acolo. Merg așa prin sat, ca turista cu ochelarii pe nas și cu salteluța de yoga la subraț, căutând un restaurant și privind în stânga și-n dreapta la viața localnicilor. Și ei la mine, cu nelipsitul: „Hello, mam!”

Nu prea pare un oraș, cum am mai zis, e mai mult un sat, un sat de pescari poate, dar viața lor e tare animată. Sunt peste tot. Copiii aleargă, strigă, se joacă. Fiecare face câte ceva. Alții stau la taclale. E plin de viață! Găsesc și eu un restaurant. După standardele europene, nu l-aș putea numi așa. Însă, aici, așa se numește. E mai mult o terasă de vară.

Comand o supă locală fără carne, un shake de ananas și o porție de cartofi dulci prăjiți. Totalul 300 pesos. Supa nu am mâncat-o toată. Shake-ul a fost însă delicios. Cartofii au fost foarte crocanți, dar au mers cu sosul alb de alături.

În restaurant au mai venit și alți turiști, europeni. Se pare că au mai apărut între timp în Port Barton. Sau poate erau, dar nu i-am văzut eu. După ce mănânc, merg un pic la plajă, până începe iar ploaia. Apuc să fac o baie în mare. Ce bine e! Ploaia mă trimite către cazare, mai repede decât am preconizat eu. Mă gândeam să mă adăpostesc undeva până trece, dar apoi m-am răzgândit și m-am decis să pornesc totuși către casă.

La întoarcere, prin sat, am mers desculță, cu sandalele în mână. Nu mă mai încălț cu sandalele, ca să nu le fac cu nisip și oricum eram mult prea murdară acum de noroiul făcut în urma ploii, așa că drumul e pitoresc.

Toți se uită la mine acum că umblu desculță. Dar mno, masaj natural la tălpi. Nu știu ei de-astea, haha.

Vorbesc zilnic în țară, zilnic sunt conectată pe WhatsApp. Rar, vorbesc și la telefon. Azi am vorbit vreo trei ore. Logic că nu mai fac altceva atunci când vorbesc sau scriu. Stau în pat doar. Sunt minutele mele de liniște, de odihnă a trupului.

Ieri, printre toate poveștile cu Walter, l-am întrebat ce pot să văd pe insulă, până în El Nido, unde aș putea să mă cazez. Dacă stă de atâția ani în Palawan, cred că e cel mai indicat om căruia să îi cer acest sfat. Mi-a zis că aș putea opri în Taytay, că pot vizita acolo și vechiul Fort. Așa că, azi caut cazare în Taytay, în tandem cu Mone.

Găsesc o pensiune și ne contrăm un pic de câte nopți să stau.

Pfff... discuția e de tot râsu', dar mno...

„- Am vorbit azi cu neamțul, a zis că mă pot opri în Taytay. Că nu e turistic, dar că este frumos orașul.

- La câți kilometri este?

- Nu știu, stai să văd. Cică este și ceva lac cu apă dulce acolo, dar că nu se poate ajunge la el cu mașina.

- Interesant.

- Sunt 106 kilometri.

- Da. Mergi acolo. Arată bine, m-am uitat și eu acum pe Taytay. Ce cazare ai zis că ai găsit?

- Nu prea sunt cazări pe zonă.

- Da, pe Booking nu e nimic, acum văd.

- Pems Pension & Restaurant, stai să văd unde e localizat.

- Link nu știi să dai?

- E chiar în oraș, aproape de plajă văd. Păi sunt pe laptop și ție îți scriu de pe telefon. Cum să-ți dau link?

- Am găsit, da, dar scrie că nu sunt locuri.

- ăsta este, da.

- Pricepi ceva? Scrie aici că nu au locuri.

- Eu sunt pe Agoda, aici mai au două camere, nu te ambala.

- Atunci ia, ce mai stai?

- O noapte sau două?

- Eu zic una, apoi mai vezi acolo. Dacă merită, mai stai.

- Pffff.... A și sărit prețul pentru o noapte doar.

- Cât e?

- 64 la două și 80 la o noapte.

- 64 de dolari????

- Nu, lei.

- Aaaa. Păi vezi ce obiective ai în zonă. Merită două zile acolo?

- Păi mâine plec pe la 12:00 și fac vreo trei ore. Apoi ziua următoare vizitez.

- Păi de ce pleci așa târziu?

- Că pot sta până fac check-out la 12:00. Și eventual să mănânc ceva de amiază.
- Eee, păi pierzi vremea așa. Atunci ia două zile, clar.
- Oricum mai repede de 10:00 tot nu plec.
- Trebuia la 8:00 să pleci maxim. La 11:00 erai acolo.
- Pfff. Păi ar trebui să mă scol la 6:00.
- Eee, da. Te pregătești două ore.
- Cam așa.
- Ai trei chestii de strâns.
- Nop. Am ritual. Fac duș, mă dau cu creme. Să iau masa, apoi să strâng și să cobor toate la mașină. De urcat le-am urcat în mai multe ture. Trebuie să-i și achit cazarea lui Walter.
- Atunci, pentru ritualul tău, mai ia o zi.
- Aham. Că cine mă grăbește.
- Tu știi!
- Și aici am zis că stau una-două nopți și am stat patru.
- Atunci ce mă mai întrebi pe mine cât să iei...
- E prea zen locul.
- O fi, dar ai multe de vizitat.
- Păi te întreb, că poate ziceai trei.
- Nu mai ai multe zile.
- Păi atunci nu stau, mă duc direct în El Nido.
- Pfffffff.
- Glumeam. E mai ok cu oprire aici.
- Te poți pregăti de acum de plecare. E doar 18:00 ceasul.
- Iau două nopți și la 8:00 miercuri tot plec.
- Ai grijă să ai timp miercuri de ritual!
- Nu cred. Bine, iau doar o noapte și văd cum mă descurc.
- Nu ai cum, dacă tu pleci la 12:00. Imposibil!
- E mic prețul, iau două și gata.
- Da. Te miști greu la plecare. Ia două nopți.
- Gata... Deci am rezolvat și următoarele două nopți.
- Bine că ai rezolvat.

- Daa. Eram tare neliniștită cu asta.
- Se vede că n-ai făcut turism spontan niciodată.
- Nu. Era totul super organizat.
- Ești haotică rău. Turismul super organizat este pentru bătrâni.
- De ce sunt haotică?
- Pentru că te panichezi.
- Nu am mai făcut eu din astea.
- Și ce dacă nu ai mai făcut? Nu ai două mâini și două picioare?
- Păi am zis că nu am?
- Păi atunci de unde neliniștea?
- Păi sunt liniștită când știu că este totul organizat.
- Nu e nimic aranjat când faci trasee.
- Că stau să caut cazări în loc să scriu.
- Asta e și ideea. Nu cauți zilnic cazări.
- Ba da. Chiar intru zilnic.
- Ai stat patru zile acolo.
- Caut pentru El Nido. Zilnic am intrat. Că e mult de studiat. Plus că internetul e cum e. Nu încarcă etc. Ți-am mai zis.
- Cauți o oră, cât poți să cauți...
- E ok. Se pare că e mai interesant așa. Încep să mă obișnuiesc. Să nu duc lipsă de activitate cumva.
- Realizez că nu e chiar de tine.
- Bine că mi-am luat zboruri în avans măcar.
- Ți se pare că faci mari eforturi.
- Mie îmi place ordinea. Sunt agitată când nu o am. Poate aici e problema mea.
- Ordinea te subjugă.
- Haosul nu?
- Nu.
- Eee na.
- Chiar așa e.
- Nu cred.
- Cei mai geniali oameni funcționează în haos. Nu în ordine.

- Nu te contrazic.
- Ai citit ceva cărți.
- Cine a zis că sunt genială?
- Van Gogh părea că are ordine în viață? Picasso? Oricare vrei tu.
- Drăguță, amabilă, prietenoasă... da. Genială, nu știu... Nu am niciun talent ascuns.
- Haosul e cel mai bun element de creație.
- Mă compar eu cu Picasso?
- Haosul te eliberează.
- Eu pot crea și în ordine.
- Tocmai. Nu e același lucru pentru că pierzi timp făcând ordine.
- Poate eu sunt excepția de la regulă.
- Nu există, pentru că mintea ta este ocupată mult exact cu ordinea.
- Păi și nu pierzi timp căutând cazări?
- Se numește explorare. Nu timp pierdut.
- Ok.
- Face parte din călătorie.”

Până la urmă am luat două nopți în Taytay, după toată teoria din seara asta. Zău, uneori parcă îl aud pe tata vorbindu-mi.

Mă dau jos din pat pe la 7:30 și mă pregătesc. Pe la 8:00 îmi scrie Mone dacă sunt gata... îi zic că mai durează un pic. În țară e târziu, cred că e ora 2:00. Mă și mir că mi-a scris la ora asta. Și-o fi pus ceasul să sune, ca să mă verifice, după toată discuția de aseară?

Iau liniștită micul dejun pe terasă, termin de împachetat tot (aseară nu am mai făcut nimic, chiar nu aveam chef să îmi stric „haosul” din jur!) și apoi îl aștept pe Walter, ca să-i achit. Stau după el destul, că nu vreau să-l întrerup, că îl auzeam vorbind cu vecinii mei, ungunii. Stau doar pe terasă și admir peisajul, pentru ultima oară, mai fac un video la interior, că mi-am dat seama că nu făcusem.

Mă gândesc iară că nu vreau să plec. Apoi îmi amintesc de Mone și îmi revin brusc.

Apare și Walter și îmi zice:

– Gata, pleci deja? Părea dezamăgit cumva...

– Da. Îi zic că vreau să plătesc și spune că nu a făcut toate calculele. Pleacă și revine în câteva minute.

Mă șochez ce preț mic trebuie să îi achit, doar 2800 pesos pentru cele trei nopți. Pfff... și eu am dat dincolo 1800 pentru doar o noapte. Nu pot să cred asta. Mă ajută, fără să îi zic nimic, să cobor toate bagajele, cobor doar cu gentuța pe umăr. Mă mai uit odată la oaza asta unde m-am simți ca în rai. Dar trebuie să plec. Nu înainte să fac poză cu Walter, de amintire.

Chiar mi-a plăcut cu adevărat aici. Pot spune că este unul dintre locurile unde aş putea să trăiesc liniștită. Cu siguranță vreau să revin aici! Mașina e super încinsă deja de la soare. Oricum nu am mișcat-o de trei zile. Pun GPS-ul. Am aproximativ două ore și jumătate de condus până în Taytay.

O bună porțiune de drum însă nu am avut semnal, din nou, și nici hartă valabilă. Am întrebat de vreo trei ori dacă drumul este bun și mă duce către destinație. Noroc cu muncitorii de la drumuri.

Trecând prin junglă și munte, se pare că semnalul nu este recepționat de rețeaua de telefonie pe care o am. Am ajuns după mai mult de două ore și jumătate la destinație.

Nu m-am grăbit și am oprit să fac și poze pe traseu.

Palawan, Taytay City

Relativ simplu, orașul e plin de oameni la ora asta. Zic oraș, însă aici nu sunt orașe propriu-zis, pentru că nu au blocuri – sunt doar o înșiruire de case, magazine de tot felul, multă circulație și oameni curioși, care se uită mirați la mine.

Ce o fi căutând și asta pe aici? Cred că se întreabă toți... sau așa gândesc eu.

Ajung și la Pems, intru. Mă izbește la intrare un miros ciudat. Nu îmi dau seama de la ce este. Primesc apoi căsuța. Nu e chiar cea mai curată și frumoasă, dar o accept așa cum e. În baie, robinetul e plin de calcar. Și nu am apă caldă, logic. De ce mă mai mir oare? Sunt în Palawan doar. Și Wi-Fi-ul nu funcționează în căsuță, doar în zona de restaurant.

Parchez mașina în curtea complexului, e mai protejată decât în stradă. Oricum nu o să o mișc până miercuri când plec, deci e ok aici.

Îmi las bagajele și merg să mănânc, că deja e amiază și îmi e tare foame, după o cafea și un bol cu cereale doar. Merg la restaurant și comand. Mă așez fix acolo la bar, pe un scaun frumos din lemn masiv, care e mai greu decât băiatul care mi l-a adus. Zâmbesc și mulțumesc frumos!

Până vine mâncarea comandată îmi pornesc laptopul și mă uit pe cazări în El Nido și atracții în Taytay. Ca să nu zică Mone că nu explorez.

Am comandat un meniu cu orez și legume, un suc de ananas. Primul vine sucul, e bun și rece, mă mai revigorează, după atâta drum. Vine și mâncarea. În timp ce mâncam, apare un domn acolo, cu gura mare. Adică vorbea foarte tare.

Comandă o mașină pentru Puerto Princesa, să plece dimineața următoare. Dar se distra cu angajații și făceau glume. Erau de-a dreptul zgomotoși.

Intru în vorbă cu el, dacă tot văd că îi place să vorbească mult și tare. De obicei nu fac asta, dar acum așa mi-a venit, deci îl întreb pe omul ăsta ce atracții am în Taytay de vizitat.

Nu că nu aveam deja internetul deschis pe asta, dar nu strică niciodată un sfat în plus, de la cineva care deja știe zona, mai ales. Exploratoare grozavă mă pot numi oare dacă întreb turiștii de atracții?

Nu m-am prins ce naționalitate are omul, dar parcă nu e nici filipinez și nici nu prea seamănă cu europenii. Nu mai contează.

Îmi zice că el are o casă mică pe Insula Florilor și că, dacă nu pleca mâine dimineață, m-ar fi dus acolo să o vizitez, cu barca lui. Haaa... i-am cerut asta? Că nu mă prind... dar tac, nu zic nimic, îl ascult în continuare. Îmi spune că vremea este neprielnică și nu va merge nicio altă ambarcațiune zilele astea pe mare, până nu se liniștește vântul. Că în afară de Fort nu am ce vedea în oraș și să plec a doua zi către El Nido, că aici nu am ce face. Neapărat. Apoi pleacă.

Hmmm... păi am cazare două nopți în Taytay. El mi-a zis să plec oricum. Sunt un pic deabusolată. Apoi îmi amintesc cum m-am contractat cu Mone pentru câte nopți de cazare să fac rezervare și mă gândesc că poate a avut dreptate să iau doar una. Mno, asta e, doar nu o să mor o zi să stau degeaba.

Mâncam liniștită, când revine domnul ăsta cu care vorbisem mai devreme la mine, acolo la bar. Oare ce vrea? Îmi zice așa scurt:

– Uite, am căsuța cu numărul 13. Sunt doar eu și fiul meu. Dacă te plictisești și vrei să nu fii singură, doar bate la ușa noastră, ok? La orice oră, că nu deranjezi.

Sincer, rămân cu gura căscată. Zic doar ok, că altceva nu reușesc să spun. El pleacă zâmbind. Ce răspuns să dau într-o astfel de situație? Omul avea în jur de 55 de ani, probabil fiul vreo 25 sau 30, pe acolo... Hmmm. Ce o fi fost în tărtăcuța lui? Chiar nici nu vreau să știu, zău așa. Deocamdată termin de mâncat și încerc să nu mă mai gândesc la faza aia.

Apoi las laptopul în mașină. Ies la plimbare, să mă dezmoțesc, să văd zona. Dar și să-mi limpezesc puțin mintea, să văd ce să fac două zile în Taytay. Și să uit de propunerea tipului de la căsuța 13.

Am pe mine salopeta albă cu flori albastre, șapcă pe cap, sandale negre. Ochelari de soare. Turist get-beget. Părul îmi este prins într-o coadă împletită, e prea cald să îl țin desfăcut și oricum e tare sârmos de la apa asta de pe insulă.

Logic că toată comunitatea din Taytay se uită după mine. Mai văd vreo trei turiști rătăciți. Ce bine că nu sunt singura turistă de pe aici. Dar oricum atrag atenția.

Chiar lângă cazarea mea este și parcul Taytay și dincolo de el, vechiul Fort, direct lângă mare. Ce m-a surprins, că în parc se făceau pregătiri pentru ceva festival cred, cu scenă, muzică, erau scaune și masă de juriu. Oare ce va fi aici? Dar mintea nu prea îmi stă acum la asta, tot lucrează încontinuu.

Vizitez Fortul Santa Isabel, adică ruinele lui.

Am achitat la intrare 80 pesos. Nu am stat mult, vântul era tare puternic acolo sus și, în afară de poze și priveliște, nu prea aveam ce face. Nu aveam stare deloc, mă tot gândeam la ce voi face două zile aici. Ies din Fort și o iau la pas iară prin oraș.

Era musai să fac ceva util, să stau într-un loc acum era ca și cum m-ai fi ținut legată.

Văd apoi un grup de femei și bărbați, îmbrăcați în haine colorate, ca și cum merg la un spectacol, sau așa ceva. Le fac poze. Mai merg încă vreo 200 de metri și aud gălăgie, tobe. Văd poliția cum dirijează circulația. În fața mea, apare o paradă. Pfff... îmi zic. Ce chestie, să

nimeresc tocmai la o paradă. Deci pregătirile alea din parc pentru parada asta sunt oare?

Și câtă lume, cred că a venit tot orașul sau chiar toată zona geografică, atâta lume este. Școli, asociații, toate erau aliniate frumos, fiecare cu plăcuța ei, au defilat până în parcul dintre Fort și cazarea mea, care e fix lângă parc, aproape de faleza mării.

Brusc devin entuziasă și fac multe filmulețe, poze, mă simt incredibil și mă bucur că am nimerit chiar la un festival local, ca să văd și din obiceiurile locului, nu numai zonele turistice.

Nu e o zonă turistică, de aceea nici nu sunt multe locuri de cazare și nici turiști. Uit instant de tot, de bărbatul din căsuța cu numărul 13, de propunerea lui aberantă, de faptul că nu știu ce să fac două zile prin Taytay, de discuția în contradictoriu cu Mone și câte nopți de cazare să iau... uit de tot. Brusc, ca lovită de fulger, îmi dau seama că trebuia să fiu aici și că nu întâmplător am ajuns. Toată neliniștea mea de mai înainte a dispărut ca prin farmec.

Deci... sunt în Taytay, exact unde trebuie să fiu.

Încă îmi era foame după masa de la restaurant, care, pe lângă că a fost cam scumpă, nu a fost nici prea gustoasă și nu m-am săturat. Sucul da, a fost bun, însă legumele nu prea mi-au plăcut. Și a costat și 435 de pesos. Asta e!

Așa că, tot învărtindu-mă pe la festival, printre zecile de oameni, minunându-mă de ei, mă gândesc că aș putea să mă așez la una dintre terasele amenajate în dreapta scenei, să mănânc ceva.

Chiar dacă îmi cumpărasem azi o pâine și voiam să mănânc o conservă în cameră, în timp ce aș fi scris. Asta e, pâinea putea aștepta. Asta era planul de dinainte de a vedea parada. Când nu știam ce să fac cu cele două zile din Taytay. Acum știu!

Clar am altceva mai bun decât o vizită la căsuța 13. Încă mă mai minunez de propunere!

Mă așez la o masă și comand un shake de mango și un burger vegetal. Primesc și un pahar de apă. Costă 185 pesos. Lângă mine

se așază câțiva băieți, localnici, care glumesc și încearcă chiar să socializeze cu mine, dar eu nu le dau apă la moară.

Între timp, începuse să bată vântul tot mai tare sau poate poziția mea acolo nu era chiar cea mai bună, așa că am plecat în cameră să-mi iau o bluză. Îmi iau și bateria externă, că telefonul meu deja era descărcat. Observ că am multe mesaje și mă uit să văd cine ce dorește de la mine. Am mesaje de la Yow, care vrea să mențină constant legătura cu mine, se pare.

„– Hello, Yda... Să știi că sunt foarte trist că ai plecat.

– Hello, Yow!

– Dacă cumva îți schimbi planurile, te aștept să revii în Port Barton.

– Nu cred că îmi schimb planurile, Yow!

– Îmi este dor de tine! Sper să ne vedem curând. Mă bucur tare mult că te-am cunoscut. Ești o fată extraordinară...

– Mulțumesc!

– Te plac foarte mult și îmi doresc să fim împreună? Dar... tu mă placi?

– Am pe altcineva în viața mea, Yow. Tu nu ai nevoie de mine.

– Vreau o zi cu tine...

– Eu sunt aici pentru altceva. Sau... tu asta crezi despre mine? Că am venit pentru aventuri în Palawan?

– Eu sunt singur acum. Pot să-ți ofer o relație... sau orice altceva îți dorești tu..."

N-am mai răspuns...

La întoarcere, spectacolul este în toi, iar eu mă gândesc cam unde să stau să văd mai bine, mă tot învârt pe acolo. Pe scenă: muzică, dans, foarte original. Paradă de haine și oameni, care mai de care.

Îmi tot schimb locul, că nu văd bine scena.

Mă acostează o localnică, pe care am mai văzut-o și mai devreme prin zonă. Am reținut-o pentru că era singura localnică cu bandană pe cap. M-am și gândit cum poate sta cu aia pe cap pe căldura asta. Asta m-a făcut să îi dau atenție. Am povestit un pic amândouă, banalele

întrebări binecunoscute și apoi m-a întrebat dacă vreau să merg cu ea mai în față, lângă familia ei. Am zis da, că oricum nu aveam alte planuri și am stat pe scaun acolo, lângă familia ei, pe care mi-a prezentat-o: soțul, socrii și cei doi copii, o fată și un băiat. Era tare surprinsă că sunt singură.

Am tot povestit, ne-am uitat și la concert. Fiica ei urma să performeze pe scenă, la adolescenți, cântăreață.

Sunt crescători de iarbă de mare și locuiesc într-un sătuc mic lângă mare, în zona Taytay. Aflu că zona unde plantează ei iarba de mare este foarte aproape de Insula Florilor, fix acolo unde voia să mă ducă tipul de la căsuța 13. Ce chestie! Dar îmi spune că e vânt prea mare și că nu mă poate duce să o văd, exact cum mi-a zis și tipul ăla. Din păcate, pentru că mi-ar fi plăcut tare mult să văd așa ceva live.

Toată lumea se uită la mine. Parcă aș fi o vedetă. Sunt eu, o albă, între atâția filipinezi cu pielea neagră.

E interesant. Aflu că noua mea prietenă, Lina, are 42 de ani, dar îmi spune că știe că arată mai în vârstă decât vârsta ei reală. Râdem împreună de glumă. Dar pe bune, chiar arată. Fiica ei are 17 ani și e la o școală privată dintr-un sat de lângă Taytay.

Vine în sfârșit momentul să cânte și Lj, fiica Linei. Lina nu mai poate de emoții, așa stare are pe scaun, lângă mine. Cât cântă fiica ei nici nu respiră... parcă e în transă. Eu o filmez pe fată cu telefonul meu, telefonul Linei nu mai are baterie. Mai târziu îi voi trimite pe Facebook înregistrarea.

Mă simt tare bine. Oamenii, locul, energia, spectacolul, toate sunt perfecte. Zâmbetul tuturor, felul lor de a mă privi de parcă aș fi o celebritate, mă încarcă de energie pozitivă. Parcă ăsta este locul meu și Universul a știut să mă aducă aici și acum.

Seara trece ușor și vine și momentul premierii. Logic, Lina e din nou ca pe jar. Mai rău ca la cântat. Pfff... bine că nu am copii cântăreți, probabil aș fi simțit și eu toate astea pe pielea mea.

Între timp, îmi povestește cum a mers cu fiica ei la Puerto Princesa la un casting pentru copiii talentați din zonă și fiica ei a fost selectată

printre cei șapte finaliști, din 85 de concurenți. Dar că, pe ea nu au lăsat-o înăuntru, iar fiica ei nu a putut cânta, când s-a văzut acolo singură, din cauza emoțiilor. Incredibil.

Logic că Lj câștigă locul întâi, la categoria ei de vârstă. Lina sare în sus de bucurie, țopăie și strigă. Ne ia în brațe pe toți, pe rând. Pe mine, pe soțul ei, pe o prietenă. E atât de fericită. Pfff... ce emoții pe metru pătrat aici...

Apare și fata de pe scenă, cu plicul cu premiul în mână... nu mai poate, parcă e strangulată de gât, nimic nu poate zice. Eu, în locul ei, probabil că aș fi plâns de bucurie. Fata însă nu. E puternică!

Nu am mai stat mult și am plecat. Lina la brațul meu. I-am zis că m-a adoptat, ca și cum aș fi fiica ei. S-a distrat de asta, tot le zicea tuturor că eu sunt noua ei fiică.

Ajunși la cazarea mea, chiar lângă parc, văd poarta închisă. Hopa... să vezi ce dorm pe afară.. haha... Noroc cu Lina că strigă ceva în tagalog și apare un băiat și îmi deschide.

O îmbrățișez ca pe cea mai bună prietenă a mea din Taytay și rămâne să ne auzim a doua zi. Îmi spusese deja că urmează să vină la primărie după premiul fetei, de la concurs (plicul cu premiul primit pe scenă era gol, toți premianții urmând să meargă la primărie cu buletinele pentru revendicarea premiului).

Ajung, în sfârșit, în camera mea. E bineeee. Mă simt frântă, dar sunt fericită că am cunoscut-o pe Lina. Fac un duș, apoi mă așez în pat și fac ce știu cel mai bine. Povestesc pe scurt experiența mea.

Nu știam ce voi trăi în Taytay, asta e sigur. Și eu care eram supărată că nu știam ce să fac două zile aici, pfff... Dar uite cum Universul a rezolvat și asta în locul meu. Ce să mai zic?

„– Cred că sunt singura turistă de pe aici.

– Incredibil. Cum așa?

– Păi nu e oraș turistic. Cine merge în Taytay? Când El Nido e top.

– Tu! Relaxează-te.

- Da... Nu aş fi vrut să ratez asta. Chiar e bine. Sunt relaxată. Asta zic. Cum se aşază călătoria. Că eram stresată ieri că nu ştiam unde merg.

- Nu faci ce face toată lumea.

- Nicidecum!... Azi am alimentat, prima dată de când am luat maşina.

- Super. Cât e benzina?

- 72,2 pesos.

- Aha. Ca la noi. Cam scump pentru ei.

- M-au lăsat ăştia la poartă, închisă, când am venit la cazare, de la festival. Noroc cu Lina.

- Cine e Lina?

- O localnică pe care am cunoscut-o la festival, acum seara. Era cu familia ei.

- Aha.

- Şi fiica ei a câştigat premiul întâi la categoria ei de vârstă. A cântat chiar bine.

- Câţi ani are fata?

- 17 cred, dacă am înţeles bine.

- Aha. Şi ce treabă are ea cu poarta ta?

- Păi rămâneam să dorm în parc, dacă nu striga ea în tagalog la portar.

- Ee. Lasă că te descurcai tu cumva.

- Daa, clar. A fost o seară tare interesantă oricum.

- Ți-am zis că trebuie să fii relaxată, să nu te mai stresezi atâta degeaba.

- Mda, mă cam ambalez şi eu... o să mă relaxez de acum."

Adorm târziu, e trecut din nou de miezul nopţii. Dar dorm tare bine, nici nu cred că m-am mişcat din poziţia aia în care am adormit.

Dimineată... mă dau jos din pat... e 7:30.

Azi am chef de exerciții... mă gândesc eu așa. Fac duş, mă dau cu creme şi execut fericită toate exercițiile. Deja mă simt şi mai bine, dacă se poate spune asta.

Mi s-a făcut și foame între timp. Îmi iau laptopul cu mine și merg în restaurant să mănânc și să beau o cafea.

Scriu până îmi vine mâncarea, că sunt tare în urmă, din nou. Cine se plimbă noaptea pe la festival, în loc să scrie? Hehe.

Bipăie și telefonul... Lina îmi transmite că a ajuns în oraș cu soțul ei, dar că merge întâi la primărie după bani și apoi va ajunge la mine. Îi scriu că o voi aștepta, că sunt în restaurant la Pems. No stress!

Apare și ea. Ne îmbrățișăm ca două vechi prietene. Îmi spune că are de mers la cumpărături pentru fiica ei și apoi trebuie să le ducă la ea la internatul școlii, în satul vecin . Mă întreabă dacă vreau și am timp să merg cu ea.

Logic că vreau, ce întrebare e asta? Nu mai refuz nimic, deja m-am prins că primesc ceva ce nu aș fi știut să cer și dacă m-aș fi străduit din răputeri să cer ceva. Totul decurge lin și frumos, exact așa cum trebuie. Atâta timp cât nu ne împotrivim fluxului, primim lucruri minunate în viața noastră.

Așa că îi spun Linei să mă aștepte puțin să achit mâncarea și să duc laptopul în camera mea și că vin iute.

Sunt gata în cinci minute și ies în stradă.

Mă aștepta împreună cu soțul ei, cu motocicletă cu ataș. O văzusem și aseară, dar azi mă voi plimba cu ea. E o chestie destul de improvizată, probabil pentru dus copiii la școală. Ce tare! Mă plimb azi cu mașina ventilată natural, cum zicea glumind și feciorul ăla de la Intramuros. E un joc de cuvinte doar, dar sună mișto, haha...

Mergem la cumpărături, într-un market pe lângă care am trecut ieri când mă plimbam. Cumpără pentru Lj o pereche de pantofi negri cu un pic de toc, o pereche de adidași albi cu dungi albastre, două tricouri colorate.

Eu găsesc niște pantaloni scurți de blugi care îmi atrag atenția, au un model mai interesant și decid să-i iau. Sunt doar 275 pesos. La casă, achit și adidașii fetei. Lina e surprinsă, dar se bucură tare. Îi spune tipei să-i împacheteze separat, iar mie îmi spune să îi dau eu cadoul când vom ajunge la ea la școală, că se va bucura tare.

Mai intrăm și într-un magazin gen mini-market, unde cumpără săpun, șampon, tampoane, dulciuri și mici mărunțișuri. Cumpără și trei înghețate, una pentru mine, una pentru ea și una pentru soțul ei. Sunt puțin surprinsă, dar accept bucuroasă. Înghețata mă răcorește un pic și e chiar foarte bună, cu ciocolată.

Pornim iară la drum. Ne mai oprim la o brutărie și Lina cumpără diverse dulciuri, pentru Lj și fetele din camera ei. Probabil așteaptă venirea lor cu nerăbdare, precum orice copil. Pornim toți trei, încărcăți cu de toate, către satul vecin, unde se află școala particulară a fetei. Mă simt precum Moș Crăciun. Sau...

„Vedeta în caleașcă”, așa eram prin Taytay.

Toată lumea se uita după mine. Lina se bucura cel mai tare de asta, parcă mai mult decât mine. Ajungem la școala fetei, după ce parcurgem vreo 20 de minute pe un drum pustiu de țară, plin de gropi. Privesc zâmbind la orezăriile și livezile de bananieri pe lângă care trecem. Mă gândesc că ei sigur sunt sătui de ele, hehe.

Școala ocupă o suprafață foarte mare de teren. Pe stânga sunt două clădiri administrative mari și toate sălile de clase, pe dreapta este clădirea cantinei, iar după ea sunt dormitoare. Separate. Cele de fete și cele de băieți.

Cică sunt reguli foarte stricte, băieții nu au voie să stea cu fetele. Eee na, și la noi este la fel. Cel puțin când eram la liceu, era exact așa.

Mă minunez pentru că totul este foarte, foarte sărăcăcios. Și când spun asta nu exagerez absolut deloc. În timp ce mă holbam la tot și toate, apare și fata, Lj. Îi dau cadoul (adidașii). Ia pachetul, desface punga și verifică ce e înăuntru... Brusc e atât de rușinată sau nu știu cum să spun sau să exprim starea ei. Mă îmbrățișează și îmi mulțumește. Se vede că îi plac. Dar e șocată de gestul meu.

Ne tot învârtim pe acolo, pe afară. Lina merge să achite ceva taxe și când se întoarce îmi aduce un pahar cu apă de cocos. Foarte bun. Pe pahar scrie „Buko juice”. Am văzut asta prin meniuri, dar nu am știut ce înseamnă. Practic este zeama din interiorul unei nuci de cocos, nediluată. E doar îmbuteliată ermetic și ținută la rece.

Apoi îmi spune că la cantină este mâncare bună, cu doar 40-45 de pesos de persoană. Că putem mânca împreună acolo. Accept, căci experiența e importantă și deja știu că nu trebuie refuzată.

Înăuntru, plin de adolescenți îmbrăcați la fel. Uniforma lor: un trening din lycra albastru, cu dungi galbene.

Eu, pe lângă ei, par vedeta albă.

Femeile care serveau erau uimite, la fel și colegii fetei. Toată lumea era cu ochii doar la mine. Deja eram obișnuită cu privirile, așa că m-am simțit în largul meu.

Am achitat mâncarea, toate cele patru porții comandate – 170 pesos. Orez și ceva sos din legume, două sosuri diferite. Unul era galben și avea bame (iubesc bamele, nu știam că ei mănâncă frecvent, a fost chiar o surpriză plăcută!) și ceva ce cred că era dovlecel, puțin picant și foarte gustos. Celălalt – sos de linte verde.

Sincer, inițial am crezut că nu mă voi sătura, dar chiar a fost suficient. Prețul mi s-a părut chiar de râs. Eu, care plăteam constant între 300 și 500 de pesos pentru un prânz, singură. Interesant aspect, așa mare diferență de preț nu mi-aș fi imaginat.

Am mâncat tot din farfurie. Chiar bun.

La masă am stat eu, Lina, soțul Linei, Lj și încă două colege de-ale ei. Fetele au fost destul de reținute și a vorbit mai mult Lina, probabil ca să suplinească muțenia lor.

De aici, sătui, am mers cu bagajele în dormitorul fetei.

Dar cum arătau de afară dormitoarele alea. Pfff...

Un fel de grajduri, fără geamuri, cu cearceafuri agățate în spatele plaselor de la geamuri, iar hainele lor erau atârinate peste tot, la uscat, pe umerase. O priveliște dezolantă, din punctul meu de vedere. Unele cearceafuri fluturau, rupte sau distruse de soare și timp. Toate culorile alea amestecate, dădeau spațiului un aspect de clădire părăsită de mult.

Brusc am realizat că astea sunt condiții în care chiar trăiesc fetele acolo... incredibil... nu am cuvinte să descriu ce stare am avut când am intrat fizic în interiorul clădirii și am văzut ceea ce am văzut.

După o astfel de experiență, realizezi că nu apreciezi nimic din ceea ce ai, de fapt, când ai totul și ești nemulțumit de ceea ce ai. Faci nazuri. Ești nemulțumit. Te plângi de orice nimic.

„Hai doar să vezi cum trăiesc copilele astea și vei amuți, la propriu!”

Am intrat acolo. Erau multe fete, probabil peste 50. Nu am reușit să-mi dau seama câte camere erau în total, pentru că eram prea șocată. Dar fiecare cameră avea câte șase paturi și un mic loc pentru gătit. De ce oare? Că și la intrare era o zonă mare cu butelii și arzătoare de gătit. Oare fiecare cameră (sau fată!) are propria ei plită? Ha?

Accesul în clădire se face prin bucătăria aia, care arată deplorabil, apoi urmează o zonă cu un spălător și un holul foarte lung, de unde se intră în fiecare cameră. Camerele sunt poziționate pe stânga și pe dreapta aceluia hol.

Pentru că unele uși sunt larg deschise, iar camera lui Lj e ultima, nu mă pot abține să nu privesc în interiorul camerelor. Acestea sunt precum niște cotețe de pui, cu plase de sârmă între camere, practic se vede dintr-o cameră în alta... în partea de sus nu sunt pereți.

Nu-mi pot imagina cum e să trăiești așa, dar probabil te obișnuiești după o vreme și nu le mai vezi pe toate,. Poate chiar ți se pare că așa este normal. Nu știu! E greu chiar și să mă gândesc la asta. Offfff!

Fetele erau toate agitate, văzându-mă acolo. Nu aveau stare, tot intrau și ieșeau din camere, cu ochii la mine. Șușoteau ceva, era un murmur general peste tot... Ajungem la camera fetei și Lina o pune să probeze adidașii de la mine, să-mi arate dacă sunt buni.

E tare mândră de ei. Se vede pe chipul ei. Fetele din cameră mă tot studiază pe toate părțile. Mă roagă Lina să le arăt videoclipul de aseară, de la festival, cu Lj cântând. Mai vin și alte fete, din celelalte camere. Cele mai îndrăznețe cred.

Se uită tăcute toate la prestația fetei pe telefonul meu. Sunt înconjurată de ele pe toate părțile. Când se termină melodia, fetele

dispar instant. Apoi Lina o roagă pe Lj să-mi cânte la un instrument, habar n-am ce instrument e, dar arată ca o chitară în miniatură, probabil ceva local, eu n-am mai văzut până acum. Cântă sfioasă, dar cântă ceva. Îmi evită privirea, cu siguranță emoționată de prezența mea.

Între timp, am fost invitată să stau pe patul ei și o ascult, zâmbind. Ascult uimită și nu numai atât.

Realizez unde sunt și ce fac.

În urmă cu mai puțin de 24 de ore eram supărată că nu știam ce voi face două zile prin Taytay. Și acum? Ascult o melodie locală, cântată la un instrument necunoscut, înconjurată doar de fete filipineze, într-un „cămin deplorabil”, dintr-o școală particulară, dintr-un orașel micuț din Taytay, pe o insulă minunată din Filipine.

Ce ți-e și cu viața asta!!!

De ziua asta clar îmi voi aminti multă vreme!

Fata are o voce superbă. O privesc. E frumoasă. O frumusețe exotică, aparte – piele măslinie și păr lung, negru. Albastrul uniformeii e în contrast cu pielea și părul. Când cântă, parcă se transformă, pare și mai frumoasă.

Camera lor este plină de afișe peste tot, poze, tot felul de chestii agățate, la fiecare în parte, e așa, ca și cum ai sta într-o chestie improvizată. E greu de detaliat, pfff... chiar nu pot descrie ce e acolo... pot doar să spun că sentimentele mele au trecut de la o stare la alta, în decurs de câteva minute.

Totuși, ele stau aici permanent, de luni până vineri, pentru că ăsta este un internat. Casa lor – cinci zile pe săptămână. Hmmm.

Nu mai stăm mult acolo și ieșim.

Lj mă îmbrățișează. E încă sfioasă tare în prezența mea.

Dar e toată un zâmbet și privirea îi strălucește.

Mergem din nou la clădirea administrativă. Lina mai are de achitat o taxă.

Soțul Linei nu vorbește engleza, dar înțelege ce vorbim. El a tras un pui de somn cât noi ne-am tot învățat în dormitorul fetei și pe la

clădirea administrativă, iar acum l-am speriat, trezindu-l când ne-am întors la motocicletă, să plecăm.

Pornim către oraș. Ne oprim la un magazin, Lina caută o rochie albă pentru Lj, pentru școală. Văd și eu o rochie colorată, foarte drăguță, agățată pe un umeras. E 250 de pesos, dar Lina o negociază pentru mine la 200 pesos. Nu pot să cred.

Vânzătorul e supărat că nu mi-a dat-o la mai mult, dar trăsnește degeaba și o împachetează bombănind. Nu scapă de gura Linei, care zice că „Yda este o vedetă și că merită o reducere”. Îi turuia gura, de parcă îmi negocia un ceas Rolex cu diamante... Hahaha... bietul vânzător. A rămas cu gura căscată și cu buzunarul gol.

Doar când am ajuns în cameră și am probat-o am văzut pe etichetă că e mărimea 3XL. Am râs singură de numa'. Ce glumă bună... noroc că nu e chiar atât de mare și o pot lua totuși peste un costum de baie.

I-am îmbrățișat pe amândoi la plecare, pe Lina și pe soțul ei. Mi-au zis să trec din nou pe la ei, la întoarcerea mea din El Nido. Le-am mulțumit pentru o zi minunată și interesantă. Și pentru toată experiența.

Acum, dacă stau să mă gândesc, nu știam ce să fac cu toate accesoriile ce le-am cumpărat pentru călătoria mea, așa că mai bine să trec să le las totul lor. M-am liniștit, văzând că am găsit soluție și la asta. Soluțiile vin, se pare.

În continuare, toată după-amiaza o petrec pe mesaje. Am alte discuții interesante, logic. E prietena mea, Sylvia.

„– Hey, filipinezo? Ce mai faci?

– Salutare, bine sunt, călătoresc. Tu?

– Și eu bine, cu frigul din România... nu soare, ca la tine. Cu cine ești acolo?

– Sunt singură. Cine crezi tu că are concediu o lună?.. Caut acum o cazare pentru mâine noapte, că mă tot mut.

– Unde te muți? Și de ce „te tot muți”?

– Păi deja am stat în vreo șapte locuri pe insulă. Că e mare și vreau să o explorez. Aleg un loc, vizitez și apoi plec mai departe.

- Foarte fain. E super.
- Daaa. Zici că sunt de-o viață aici. Mi-am făcut o prietenă localnică ieri.
- Ce linii ai acolo? Unde ești? Dă-mi un oraș mai mare.
- Caută Taytay, Palawan.
- Deci... am simțit că ești în Palawan. Am vrut să te întreb.
- Păi ți-am scris că sunt aici... Măine pornesc către El Nido. Mai am două săptămâni, te aștept?
- Studiez acum subiectul flăcărilor gemene. Îți mai amintești data de naștere a lui Cătălin? Eu nu am linii acolo, nu vin.
- Cred că 26 mai, dar stai să verific.
- Vreau să văd dacă găsesc aspecte comune. Vreau și anul și ora exactă...
- La cine cu cine? Și ce e cu Palawan?
- Spune-mi despre Cătălin prima dată. Să le luăm pe rând. Uite... așa arată harta ta acolo, în Taytay.
- Așa, și? Nu pricep nimic. Tradu...
- Ai Soarele pe ascendent și ascendentul în Berbec.
- S-a amoretat un pescar de mine zilele trecute...
- Personalitatea ta este pusă în valoare.
- Și acum mă tot sună... Da? Ce tare! Azi mi s-a spus că sunt „vedetă”.
- Ești extrem de activă și datorită ascendentului și a lui Marte conjunct cu IC.
- IC??...
- Adică cu „casa”. Pentru asta te tot muți. Iar pe casa relațiilor ai Pluto, planeta transformării.
- Mă transform în bine?
- Aaaa... este ceva foarte important, o transformare profundă. O vindecare. Evoluție.
- Da? Rămân aici? Sau... ce?
- Nu neapărat. Dar e posibil să întâlnești pe cineva cu care să se schimbe tot. Ce ziceai de pescar?

– Am luat un tur cu barca. Și unul dintre băieți m-a plăcut. Acum îmi tot scrie să mă întorc la el. Eu am fugit de el. Aberează. Nu-mi place pescarul. Dar a fost tare drăguț să înot de mână cu el printre corali. Plus că fumează, bea și e știrb de un dinte... În rest, un înotător desăvârșit.

– Pluto.

– Ce e cu Pluto? Și zi ce e cu Cătălin? Și ce-i cu transformarea mea? E spirituală? Ce fel de evoluție?

– Deci... m-am cuplat cu un tip, astrolog renumit. Dacă *Brasil* a luat toți mușchii, ăsta a luat toți neuronii. Foarte bun astrolog. Este mexican. E incredibil tipul.

– Woow.

– Și acum dezbatem împreună acest subiect, al flăcărilor gemene.

– Mă bucur pentru tine. Așa, și? Continuă...

– Eu doar pe tine te știu și încă o prietenă care ar putea fi. Și știu că relația ta cu Cătălin a fost foarte energetică.

– Mda, dar nu mai sunt demult cu el.

– Zice mexicanul meu că e foarte tare harta voastră. Că există „atingerea magică a lui Neptun”.

– Și?...

– Am găsit un aspect comun între hărțile voastre. Eu cu mexicanul, tu cu Cătălin și prietena mea cu iubitul ei.

– Uite și datele lui Cătălin...

– Ok, le trimit la mexican acum.

– Păi zi-mi ceva concret de Cătălin, dacă mă tot înnebunești cu harta aia... chiar dacă nu mai am nimic cu el de peste trei ani. M-ai făcut curioasă. Ce zice harta „noastră” comună, cu datele reale?

– Bine, stai așa... acumă îmi scrie mexicanul detaliile cu voi doi... Deci... El este un protector al tău. Rolul de guru, de protector a fost real. Și tu ești foarte importantă pentru el. Dar în calitate de prieteni. Acționați bine împreună, aveți aceeași energie.

– Dacă e doar protector, ce a fost cu relația dintre noi?

– Colaborați foarte bine.

– Da, am colaborat pe partea de afaceri o vreme.

– Da. Cred că Marte ăsta în casa ta 7, a relațiilor... Aveți Marte conjunct. Nu prea se vede a fi nimic romantic. S-ar putea el să vrea mai mult decât vrei tu. Mă rog, în felul lui ciudat.

– Adică ce să vrea, de fapt?

– O relație. Dar el e foarte eteric.

– S-ar putea să vrea?

– Nu cred că ai răbdare cu el.

– Adică nu e sigur că vrea.

– De fapt, știu că nu ai.

– Ce înseamnă că e eteric?

– Accentul este pus pe casa prietenilor, grupurilor, protectorilor. Deci vă sprijiniți, ajutați. El poate să fie un guru pentru că-l vezi tu așa. Și chiar devine.

– Păi și de ce e el aici?

– V-ați întâlnit să vă sprijiniți reciproc.

– Adică?

– Și vezi că o faceți și dacă a trecut flacăra pasiunii.

– Păi a trecut de mult tare flacăra pasiunii. Și acum, ce urmează?

– Altul. Hahaha.

– Dacă caut asta.

– Știi că anul ăsta vine.

– Dar nu simt că vreau asta.

– Nici nu trebuie.

– Adică care an?

– Relax. Vine. Până la ziua ta.

– Da?

– Este an de întâlnit oameni importanți. Sortiți. Pluto ăla pe descendent... spune mult.

– Aha.

– Mai vezi ce mai găsești pe acolo. Mă întreabă acum mexicanul care sunt motivele pentru care nu sunteți împreună.

– Nici măcar nu mă iubește, aha. De ce să fie cu mine?

- Și i-am zis că el e indecis, că așa e el.
- Daaa. Nu mai contează, oricum. Nu mai suntem împreună.
- Zice mexicanul de tine că te-ai născut ca să călătorești.
- Pfff. Abia am început. Și mai ce?
- Și întreabă dacă tu crezi că ar fi Cătălin persoana potrivită pentru tine. Cu care să călătorești, adică...
- Nu o să am liniște într-un loc, adică?
- El crede că poate fi flacăra ta. Că are toate elementele. Acum... cu flăcărilor e mai complicat. Acum sigur că totul e relativ.
- Păi aia zic, nu cred în astea și nu știu ce să răspund.
- Da. Marte ală. Nu te stresa. Sigur vine cel potrivit.
- De fapt, eu nici nu știu ce caut, pentru că de fapt eu nu caut. Nici pe Cătălin nu l-am căutat eu. A venit el singur.
- Stai liniștită. Tu ești deja pe drumul cel bun.
- Da. Mulțumesc."

Mă zăpăcește acum cu toate informațiile astea noi, pe care nici nu i le-am cerut și care nu mai au nicio relevanță acum. Cătălin ține oricum de o poveste trecută, încheiată de prea mult timp. Nici nu înțeleg ce vrea de la mine.

E deja seară și ies puțin afară, să degajez toate gândurile despre trecut. Urlă muzica de când am venit, de pe la 14:00, și am mers să văd ce e pe acolo, prin parc. Totul aproape ca ieri. Nimic interesant însă, doar scena amenajată parcă mai frumos și Miss Aurora Borealis scris mare pe fundal.

Îmi spusese azi Lina că mâine va fi Miss, nu azi. Dar de ce atâta tâmbălău oare?

Stau pe ponton și privesc marea, luna și reflexia ei în apă. Totul e minunat! Am uitat brusc totul, nimic nu mai există, în afară de clipa asta. Ce trecut? Ce flăcări gemene? Sylvia e pe o altă planetă. Eu sunt aici, în Taytay și mă bucur prin toți porii de briza mării, care îmi zbârlește pielea pe mine, chiar dacă nu simt că mi-ar fi frig.

După vreo jumătate de oră bună, mă ridic. Mai bine merg să scriu, să ajung și eu la zi cu evenimentele.

Dar nu reușesc să scriu. Am alte discuții cu Mone și uit total de toate flăcările gemene.

„ – Măine unde pleci?

– Nu știu. Aștept sugestii.

– Lina ce zice?

– Să nu stau prea mult în El Nido, că e scump.

– Mai e ceva până la El Nido? Aia da.

– Depinde în ce zonă merg. Că încă nu știu.

– Pancol Port Irrawaddy Dolphin Watching. Verifică cât ai până acolo.

– Harta zice 24 de kilometri

– Ok. New Guinea Beach. Și până aici, cât arată?

– 55 kilometri.

– Bun. Mergi în punctul unu. Apoi în doi. Faci un traseu.

– Și cauți cazare în punctul doi?

– Da. Vezi ce găsești acolo. Tu ai stat în San Vicente, nu?

– Nu. Am stat în Port Barton, dar ține tot de San Vicente. A zis neamțu' Walter că nu prea am ce vedea acolo, că l-am întrebat.

– Ok. Bato ni Ningning?

– Acesta mă întoarce. Nu e pe drumul de El Nido. Eventual când mă întorc.

– El Nido Bayview... Honey Bay... Păi bucata asta nu ai făcut-o. Câți kilometri arată?

– Nu o găsesc pe Google. Și, dacă te uiți, nici nu pare că e vreun drum acolo. Probabil ca în Port Barton... de motor doar.

– Mda. Atunci las-o baltă.

– Nu găsesc cazare. Pangulatan Beach Resort e prea scump. Am găsit și Terra Nova pe hartă, dar nu îl găsesc în Booking.

– Terra Nova El Nido private resort & villas.

– Da... Dar zice că e 43 de euro!

– Lasă-l. Ți-aș da, de fapt: El Nido Bayview. Ia cazare aici. E la șapte kilometri vād.

– O noapte. Ori două?

- Deci faci astea trei puncte și apoi te cazezi.
- Care e al treilea? Honey Bay?
- Tu le notezi undeva când ți le dau?
- Nu.
- Că așa facem haos. Foarte rău. Ai: unu, doi, trei. Cazare.
- Le-am notat acum.
- Cudugnon Cave. Aici poți ajunge? Vezi pe hartă... ai drum de acces?
- Stai că acum vreau să rezerv o noapte la El Nido Bayview. Și apoi mă uit.
- Ok... Stai. Nu rezerva.
- Mno... E rezervat. De ce nu? Eram pe plată.
- Păi ce ai plătit?
- Pfff... 543 pesos. M-a uitat acum... nu-mi dă Google traseu la peștera aia.
- Ok. Nu înțeleg. Acesta e prețul de pe Booking?
- Da. Pentru o noapte. De ce?
- Mie îmi arată că e 605. Ești sigură? Nu știu ce ai selectat tu.
- Da. Ciudat. Am selectat o cameră simplă, cu pat dublu. Nu e ok?
- Super. E ok, da.
- Ziceam că la Cave nu e drum.
- Oare îl poți face cu bicicleta?
- Poate data viitoare cu un scuter. Cu bicicleta e mult tare. Dar mai întreb în zonă, sau acolo, la cazare. Astea trei obiective trebuie să le fac mâine.
- Tu ești pe brațul din stânga. Peștera e pe cel din dreapta.
- Da, am văzut harta. De aia am zis că e departe cu bicicleta.
- Mai sunt ceva plaje pe acolo. Poate le poți face cumva. O să vezi asta mâine eventual. Mai întrebi.
- Da. Dacă trebuie, o să mai iau o noapte.
- Dacă poți face zona toată, mai iei o noapte. Da.
- Depinde de drumuri. Eu, dacă am cazare, fac orice.
- Exact!

– Mi-ar fi plăcut să dorm în mașină, dar la 18:00 e deja întuneric aici. Deci nu cred că voi dormi.

– Pfff.

– Că nu mă culc decât în jur de miezul nopții.

– Târziu tare!

– Mda.”

Acum, că am și cazare, pot sta liniștită. Uneori, mă gândesc cum era pe vremea când nu aveai internet. Cum te descurcai să faci un traseu de excursie, cum căutai cazare, cum vedeai ce atracții ai în zonă? Hmmm... nici nu-mi pot imagina asta acum. Totuși, oamenii călătoresc dintotdeauna...

Lina mă întreabă dacă sunt în port, la Miss. Îi scriu că nu. Cum să fiu, când eu sunt pe mesaje de câteva ore? Îmi spune că, de fapt, azi e Miss Gay. Haha. Ce tare! Un Miss de „bărbați” n-am văzut niciodată. Dar și dacă aș vrea să ies, nu am timp de asta. Sunt tare ocupată cu mesajele azi.

„ – Hey... tot pe festival ești?

– Nu, nu... sunt în camera mea. Încerc să scriu. Dar am fost o tură pe acolo, înainte să înceapă balamucul.

– Păi nu e gălăgie?

– Baaaa urlă de numaaa... Zici că sunt aici cu mine în cameră. Nu dorm până nu pleacă lăutarii.

– Pfff....

– Da. Dar am nimerit bine. Nicio șansă să mă plictisesc.

– Amintiri din Taytay. Cu noaptea serenadelor.

– Daaa. Și, sincer, aici am interacționat cu localnicii, în sfârșit. Că tot canadieni și nemți am avut pe la resorturi pe unde am stat.

– Trebuia și asta.

– Clar... mi-a zis Lina astăzi că sunt o celebritate în oraș.

– Știe ea ceva. Poate te bagă ăia la revista satului.

– Hahaha. Dacă mai stau puțin, clar asta se va întâmpla.

– Te pun primăriță acolo.

- Deja mi-a spus că „trebuie” să mă întorc aici când revin din El Nido. Primăriță nu fusei încă, cum o fi?

- Cum să fie, pui ștampile!

- Plictisitor! Trebuie să fac ceva măreț. Ștampile poate pune oricine.

- Păi faci. Faci din Taytay un colț de rai!

- Uite și motto-ul!

- Asta zic.

- Să fie mai cunoscut decât Coron și El Nido. Cum sună asta!

- Clar.

- Și așa am vorbit azi cu Sylvia.

- Faci grătare cu mici și bere. Rupî.

- Că și-a găsit timp să-mi facă harta astrală. Și mi-a făcut harta pe Taytay.

- Faci bâlci cu tiribombe și mujdei. Hartă pe Taytay? E hartă pe fiecare sat în parte?

- Așa se pare. A făcut cu locul unde sunt acum. A mai zis că sunt o călătoare. Și de aia îmi place să mă tot mut. Și să-mi găsesc pe cineva la fel ca mine.

- Păi și dacă zilnic te muți trei kilometri mai încolo, ai altă hartă? Nu de aia te muți tu, faci traseu, nu sejur!

- Cică aici mă așteaptă o transformare profundă și o vindecare.

- Daaaa....

- Eu mă bucur de clipă. Ce hartă îmi trebuie pentru asta?

- Te așteaptă destinul la colțul junglei, mda...

- O fi vreun leu feroce pe acolo?

- Daaa... aberații!”

Cât povestesc, afară ei urlă pe scenă de numa'. Ce bine că nu înțeleg tot ce spun, că m-ar fi bruiat grav. În jur de miezul nopții, gata, s-a terminat și festivalul, sau Miss Gay, sau ce-o fi fost.

Lumea se împrăștie. Îi aud trecând pe lângă căsuța mea și apoi se face liniște. Ce bine!

Gata, mă pregătesc de somn, nu mai răspund nimănui la mesaje, chiar nu mai pot. Măine am traseu de făcut și vreau să fiu pregătită și odihnită. Explorarea zonei, cu traseu... nu sejur, hehe.

La 7:00 se pornește muzica... Iar???

Ăștia nu au somn deloc? Incredibil!

Abia au plecat la miezul nopții și deja sunt pe scenă? Ce, s-au terminat zilele și Miss Aurora Borealis nu are somn? Haa?

Mă trezesc de tot bașii boxelor, așa că mă dau jos din pat, că nu am alte variante. Duș, creme, mănânc cereale cu ultimul lapte din bagaj, mă îmbrac, strâng tot calabalâcul și ies.

La 8:30 sunt deja gata. Ce tare, zic... noroc cu muzica, că altfel mai dormeam și iară plecam la 10:00. Așa am avut timp suficient să mă pregătesc. Ritualul este executat.

E o dimineață minunată, de vară. Predau cheia de la cameră, o rog pe fată să-mi trimită pe careva să mă ajute să ies din curte cu mașina. Trebuie să ies cu spatele și reușesc să fac manevrele ajutată de trei oameni (unul a mutat mașina care îmi bloca parțial ieșirea, altul m-a ghidat din față și al treilea stătea în mijlocul străzii, zicând: dăi dăi dăi... sau come, come, come!).

Palawan, El Nido Bebeladan

Pornesc.

Primul obiectiv de azi: *Dolphin Watching Irredaway*.

Google Maps arată doar 18 minute până acolo și, chiar dacă merg foarte încet, la 9:10 deja sunt deja acolo. Mă învârt o vreme, căci nu am loc de parcare, e o stradă mică, îngustă tare, tipic filipineză. Așa că întorc cumva, cu greu, apoi ies la strada principală și las acolo mașina. După care, o iau pe jos către ponton.

Nu știu ce e pe internet, ce a văzut Mone, dar aici nu e nimic. Absolut nimic!

Văd câțiva localnici și îi întreb de delfini. Unul dintre bătrâni rupe cât de cât în engleză câteva cuvinte și reușesc să înțeleg de la el că nu voi vedea azi niciun delfin la orizont. Că nu e nici sezonul și de mult nu au mai fost văzuți în zonă. Râde bine de mine oricum.

Mă întreabă unde îmi e companionul, masculul... îi zic că sunt singură și că îmi e bine așa... și râde de numa' cu gura lui știrbă și-mi face cu ochiul șmecherește. Se pare că a înțeles aluzia mea subtilă. Știe el ceva. Dar și eu. Îi zic din nou că e „bine” așa și dă din mână la mine, râzând. Haios bătrânul, m-a înveselit. Asta da viață!

Mă mai uit puțin în zare, de parcă ar fi venit câțiva delfini special pentru mine acum, mai fac vreo două poze și decid să plec. Ce să fac acolo? Doar să stau la taclale cu bătrânul pot, asta da. Probabil aș fi râs bine toată ziua cu el. Părea trecut prin multe la viața lui. Ochii încă

îi sclipeau ca la tinerețe. Hmmm... toți îmbătrânim, dacă avem noroc, depinde doar cum ne păstrăm spiritul.

Pornesc mai departe. Ținta Unu nu a fost așa interesantă, dacă nu am văzut niciun delfin. Sau poate bătrânul ține loc de delfini? Atunci a fost interesant să-l cunosc... o să țin minte cum mi-a făcut el șmecherește cu ochiul, probabil așa cum cucerea fetele pe vremea tinereții lui. Ce tare! Deci, rectific, ținta numărul unu a fost foarte interesantă.

Urmează Ținta Doi: e o plajă, *New Guinea Beach*. Vreo 50 de kilometri.

Dacă mi-ar fi spus cineva ce întâmpin pe drum, probabil nu aș fi mers niciodată acolo.

Drumul ăsta chiar mi-a pus la încercare tot talentul meu de șoferiță. Nu am mai mers până acum pe așa un drum... accidentat, înclinat, plin de gropi, pietre mari, praf cât încape. Dezastru!

A fost o experiență!

O altă zi de care îmi voi aminti mult timp, asta e clar. Dar sunt recunoscătoare că am reușit să revin înapoi cu mașina întregă.

Bineînțeles că n-am văzut faimoasa plajă *New Guinea* decât de sus, de la șosea.

Am mers până în satul vecin, am lăsat mașina într-un fel de mini-port și am făcut câteva poze acolo. Țștia nu au plajă aici, marginea apei e toată cu ponton din beton. Probabil că plaja o fi renumită, dar cu siguranță acolo se ajunge cu barca, sau așa cred. Poate și printre casele de pe traseu, însă drum public nu am văzut.

Am zis să mă plimb puțin prin satul ăsta uitat de lume. Sau așa credeam. Pentru că e tare animat satul ăsta. Chiar e animat... Și plin.

Copiii ieșeau de la școală și erau femei multe pe stradă. Magazin lângă magazin, că mă tot mir cum ăștia tot vând și mai ales cui vând. Lor între ei așa? Că nu pricep. Că turiști nu am văzut pe aici. Incredibil! Eu sunt singura turistă. Toți aproape mă salută, copiii îmi fac cu mâna. Un bărbat îmi zice: „Hello, white!”. Haha... tare, da... albă nu fusei numită încă oficial de cineva.

Cumpăr vreo patru banane cu 34 de pesos și trei bucăți din ceva produse de patiserie locală – 15 pesos toate. Ce prețuri, pfff!

Întreb unde e un restaurant în zonă, că am mare nevoie la baie. Reușesc să fac asta. Complicată viața pe aici.

Îmi place sătucul ăsta, aș mai sta să mă minunez de viața lor. Parcă sunt picată acum într-un film.

Simt că mi se face și foame. Verific harta, să văd unde e cazarea, și doar acum realizez că nu e pe brațul ăsta. Pfff... nu cred... Deci trebuie să mă întorc tot drumul parcurs până aici?? Offfff.... Ok, îmi spun că pot și gata. N-am variante.

Pornesc la drum. Știu pe unde am venit. Nu e mai greu ca la venire, sigur voi fi bine. Acum nu am nevoie nici de GPS, care oricum nu a mers, dar măcar cunosc traseul. Nu am cum să mă rătăcesc, pur și simplu o să mă întorc pe unde am venit.

Trebuie să ajung din nou la drumul național, apoi să intru pe celălalt braț, unde am făcut aseară rezervarea, la El Nido Bayview. „Sper să merite efortul ăsta de drum”, îmi trece prin cap în timp ce fac cale întoarsă din sătucul ăsta uitat de lume. Un sătuc minunat, de altfel.

Văd o mică terasă improvizată, cu o panoramă spectaculoasă, și mă opresc să beau o cafea. Nu știu ce a înțeles băiatul de la teighea, dar mă trezesc în față cu două cafele. Daa... Oare s-a gândit că nu am cum să fiu singură cu mașina prin pustietatea asta și că va apare din neant și „prinț charming”, să bea o cafea cu mine? Haa? Nu zic nimic. Ce să mai zic la faza asta? Zău așa...

Mă strădui să le beau pe amândouă. Cafelele!

Nu să stau mult acolo, că e deja amiază și este extrem de cald. Dar mă dau într-un leagăn plasat strategic cu fața la priveliștea aceea de vis și fac multe poze. Le stric însă pe toate, căci n-am văzut că-mi țin unghia în fața camerei (soarele era orbitor de-a dreptul!). Le-am văzut seara... Îmi pare rău de ele, chiar erau minunate, dacă nu aveau o unghie roșie în decor. Toate!

Merg mai departe. Nici nu vreau să mă gândesc cum mă întorc pe drumul ăla. Vreau totuși să fac un video, așa, pentru posteritate. Sau pentru Mone... să vadă cam pe unde mi-a făcut traseul de azi – cu unu, doi, trei și cazare.

Ce șanse să mai conduc vreodată pe vreun asemenea drum?

Logic că ajung într-o zonă nașpa tare și derapez grav. Nu reușesc să țin mașina stabilă pe loc, tot o ia la vale. Pfff... îmi zic... acu-i acu... sper să reușesc să pornesc. Așa derapaj nu am avut niciodată. Cumva, după câteva încercări și vreo câteva minute de disperare, reușesc să urc panta aia, cu pietrele scrâșnind și împrôscând în toate direcțiile în spatele meu. Săraca mașina mea...

Dar reușesc! Reușesc să urc. Ieeee!!!

Asta a fost cea mai grea. Au mai fost câteva porțiuni grele, dar nu ca asta. Nu credeam că voi reuși, dar am reușit. Mă felicit singură, dacă nu are cine, haha... chiar sunt mândră de mine, sincer.

La un moment dat... trece un motociclist pe lângă mine și se uită lung. Nu e primul, dar ăsta e diferit cumva. Avea un hanorac gri pe el, cu gluga pusă pe cap. Și, culmea, nu avea mască pe față, precum ceilalți motocicliști.

Zic, asta e! Și îmi continui drumul, admirând priveliștea.

La nici câțiva metri, după o curbă, îl vad pe motociclistul ăsta tras pe dreapta. Se uita la roata motocicletei. Îl depășesc. Apoi mă opresc iară să fac niște poze. Motociclistul trece din nou pe lângă mine și mă privește insistent. Mă face curioasă, nu știu de ce. Pornesc și eu. După alte două curbe, motociclistul iară e pe dreapta. Curios... De data asta, își aprinsese și o țigară. Îi simt privirea pe mine în timp ce îl depășesc, din nou. Un gând îmi trece brusc prin cap: „Ce-o vrea ăsta?”

Am condus încet pe lângă el, ca să nu îl umplu de praf. Îl văd în oglinda retrovizoare când pornește. Nu se grăbește... stă în spatele meu și nu încearcă să mă ocolească. Pffff... tot praful de la roțile mele sunt pe fața lui. Nu pot să cred că stă acolo. De ce stă acolo, ca prostu’?

Sincer, nu știu ce a vrut sau ce a fost în capul lui, dar următorii kilometri, toți douăzeci și ceva câți au fost, a stat în spatele mașinii mele, ca și cum mă păzea. Mi-a trimis careva un înger păzitor? Că eu așa l-am simțit. Era acolo, să se asigure că o să ajung cu bine la drumul principal. Chiar și când drumul a fost mai bun și puteam circula liniștită, a rămas în spatele meu. Constant.

La un moment dat, când am ajuns la o porțiune de drum asfaltat, a pornit înaintea mea, cu viteză. M-am gândit că pleacă. Da' de unde... iară m-a așteptat după prima curbă. Era așa, ca un joc fără cuvinte. Eu nu l-am înțeles. Nu am nicio explicație logică pentru ce a făcut băiatul ăla acolo, cu motocicleta. Sincer.

Un lucru sigur a făcut, nu m-am mai gândit la drum, doar la situația aia și la faptul că mă păzea. Practic mi-a redirectionat gândurile. Toate. Foarte interesant.

Doar când am ajuns la șoseaua națională s-a oprit. Eram pe drumul de El Nido, ieșisem cu bine din brațul ăla infernal. Ce chestie! Nu înțeleg de ce a făcut asta, oricât încerc să găsesc sau să inventez ceva. La cât praf ridica mașina în urma mea pe pantele alea, plămânii lui au fost asfixiați azi. Chiar nu are logică. Zău că nu!

Când a oprit la intersecția cu drumul național, am lăsat geamul jos și i-am mulțumit, însă nici nu s-a uitat la mine, ca și cum nu cu el vorbeam. Pfff... ce a fost asta oare?

Oricum, drumul cu el în spatele mașinii mele mi s-a părut mult mai ușor.

Mda, uneori ne surprinde câte o chestie live, de genul ăsta. Asta e una dintre minunile care știm că există, dar nu credem cu adevărat că există până nu ni se întâmplă chiar nouă.

Dar a fost real, nu mi-am imaginat.

Nu mai pot, sunt ruptă acum, trebuie să dorm, e deja 1:00. Continui mâine cu scrisul. De ce este oare atât de greu să țin ritmul evenimentelor la zi?

Ajung, într-un final și la faimoasa cazare El Nido Bayview din Bebeladan. De la șoseaua principală, aceleași gropi și același tip de

drum forestier, ca pe celălalt braț, doar că mult mai scurt, vreo 10 kilometri, aproximativ.

Satul, la fel ca toate celelalte sate mici, e plin de magazine. În continuare mă minunez cui vând ăștia, dacă e așa greu de ajuns în zona lor și, pe deasupra, mă întreb de unde au atâtea prostii de agățat în barăcile lor improvizate, numite store.

Copiii aleargă nestingheriți, la tot pasul, ca niște furnicuțe. Toți se uită ca la mașini străine la mine, logic.

Unii îmi fac cu mâna, alții îmi zâmbesc, mă salută. Satul este foarte animat. Ei sunt ca o mare familie, iar casele lor sunt ca niște camere ale aceleiași case. Cum o fi să trăiești cu adevărat așa? GPS-ul meu de pe Google, singurul care cât de cât îmi arată unde sunt, nu neapărat locația unde aș vrea să merg, îmi zice că am ajuns la destinație. Brusc. Ha?

Eu nu văd nimic, nicio plăcuță, doar case și mulți copii, femei. Las geamul jos și întreb o femeie unde este cazarea mea. Îmi arată că este sus pe deal. Un deal foarte abrupt. Fără drum. E doar o cărăruie ce văd.

Pfff... o întreb unde îmi pot lăsa mașina și îmi arată un loc de parcare, lângă o casă. Parchez și cobor. Încui mașina și vine la mine o altă femeie. Îi zic și ei că merg sus să întreb și mă roagă să mut mașina înainte să plec. O mut cam vreo doi metri în stânga, unde mi-a arătat ea.

Apoi plec, fără bagaje. Pe măsură ce urc cărăruia aia, văd niște scări din beton. La jumătatea treptelor, zăresc o poartă. Pe gardul de lângă poartă, observ doar o plăcuță cu „intrarea interzisă, proprietate privată”. Hmmm... nimic altceva.

Îndrăznesc să intru totuși. Bag mâna pe partea cealaltă a gardului și dau lacătul jos, noroc că era pus doar de formă, nu era încuiat. Intru pe proprietatea privată a cuiva, într-un sat uitat de lume, pe o insulă din Palawan. Sper din suflet să nu apară vreun câine fioros și să mă mănânce de vie.

Ajung în fața unei case, care nu arată ca o pensiune, nici ceva asemănător.

Zic un „hello”, în ideea de a mă face auzită, iar din partea din spate a casei apare un băiat, la vreo 32-33 de ani. Brunet, slab, înalt, drăguț, cu pielea albă, clar nu arată a filipinez. Mă întreabă dacă am făcut rezervare. Îi confirm. Îmi arată camera. Intrarea se face printr-o mică terasă de lemn. O baie mică, cu intrare tot din terasă. Practic, trebuia să ies din cameră în terasă, ca să ajung la baie. Pe terasă însă, era un hamac. Mă bucur tare. Azi stau în hamac. Hehe.

Priveliștea, fără glas, uluitoare. Iară nu am cuvinte să descriu frumusețea din fața ochilor. Amplasamentul casei pe deal, cu vederea la mare, un vis devenit realitate.

Singurul lucru ce mi-a știrbit minunăția din fața mea, a fost o maimuță legată fix în fața terasei mele. M-am șocat la propriu când am văzut-o. Am întrebat de ce e legată și mi-a povestit el ceva acolo, dar nu prea am înțeles ce spunea. Am priceput doar că maimuța îi fura lucruri din casă. Țsta nu e un motiv să o legi cu lanțul. Nu e legal. Pffff!

Cobor la mașină să-mi aduc lucrurile. Apoi ies să mă plimb pe plajă, cu gândul să fac și o baie. Colind tot satul, apoi plaja, nu fac baie, că e ciudat, e plin de localnici care au casele fix acolo, pe plajă. Copiii aleargă pretutindeni. Mă plimb doar, mă așez din loc în loc pe nisip și admir priveliștea superbă.

Mă joc cu scoicile. Găsesc unele care arată ca niște mini castele. Nu am văzut așa scoici niciodată, nicăieri. Aleg cinci bucăți și le pun în geantă. Pe astea le voi duce acasă.

Chiar dacă e un loc uitat de lume, ca multe altele întâlnite pe traseu, realizez că viața oamenilor de aici e una fericită.

Ei se mulțumesc cu ceea ce au și atât. Magazinele sunt așa pentru că ei asta au. Sunt acolo, zi și noapte, cu mic cu mare și își trăiesc viața lor simplă. Fără altceva! Mă minunez în continuare de tot ceea ce ei fac, de viața lor simplă.

E o după-amiază super relaxantă pentru mine, parcă mai mult ca în alte zile și mă bucur din plin de fiecare moment pe plajă. E cald, dar la umbra cocotierilor e plăcut să te odihnești.

Plaja e minunată, sălbatică, mă fascinează. Apa, insulele din zare, soarele strălucind pe cer... Ce pot să mai cer, când primesc fără să cer? După ziua de azi, după drumurile de mai devreme, îmi dau seama că eu chiar aveam nevoie de pauza asta liniștită din traseu. Îmi propun să nu fac nimic altceva. Doar să butonez telefonul, să mai caut cazare pentru mâine, eventual.

Și să admir priveliștea de pe terasa mea. Aș putea trăi o viață cu o astfel de priveliște, desigur. Mereu am admirat locurile cu o priveliște frumoasă. Și am avut parte de asta destul de mult în viața mea.

Seara, vorbesc și cu Mone, care se oripilează când aude de maimuță. Îmi zice să merg să o dezleg. Chiar îmi cere asta cu vehemență. Dar când află că e gazda acasă, se mai liniștește, își dă seama că e ciudat să fac asta.

Reușesc să găsesc o cazare în El Nido, destul de acceptabilă la preț, față de ce am găsit până acum. El Nido e tare scump, fiind cotate ca o stațiune de lux în Palawan. Găsesc un loc într-o cameră de fete, cu patru paturi, la un hostel, Spin Designer, cu 1137 pesos pe noapte și mic dejun inclus.

Asta e, stau și eu odată într-un hostel, măcar ca experiență, să împart camera cu alte persoane. Vorba aia, am dormit cu alții și în tren, deci... mă voi simți ca în tren, nicio diferență. Haha. Vom vedea.

Am stat câteva ore bune în hamac și priveliștea de noapte îmi taie răsuflarea. Luna e splendidă, iar reflexia ei în apă parcă e surprinsă de un mare maestru. Dar e târziu și trebuie să intru la nani... Mă zvârcolesc o vreme în pat.

- „– E miezul nopții la tine, de ce nu faci dormi?
- Cred că am ceva purici... E ciudat.
- Ceeee?
- Că mă tot mișcă ceva și mă enervează grav.
- Te mușcă?

– Sper că nu... Că ies să dorm afară în hamac, dacă mă enervez pe ei.

– Atunci ce îți fac?

– Îi tot simt pe picioare. Probabil am luat ceva de la maimuță.

– Pffff.

– Mda. Trece. M-or mușca puțin și gata. Experimente noi în Palawan.

– Nu ai spray?

– De purici? Nu. Dar am de Nik Nik. E bun?

– Ai. Da.

– Aha. Ce bine că ți-am zis... acuma mă pulverizez toată. Pfff.

– Ești praf.

– Săraca maimuță. Să o dau cu Nik Nik și pe ea? Că azi se scărpină de zor.

– Nuuu. Că poate sar ăia de pe ea.

– Glumeam. Oricum, n-am cum să ajung la ea.

– Ok.

– Mă dau eu și sper să pot să dorm după aia.

– Ok. Ai grijă pe drum mâine.

– Da. Am.”

Reușesc să adorm pe la 1:00.

Dimineață, la 7:15 am fost sus. Duș, creme, o cafea și împachetez tot. La 9:30 plec, nu înainte de a-i spune proprietarului că nu e bine să țină maimuța legată și să o dezlege. Din nou.

I-am dat vreo trei banane maimuței. Nici nu știu ce mănâncă biata de ea, pe proprietar nu l-am văzut hrănind-o cu ceva. E legată cu un cerc metalic de partea din spate, pe sub burtă. De cercul ăla e agățat un lanț – de vreo 40 de centimetri. Lanțul e legat de o scândură, cam de 15 centimetri lățime și vreo șapte metri lungime. Incredibil, ce chin pe bietul animal.

Plec, lăsând-o acolo. Din păcate, nu o pot ajuta.

Ajung la mașină și, când o văd, nu pot să nu-i fac un video. Peste tot praful ăla adunat de pe drumurile de ieri, ghici ce? Plin de desene

de copii. Pfff. Sper doar că nu e și zgâriată. E mâzgălită peste tot, desenată... până și „Love you!” scrie pe ea... Haha... Incredibil, dar mă amuză grozav toată faza. Mă trezesc zâmbind în timp ce o filmez. Ce pot să fac? Chiar nimic.

Când ies din parcare, dau geamul jos și le spun copiilor că mi-au desenat toată mașina și un băiețel îmi răspunde că *nu știe* și toți încep să râdă...

Tare! Arată ca după un bombardament acum, deci e musai să găsesc o spălătorie. Drumul național, după ce am ieșit de pe drumul forestier, a fost super ok. Mari bucăți de drum cu asfalt proaspăt. Cam ca în Las Vegas... nu că aș cunoaște cum e acolo, dar așa mi-l imaginez. Frumos tare!

Palawan, El Nido City

Ajung și în faimosul El Nido.

La intrarea în oraș, văd o spălătorie/ vulcanizare și trag pe dreapta. Trebuie să aștept. Sunt doar doi băieți, care lucrează acum la o dubă și o să dureze ceva. Tariful este 250 pesos interior-exterior.

Mi se oferă un scaun. Băieții, doi copii mai mult, așa de tineri erau, nu știu deloc engleză. Dar, în mai puțin de o oră, mașina mea e lux. Strălucește. Adio praf și degete de copilași.

Las mașina într-o parcare publică și merg să mă plimb pe plaja *Corong Corong*. Am nevoie urgentă la baie și îmi e și foame, deja e 12:00.

Găsesc un restaurant pe plajă – Last Frontiere – pare destul de luxos, dar intru și întreb dacă pot mânca ceva. Sunt singura lor clientă. Comand o cafea cu lapte și o salată cu castraveți, roșii, ceapă, morcov și ceva frunze verzi. Total 355 pesos. Meritați. Sunt pe plaja din *Corong Corong*, la un restaurant de fițe. Și e chiar mai ieftin ca la Pems, în Taytay. Poate scump pentru o salată, dar a fost grozavă.

Brusc mi-am amintit ceva. Oare cum zicea Ralu? „Ești pe bogăție și opulență!” Hehe. Măcar ocazional, că nu ar avea farmec restul.

Sătulă, mă plimb liniștită pe plaja *Corong Corong*. Cred că e cea mai frumoasă de până acum. Și cea mai mare. Privesc bărcile, decorul, muntele și insulele din zare. Fac poze și o bat la pas de la un capăt la altul, până obosesc și nu mai pot. Vreau la cazare, că e timpul de check-in.

Faimosul *Hostel Spin Designer* – o clădire impunătoare – are chiar și portar la intrare, ca la Asturias.

Portarul trimite un băiat să-mi elibereze un loc de parcare în fața clădirii, mutând câteva motociclete. Parchez bolidul meu roșu, cu mândrie. E singura mașină din parcare. Apoi intru.

Clădirea e futuristă. Recepția e fix la intrare, iar de acolo se trece într-un hol cu măsuțe, fotolii și niște scări rotunde pe mijloc, care urcă și coboară, în spirală. Mai mulți tineri stau în hol, unii lucrează pe laptop, alții povestesc la telefoane. Plante verzi și tablouri în acuarelă pe pereți. Decorul îmi place, sper că și camerele vor fi ok.

Trebuie să aștept vreo 15 minute, pentru că sunt alți tineri la rând care își fac check-in. Toți sunt europeni. Hostelul, cu notă mare pe Booking, este plin de tineri îndeosebi.

În sfârșit, îmi vine și mie rândul. Mă conduce personal băiatul de la recepție la cameră. Am camera 27, patul A, de sus. Nimeni acum în cameră.

Celelalte trei paturi sunt ocupate, pentru că sunt bagaje peste tot. Mă uit la bagajele lor și am impresia că sunt bagaje de... băieți. Halal cunoscător de bagaje mai sunt și eu. De fapt, am trei fete colege de cameră, două blonde și o brunetă. Simpatice foc. Tinere, în jur de 26 de ani.

Îmi las bagajul și ies la recepție să întreb de tur. Îmi zice că e 1600 pesos, oricare dintre cele patru variante din pliant, de la A la D. Ok, zic că merg în oraș și revin să îi dau un răspuns. Vreau să văd ce prețuri mai sunt, pe internet am văzut și tururi mai ieftine. El Nido e renumit pentru cele patru tururi oferite turiștilor.

O întreagă aventură toată excursia asta.

Întreb în mai multe locuri și până la urmă iau cu 1400 de pesos, după ce revin și la hostel încă odată să mai întreb ce e inclus în prețul lor. Deci, merg la fata asta de la agenție de trei ori până îi dau avans pentru tur, cred că am zăpăcit-o cu întrebările. Când m-a văzut și a treia oară și-a cam dat ochii peste cap. Asta e! Odată ce am

plătit avans la tur, pot să hoinăresc liniștită prin El Nido, să iau pulsul orașului.

Gata, sunt din nou turista ideală.

Îmi cumpăr și papuci de snorkeling, ceva ce sper să mă țină până plec din Palawan, cu 300 de pesos și o geantă de apă roz, impermeabilă, cu 250 de pesos, să-mi pun lucrurile personale, să nu mi le ude valurile.

Hoinărind așa fără nicio țintă anume, găsesc cartofi pai la o gheretă și-mi iau o porție cu 75 de pesos. Mă gândesc de câteva zile la cartofi pai și acum îi savurez instant, așa sărați și fierbinți. Mmmm... deliciosi!

Ajung și pe renumita plajă El Nido. Logic că fac și poze și prind chiar și momentul când se întorc bărcile cu turiștii din tururile de azi. Văd că unii dintre ei își lasă măștile de snorkeling la o gheretă improvizată, acolo pe plajă. Deci, cu 100 de pesos o să închiriez și eu mâine, nu mai dau banii pe una nouă, nu are rost. Suficient că mi-am luat papuci și geantă. Într-un final, au cam fost inutile, dar faptul e consumat.

Mă ustură tălpile îngrozitor de cât m-am plimbat azi pe jos, prin oraș și pe plajă. În șlapi. Și e atât de cald, că mi se lipesc efectiv tălpile de ei. Dar măcar am rezolvat turul. E bine. Sunt mulțumită.

Orașul nu e cum mi-aș fi imaginat, la cât de renumit și promovat este. E aceeași aglomerare de chestii improvizate, ici-colo răsărind clădiri mari și impunătoare. Se pare că se construiesc mai multe hoteluri de lux în zonă, doar e mare atracție. La ce tarife au unele, sper să merite banii ăia.

Orașul e însă ticsit. Foarte animat. Plin de oameni, motociclete, scutere... Magazine, sau store-uri, cum le spun ei, sunt la fiecare pas. Fiecare vinde ce poate: mâncare, haine, accesorii... multe restaurante și pub-uri, mai ales în zona plajei. E frumos într-un fel care nu poate fi definit. Îmi amintește de Istanbul cumva. E altceva.

Revin ruptă la cazare, cu o sticlă de apă și o pungă de chipsuri sărate. Cred că am ceva cu sarea, că tot aș mânca sărat... oare de ce?

În cameră, toate cele trei fete, fiecare în patul ei. Îmi iau lucrurile și merg direct să fac un duș și să-mi spăl părul. Am plăcuta surpriză să am apă caldă... ieeee... nu pot să cred asta.... Super tare!

Revin în cameră proaspătă după bălăceală și nimeni nu zice nimic, două dintre fete cred că au și ațipit. Mă șochează lipsa lor de comunicare, atipică cumva. Ce-i cu ele, le-a mâncat maimuța limbile? Urc în patul meu tăcută, un pic debusolată, și butonez laptopul. Îmi fac monetarul și scriu totul în jurnal.

Nu după mult timp, fetele încep să prindă brusc grai. Dar vorbesc între ele, ca și cum eu nu sunt prezentă. Sau sunt invizibilă. Se dichisesc, se parfumează în exces și ies din cameră, fără ca măcar să-mi acorde vreo atenție, ca și cum nu aș exista. Ce tare! Așa ceva... Să mă pipăi oare, să văd dacă exist? Hehe.

Termin și eu de scris ce am început și mă gândesc să ies la party, că se aude muzica, cred că au dat-o la maxim intenționat, să ne atragă. Vedem ce-o fi acolo. Doar sunt la hostel, să mă adaptez.

Go, Yda!

Cum spuneam, merg să văd ce se întâmplă în sala de distracții, adică pe terasă. Sunt aranjate două mese mari, cu câteva pahare goale, așezate în formă de triunghi, nu știu pentru ce, dar le-am văzut când am venit din oraș.

E ceva joc, de genul: „Cine aruncă mingea în paharul echipei adverse”. Fiecare minge nimerită, un shot de tequila. Echipa care pierde bea shoturile. Din partea casei. E un joc la care te poți face praf rapid... pffff... cum inventează unii motive de a bea, incredibil!

Sunt surprinsă că nu e multă lume, dar asta e. Mă așez la o masă, strategic, să văd bine ce fac jucătorii, așa îmi dau seama cu ce se mănâncă jocul. Când termină o rundă, unul dintre băieți mă invită și pe mine să joc cu ei. Accept, cu o singură condiție: „Eu joc, dar tu bei.”

Râd toți, dar băiatul acceptă. Sunt trei persoane la masa de joc acum, o fată și doi băieți. Toți sunt angajați ai hostelului, cu tricouri negre cu logo pe ele. Pe margine, mai sunt două fete la o masă și încă un băiat la altă masă.

Deci, cum spuneam, intru și eu în joc, în echipă cu băiatul care a venit să mă întrebe dacă vreau să joc cu ei. Eu și Elmer – așa îl cheamă – formăm o echipă, iar fata și celălalt băiat formează cea de-a doua echipă. Doi contra doi. Jucăm.

Logic, eu tot pe lângă dau, spre disperarea lui Elmer. Totuși, mă încurajează la fiecare minge cu: „So close... excellent shot!”. Mă distrez cel mai mult de mutra lui, decât de joc efectiv... e tare simpatic și glumeț.

E super tare jocul, palpitant. Ne distrăm și râdem cu toții zgomotos la fiecare minge. Coechipierul meu Elmer bea tequila după tequila. Nici nu știu cum mai rezistă, probabil are antrenament serios, altfel nu știu cum. Adică bea și pentru mine, că așa a fost înțelegerea. Haha... bietul Elmer!

Dar e un foarte bun jucător Elmer, nimerește bilele mai mult decât mine. Cred că din cauza băuturii – vede dublu paharele – deci șansele lui de reușită sunt duble, clar! Râd în hohote acum, când scriu... de ce idei îmi trec și mie prin cap.

Când terminăm runda, băiatul ce stătea singur la masă mai devreme, vine și ne spune că vrea să joace și el. Coechipierul meu, Elmer, îi cedează locul lui. Îi zic rapid despre condiția „esențială” a jocului cu mine, adică „că eu nu beau”, să știe omul de la început în ce se bagă. El a vrut aici cu mine, nu eu... Strâmbă puțin din nas, dar acceptă. Ce chestie! De ce ar vrea să bea cineva în locul meu? Că nu prea înțeleg schema asta.

Iară ne înving adversarii și noul meu coechipier – Ariel e numele lui – bea pahar după pahar. Mi-a zis că este din Israel. Ce tare!

Mai luăm odată bătaie, logic, în următoarea rundă.

La a patra mea tură însă, ne vin întăriri. O fată la noi și una la adversari. Sunt cele două prietene de la masa vecină, care au butonat telefoanele între timp, concentrate maxim.

Dar echipa mea e pe spate și luăm bătaie, adică „bem” mai mult... că nu nimerim deloc bine cu bilele astea, oricât ne-am strădui noi.

Pfff... Ariel împarte acum shoturile mele cu fata cea nouă, dar tot trebuie să bea în plus pentru mine.

Ariel ne părăsește totuși după runda asta, nu cred că rezistă mult la băutură, a plecat clătînându-se cam tare. Hehe... nu e pentru oricine jocul ăsta. Nu când joci cu Yda, care nu bea nimic. Cine l-a pus? Eu m-am distrat copios și, pentru că nu a trebuit să beau, m-am distrat și de reacțiile lor, firește. Restul, treaba lor, să se descurce cu băutul.

Ai putea crede că nu e tare haios să stai cu oamenii care beau, că nu ai vibe-ul lor. Dar mie mi se par tare caraghioși, mai ales când depășesc ei o limită subtilă și nu mai știu ce fac. Am spus descântece să nu nimerească echipa rivală, am făcut voodoo și ne-am prostit la greu cu toții acolo. Eram ca șase nebuni în jurul mesei aceleia.

Am râs foarte mult, de mă durea burta și fălcile obrazilor. Dar m-am retras pe la 23:00, era destul pentru mine.

Mâine e o nouă zi și am tur pe apă, așa că la nani cu mine. Fetele, blondele, nu erau în cameră când am intrat, doar bruneta. Fac cunoștință cu ea, că ea nu schița nimic și află că sunt toate trei din Danemarca, că sunt prietene, că sunt pe drumuri de vreo trei luni, au fost în mai multe țări și că sunt copywriteri, muncesc de pe unde sunt și când au timp. Super tare, așa e bine să muncești la tinerețe, din țări străine. Mă bucur tare pentru ele.

Dimineața sună ceasul la 7:00.

Abia mă trezesc, parcă am nisip în ochi. De zici că eu am băut tequila aseară, nu Elmer, pfff... Fug la duș, aplic niște creme rapid și o zbughesc la micul dejun. Băieții cu tequila de aseară – inclusiv Elmer, desigur – sunt prezenți toți la datorie. Mă și mir de ei că sunt ok. Mai ales după atâta băutură. Rezistenți. Eu aș fi fost în spital, în comă alcoolică probabil.

La 8:30 pornesc către agenție, ca să merg în renumitul tur A. Ajung prea devreme, restul grupului vin doar la 9:00. Sunt 12 tineri, șase fete și șase băieți, toți din Spania. Super gălăgioși.

Îmi achit restul de datorie la fată, închiriez o mască de snorkeling cu 100 de pesos și gata, se dă plecarea către plajă. Eu ies prima cu unul dintre băieții de pe barcă, iar restul în slow-motion, după noi. Nu se grăbesc, parcă ne plimbăm prin parc, hehe...

La barcă mai apare un tânăr, brunet și cu cârlionți rebeli. Vine și el cu noi, se pare, deci suntem 14 turiști și cinci membri ai echipajului acum. Ca la fiecare tur, facem poze etc. Prima oprire este la *Seven Comando Beach*. Alte poze. Socializare. Mă întâlnesc acolo și cu cele două prietene de aseară, colegile de shot-uri. Mă mai pozează și ele o tură. Râdem mult, din orice nimic.

A doua oprire, snorkeling. Eu tot cu vesta. Nu îndrăznesc să o dau jos. Nu știu de ce, dar cred că psihic nu reușesc să depășesc acel prag. O să îl depășesc vreodată?

Coralii sunt frumoși, dar nu mai frumoși ca în *Port Barton*. Aici nu mă mai ține nimeni de mână. Sentimentul e diferit. Mă bucur singură de experiență, acum văd alte detalii, pe care atunci le-am omis.

Următoarea oprire: *Shimizu Island*.

Aici vom mânca. Cât am stat noi la snorkeling, cei cinci băieți de pe barcă s-au apucat de gătit. Acolo! Pe barcă! Daaa... Cu un grătar improvizat. Au și o butelie cu ei. Nu pot să cred ce văd. Românii noștri fix pix pe lângă băieții ăștia.

După ce am acostat la plajă, noi am mai făcut niște poze până a fost gata toată pregătirea pentru masa noastră. Au adus băieții de pe barcă și două mese albastre, pe care au așezat toate platourile pline de mâncăruri: pește, pui, porc, raci, creveți, vinete, orez, fructe, apă.

Toată lumea s-a înfruptat din plin.

Băiatul din Maroc, brunetelul creț care a venit ultimul pe barcă cu noi, intră în vorbă cu mine. Și el e călător singur și-mi zice că îi place să cunoască oameni noi.

Stăm la povești mai mult, nu înțeleg chiar tot ce-mi spune, însă fac tot posibilul. Dacă nu ascult oamenii vorbind, nu o să înțeleg niciodată ceea ce vorbesc.

Băieții au gătit excelent și, la final, ne întreabă dacă ne-a plăcut. Logic, atâta timp cât am devorat tot de acolo, nu?

Un pic parcă s-a cam întetit vântul acum.

Următoarea oprire la *Laguna Secretă*. După nume, pare interesantă.

Oprim departe de țărm, că sunt deja multe alte bărci acolo. Nu mi se pare chiar atât de departe țărmul și, de data asta, decid să nu iau vesta pe mine. Voi înota, atâta cred că pot.

Proastă decizie! Foarte proastă chiar!

E mult mai departe decât mi-am imaginat și obosesc îngrozitor. Mă apucă panica un pic – sau mai mult poate. Dar măcar ajung până aproape de țărm unde este apa mai mică și ating pietrele cu picioarele.

Bine că mi-am luat papucii de snorkeling, că nu am alunecat așa tare pe pietrele de pe fundul apei. Și așa și abia reușeam să mă țin în picioare. Valurile erau puternice cu cât mă apropiam de mal.

Mă vede unul dintre băieții de pe barcă care a venit cu noi și mă ajută să ajung până la intrarea în lagună. Dacă se intra pe uscat, era bine, însă intrarea se făcea tot prin mare. Intrarea era o mică fantă în stâncă și trebuia să te chinui puțin să intri. Și se stătea la coadă, pentru că era multă lume, nu doar noi, cum am zis, erau deja multe bărci acostate acolo.

Am intrat într-un final și noi, după ce colegii noștri spanioli au tot comentat că stăm prea mult acolo. Eram ca într-o oală cu apă caldă. Apa era maro însă, nu vedeam fundul apei, noroc că avea doar un metru adâncime.

Era o senzație spectaculoasă să te afli acolo, înăuntru. Cred că și mai interesant era să fii singur, să asculți doar liniștea. Ecoul era interesant. Nu se auzea nici zgomotul valurilor. O apă tulbure și o mare de oameni.

Era un zumzet ca de albine, ca un crescendo. Toți parcă voiau să vorbească în șoaptă, dar nu le prea ieșea. Facem poze. Apoi alte poze.

Ieșim. Vântul era și mai puternic și m-am înfrigorat instant când am ieșit dintre stânci.

Mă gândesc cu groază la întoarcere, dar asta e, îmi fac curaj, mă arunc pur și simplu în apă și înot. Nici nu îi aștept pe toți să iasă. Mă arunc nebunește în valurile care deja erau mai mari decât când am venit. În capul meu e doar atât: „Nu o să mor azi. Sper!”

Cu mare chin ajung la barcă. Mă vede unul dintre băieții rămași pe vas și se apleacă să mă prindă la capătul bărcii. Valurile erau amenințătoare și loveau cu putere scara de urcare pe barcă. Abia reușesc să urc. Tremuram.

Pfff... am ajuns teafără. Cred că o vreme nu mai cobor fără vestă de pe vreo barcă. Mai ales pe o mare agitată. Totuși, mă felicit că nu am intrat în panică să fac alte prostii pe acolo. Am știut că totul depinde de stăpânirea mea și atât!

Ultima oprire o avem la *Big Lagoon*.

Acolo nu putem face snorkeling, ni s-a spus, doar să închiriem un caiac, dacă dorim, pentru 300 de pesos, de la barcații din zonă. Mă și întreb: „Haaa... cum voi mânui singură un caiac?”

Merg până la marginea bărcii, mă gândesc să-l întreb pe băiatul din Maroc dacă vrea să vină cu mine, însă el e ocupat cu una dintre fetele din Spania. Povestesc ceva de zor și nu mă bag să-i întrerup. Am sperat să-i surprind măcar o privire, ceva, dar n-am reușit. Am mers spășită la locul meu, în celălalt capăt al bărcii, puțin dezamăgită. Mi-am zis că singură nu mă duc, asta e! Nu mor dacă nu văd laguna.

Povesteam cu unul dintre băieții de pe barcă când îmi face semn băiatul din Maroc. Mă întreabă dacă nu vreau să împart caiacul cu el. Daaa... Logic că vreau! Deci Universul mi-a văzut dezamăgirea și s-a îndurat de mine. Ce chestie! Sau s-a gândit că e șansa mea să văd laguna azi. Hehe... sunt tare bucuroasă.

Iau vesta pe mine și merg super fericită în capătul bărcii, unde amândoi ne așteptăm rândul cuminti să tragă un nou caiac lângă barca noastră, să putem coborî... eu și marocanul, noul meu coleg.

Marocanul, haios, îl întreabă pe barcagiu unde să se așeze, pe locul din față sau pe cel din spate? I se răspunde la fel, că trebuie să fie bărbat, să conducă o doamnă.

Deci va sta pe locul din spate, să poată dirija caiacul și să aibă grijă de mine. Haha... iară am protecție, gândesc amuzată de toată situația și de ce turnură pot lua uneori lucrurile.

Deci... a fost cea mai tare experiență EVER!

Chiar dacă era prima dată pentru mine într-un caiac, așa era și pentru el. El vorbea cu mine, iar eu nu înțelegeam nimic. Îmi tot explica cum să vâslesc și cum să dăm în același ritm, iar eu eram pe lângă total. Parcă eram la poluri opuse.

La un moment dat, a zis că mai bine vâslește el. Așa că m-am liniștit brusc. Apoi a glumit cu mine, vrând să afle de ce mi-am pus vesta, întrebându-mă dacă am încredere în el. Păi eu știu ce să mai cred? Nu mai cred nimic. Paza bună trece primejdia rea, întotdeauna! Sau așa e vorba măcar...

Am parcurs tot traseul până în capătul lagunei, unde am rămas câteva minute singuri în mijlocul apei, celelalte bărci erau departe de noi.

El vorbea mult, parcă nu mai tăcea. Eu îl aprobam doar.

Sincer, nici nu mai știu tot ce m-a întrebat, așa multe mă tot întreba.

Poate i-am transmis asta, poate nu... dar, la un moment dat, când eram singuri-singurei noi doi acolo, a zis că va tăcea câteva minute, ca să mă lase pe mine „să admir peisajul și să mă contopesc cu natura”. Ce frumos din partea lui.

Incredibil... dacă i-am transmis asta telepatic, chiar sunt bună, ce să zic?

A fost, în sfârșit, acea liniște desăvârșită, când, pentru prima dată în viața mea, mi-am auzit inima și am simțit că sunt vie și chiar fac exact ceea ce vreau să fac. Că în clipa asta sunt doar eu și eternitatea. Era așa, ca o revelație și o încununare a tuturor visurilor mele din totdeauna. Un moment ce nu poate fi descris în cuvinte!

Dacă este ceva ce putem pierde în viața asta, singurul lucru pe care îl pierdem este TIMPUL!

Această Clipă din acest Timp este doar a mea!

Acum și pentru totdeauna!... Și nu am pierdut-o... doar am avut-o și atât!

Apoi, colegul meu de caiac – Essra – un tânăr tare drăguț din Maroc, de doar 31 de ani, al treilea copil la părinții lui, a început iar să vorbească. Nuuuu.... Cât îi mai place să vorbească.

Dar e drăguț așa, probabil dorește să-și ascundă emoțiile prin asta. Cine știe? Mă întreabă brusc și dintr-o dată, ce aș face dacă am rămâne singuri aici, să plece toată lumea și să nu ne mai întoarcem.

„Lost in Big Lagoon!”

Mda... oare ce aș face? Îi zic că nu ar fi problemă, că aș sta acolo cu el... de ce nu? E mirat de răspunsul meu, repetă întrebarea, primește același răspuns și a doua oară... Și eu sunt mirată de răspunsul meu... dar mno... dacă asta e situația, ne conformăm...

Glume între doi oameni total necunoscuți, singuri pe o barcă în cel mai frumos loc de pe planetă. El e tânăr și drăguț, iar eu sunt singură aici, ce să mai zic și eu?

Descoperim o intrare ciudată într-o stâncă și ne chinuim să băgăm caiacul pe acolo și doar ne minunăm. Glumim iară, spunând că poate chiar barca va rămâne înțepenită între stâncile alea și că ne vor căuta. Ne vor da dispăruți. Sau poate vine un crocodil mare și flămând să ne devoreze pe amândoi. Am văzut și un pește lung ce semăna cu un șarpe și ne-am distrat, glumind despre vietățile marine.

Dar ce s-ar întâmpla oare dacă am rămâne aici pierduți?

Haha... Slabe speranțe, asta se întâmplă doar în filme. Sau în imaginație! Oricum... eram doar noi doi într-un caiac albastru, două vâsle de lemn de pe care era dusă vopseaua de ceva vreme și o vestă de salvare. Nu aveam asupra noastră absolut nimic altceva. Fără telefoane, fără bagaje. Totul era pe barcă. Iar barca tare departe, cam ca și cum ar fi fost la celălalt capăt al lumii. Dacă printr-o minune ceva

s-ar fi întâmplat și totul ar fi dispărut din jurul nostru, probabil ar fi fost ceva demn de o poveste.

Am împărtășit momente frumoase cu el, am râs mult și m-am simțit grozav. Și m-am simțit din nou ca în tinerețe. Mă bucur că am luat caiacul ăsta cu el, e plăcut să cunoști oameni noi și să savurezi, pur și simplu, clipa prezentă.

Din nou Universul mi-a trimis alături pe cineva cu care să împărtășesc această experiență... cine a zis că nu suntem ajutați întotdeauna? La fel ca băiatul cu motocicleta, cel care m-a ajutat să-mi fie drumul forestier mai ușor, sau ca Yow, cu care am înotat printre corali... Ce mă mai așteaptă, oare?

Două dintre fetele care erau cu noi pe barcă, spanioloaicele drăguțe, ne-au urmat și ele îndeaproape pe traseu, mai puțin prin canalul secret descoperit de noi.

Probabil nimeni nu s-a mai încumetat vreodată să intre pe acolo. Au fost momente când amândoi am crezut că vom rămâne blocați, așa de mic era spațiul ăla. Și nici nu știam dacă are vreo ieșire în partea cealaltă. Am avut, dacă stau să mă gândesc bine, o idee tare nebună. Și mi-a făcut plăcere să văd că nu sunt singura nebună, mai aveam unul la fel de nebun precum mine. Ce tare!

Când doi oameni nebuni se întâlnesc, sigur descoperă un canal secret în Big Lagoon! Așa că avem și motto acum... haha.

Fetele ne-au făcut și câteva poze, puțin bruiate de la husa antiacvatică, dar măcar avem o amintire a acelor clipe. Ne-am întors la barcă destul de greu, valurile erau foarte mari deja. Însă am ajuns pe barcă teferi cu toții, adică spanioloaicele și noi doi. Probabil am mai fi stat pe acolo, aș fi vrut să fi avut mai mult timp pentru acest punct din turul nostru. Dar atât am avut. Și a fost tare frumos! Laguna a fost fix ca în pozele de pe internet, cu marele plus că senzațiile trăite au fost amplificate de experiența în sine.

„Mulțumesc încă odată, Universule!”

Am pornit către port. Vântul puternic zbârlea pielea pe mine și valurile intrau în barcă, udându-ne pe toți. Dar am ajuns cu bine în

El Nido. Am făcut schimb de Instagram cu Iness și cu Lorena, cele 2 spaniole, dar și cu Essra. Mi-a zis și că asta e numele lui de Instagram, dar nu am reținut care este numele lui real.

Acesta a fost turul meu de azi... minunat, uimitor și fermecător!

Ajung înfrigurată în cameră și merg rapid să fac un duș fierbinte, să-mi încălzesc un pic corpul, apoi ies în oraș vreo două ore bune, să mă plimb și să mănânc. Mă gândesc un pic nostalgică la momentele frumoase de peste zi.

La Spin Designer e o nouă seară, diferită de ieri. Altă tematică. La locul unde aseară erau jocurile, mesele erau acum aranjate pentru karaoke și margarita night. Am trecut pe acolo când am ieșit în oraș, deci nu mă grăbesc, nu e de mine o seară de margarita.

Așa că mă învârt prin oraș fără nicio țintă anume și mănânc o înghețată bună de cacao, după ce mă uit vreo 10 minute la cele 20 de sortimente de înghețată. Vânzătoarea e disperată când vede că nu reușesc să mă decid odată. Rămân la cacao clasică. Delicioasă!

Începe să ploaie și plouă în două reprize, cu o mică pauză între ele. Nici măcar ploaia nu e ca pe la noi, ce chestie... Dar e așa bine să mă plimb prin ploaie. Iar noroiul nu-mi creează o dispoziție proastă, cum mi-ar fi creat în alte condiții.

Pe la 21:00 revin în cameră și mai fac un duș. Fierbinte! Așa, ca pentru toate dușurile reci de până aici! Eram oricum toată cu nisip și noroi pe picioare.

Apoi scriu și conversez cu noii mei prieteni de azi, facem schimb de poze, de impresii. Essra îmi trimite un video cu o locație nouă, superbă, unde s-a mutat pentru o noapte. Cică a luat-o cu 500 pesos. Woow... îmi scrie pe Instagram, fără prea multe menajamente:

„- Yda... ești liberă? Oare pot să te sun cu video, să-ți arăt camera mea și cum arată pe aici? Mă refer la view adică... Este fix la mare. Sau pot să-ți trimit un video...”

- Hey. Sunt la hostel acum, dar vorbesc la telefon. Fă-mi mai bine un video, da.

– Da, este ok. De aceea te întreb dacă ești liberă. Fac acum un video special pentru tine, chiar dacă telefonul meu nu este foarte bun.

– Wooow. Minunat loc. Ce preț are? Eu dau 1100 pesos pe noapte, cu breakfast inclus. Sper să poți dormi cu sunetul valurilor. Le aud în video.

– Hmmm... sigur că pot să dorm – îmi place să aud sunetul valurilor, îmi dă un sentiment de pace și relaxare. Cazarea e 500.

– Ce preț bun...

– În mod normal, prețul este 1500 pesos. Fata mi-a dat-o mie la acest preț.

– Drăguță fată... hehe... Ce nume are locația?

– Am vrut să o închiriez pentru încă o zi, dar era deja rezervată. Cineva din familia ei va veni aici mâine... Am luat-o prin compania Gracias travel & tour.

– Ce norocos ești!

– Da, camera are două paturi mari și unul sus, la mansardă. Da, poate azi sunt norocos.

– Poate ești norocos tot timpul. Dar nu realizezi asta. Fetele de pe barcă ți-au trimis vreo poză?

– Nu le-am abordat încă. Dar le las acum un mesaj și sigur îmi vor trimite pozele.

– Bine.

.....

– Uite... acum am primit pozele... am și din Secret Lagoon. Vrei să ți le trimit pe Whatsapp?

– Da.

– Dă-mi numărul tău de telefon. Ți le trimit imediat acolo.”

Între timp și în paralel cu mesajele mele cu Essra, povestesc și cu fetele, cu Iness prima și mai târziu cu Lorena. Gata, acum am multe poze. Unele nu mă mulțumesc, unele poze adică... haha... Am cam făcut burtică și poziția din caiac nu mă avantajează absolut deloc cu asta... Nici cele de pe plajă nu sunt chiar reușite... nici cele de grup... pffff... mno... asta sunt.

Cură de slăbire scrie pe mine la întoarcerea în România. Mă amuză că acum doar la burtica mea mă uit în toate pozele. Găsesc, în sfârșit, o poză unde nu se vede, că mi-am acoperit-o strategic cu șapca ce o purtam pe cap și gata, sunt mulțumită. Noroc cu șapca! Greu de mulțumit mai sunt și eu... o poză din 100.

„– Gata, ai toate pozele acum... Măine ce program ai?

– Mulțumesc... Măine? Nimic, probabil. Doar prin oraș.

– Mergi la plajă?

– Da. Poate... O să caut ceva mai liniștit... Luni vreau să plec către Mad Monkey hostel.

– Vrei să stai la hostelul ăla?

– Da. De ce?

– Nu-i un loc chiar foarte liniștit...

– Serios? Am nevoie de un loc liniștit, unde să scriu.

– Scrii? Dar știi Mad Monkey e renumit pentru party-uri, muzică și DJ?

– Da? Vreau să stau la Mad Monkey. Scriu în fiecare zi, o oră sau două.

– E cu adevărat drăguț dacă scrii.

– Review-urile lor sunt chiar foarte bune.

– Da, am văzut și eu că au review-uri bune. Am studiat și eu să merg acolo.

– Cred că am nevoie și eu de un party.

– Serios?

– Da. E un grup interesant pe „Filipine Travel”, ești și tu în el?

– Nu. N-am suficient spațiu pe telefon. De aceea ți-am zis că se mișcă încet și că nu e bun.

– Păi... schimbă-l.

– Voiam să salvez bani, așa că am avut de ales: să călătoresc sau să-mi iau un telefon nou. Am ales Filipine.

– Tare! Eu am avut două destinații pe lista mea: Bali și Palawan. Câștigător: Palawan! Dar... poate ajung și în Bali, prin februarie sau martie.

- Este minunat să călătorești.
 - Daa. Sper. Acum am văzut cum este. Chiar îmi place.
 - Eu stau pe terasă și mă uit la meci. Ascult valurile...
 - Woow, ce drăguț. Eu imediat mă bag la nani. Sunt tare obosită.
 - Oooo, deja?... Voiam să-și zic că ești binevenită aici... mai ales că ai zis că îți place locul ăsta... Poți chiar și scrie, fără probleme.
 - Mulțumesc! Este un loc drăguț. Dar am terminat de scris azi.
 - Poți veni liniștită, ești foarte aproape de mine. Ai și valuri, dacă te inspiră. Terasa are priveliște la mare... ai văzut.
 - Vreau să dorm.
 - Ok. A fost o zi lungă, desigur. Eu o să mă culc doar după ce se termină meciul.
 - Măine este o nouă zi în paradis!
 - Da. Așa este! Bucură-te de timpul tău și fi fericită. Grijă de tine!"
- Mi-a trecut și oboseala și tot. Am zis că vreau să dorm. Dar cine mai poate dormi acum? Da, interesantă zi, într-adevăr. Plină. Atâtea evenimente și emoții că parcă a trecut o săptămână. Și încă nu am cazare... Până îmi scrie Mone.
- „ - Heyyy... cum a fost turul de azi, Yda?
 - Heyyy... foarte bine... Am făcut și caiac... cu un tip din Maroc.
 - Da? Super. Mă bucur... Ți-ai găsit cazare pentru zilele următoare?
 - Încă nu... Acum voiam să mă ocup și de asta. A fost o zi lungă, n-am avut timp.
 - Ok, hai că te ajut. Unde ai zis că vrei să stai? Ce nopți mai ai de rezervat?
 - Păi... vreau la Mad Monkey... Și poate la Erlittop... Îți trimit acum link-uri. Și încă nu știu cum să mă întorc către Puerto Princesa. Să dorm o noapte pe traseu?
 - Da, hai să le luăm pe rând. Rezolvăm întâi ce e urgent.
 - Ok. Nacpan Beach. Aici e Mad Monkey Hostel Nacpan, are review tare bun. Două nopți.
 - Mă uit acum, da. Ai verificat prețurile?

- Poți să te uiți la tine, să vezi ce preț îți dă? Nu pot plăti cu cardul direct... În Agoda îmi arată 126 lei.

- La mine arată 118 pesos. 99 lei. Ce nopți ai zis?

- Din 12 până în 14 vreau.

- Dar îmi cere să achit cu cardul.

- Bine că la mine nu vrea.

- Hai că ți-am făcut eu rezervarea... Mad Monkey Hostel Siargao. Două nopți.

- Super. Mulțumesc! Trimite-mi și mail-ul de confirmare. Îți dătez 100 lei.

- Să nu uiți... haha...

- Iooooooooiiii... Vezi că nu e bine.

- Ce?

- Ce hostel ai selectat? Țăsta?

- Pffff... Siargao, nu Nacpan. Păi și nu e tot acolo? Are notă mai mare.

- Nuuuu. Uite... e pe altă insulă, nu e în Palawan ăsta.

- Ok... stai așa, că pot anula. Rezervă tu atunci, de pe contul tău.

- Ok. Gata."

Adorm pe la miezul nopții. Azi am rezolvat și cazarea, mi-am extins șederea să mai stau aici pentru încă două nopți. Adică la Spin Designer. Dar mă vor muta într-o altă cameră, cu alte fete.

Vreau să mai iau un tur cu barca pentru poimăine, turul B, că deja îmi place. Văd că se petrec lucruri incredibile în tururile astea. Glumesc acum, dar cam așa e. Două tururi, două experiențe total diferite. Măine doar relaxare și plajă îmi doresc. Vreau să mă bucur în tihnă de El Nido și să-mi iasă prin toți porii plaja.

Sunt mult mai liniștită că am rezolvat la Mad Monkey. Voi sta în cameră mixtă și sper să fie ok. Azi e sâmbătă. Nu mă mai dau jos din pat așa devreme, că nu am nimic urgent de făcut .

E ora 8:00. Mă duc agale către duș și apoi merg la masă. Încerc să fac cât mai puțin zgomot prin cameră, fetele nici nu clintesc în pat.

Am stat mult la masă, am savurat cafeaua și am butonat Facebook-ul la greu, că așa e când nu te grăbește nimeni nicăieri și ai tot timpul din lume să faci doar ce vrei tu.

La un moment dat, văd că apar și colegele mele de cameră, dar, ca de obicei, în afară de un salut sau un zâmbet, nu socializăm deloc. Ciudate specimene!

Termin de savurat a doua cafea deja, merg în cameră și îmi iau laptopul cu mine, apoi ies în holul mare de la recepție și lucrez un pic. Ceva plăți, niște mail-uri. De când am venit, mi-am dorit să stau aici în hol și să fac așa, pe interesanta, cu laptopul în față. Hahaha. Hai că mi-am făcut și vanitatea asta. Bifată! E cool! M-am liniștit.

Mă gândesc serios și la următorul business. Simt că mă apucă exaltarea și abia aștept să vorbesc cu Mone despre asta. Studiez puțin ideea și îmi sună tare bine. Ce va fi oare?

Timpul în holul de la Spin Designer trece incredibil de rapid și e aproape 11:00. Când a trecut dimineața asta? Rapid, strâng laptopul și merg în cameră. Fetele nu sunt. Așa că îmi fac bagajele într-o liniște deplină.

Pe la 11:15 reușesc să predau camera, îmi duc bagajele în mașină și merg la plajă. Gata. O să mă întorc după ora 14:00, ca să primesc cheia de la cealaltă cameră. Sunt curioasă cu cine voi sta. Sper să am colege mai vorbărețe, de data asta. Zâmbesc. Fiecare zi e surprinzătoare aici.

Prietenul meu marocan, Essra, mi-a scris de dimineață că își caută altă cazare, că trebuie să elibereze acolo și vrea să-și prelungească șederea.

„– Hello, ce faci? Eu caut altă cazare, mai stau o noapte în El Nido.

– Hello. Da? Cum așa?

– Da. Mi-am amintit de tine, am găsit Mad Monkey printre căutări... dar este prea departe. Hehe...

– Parcă ziceai că ți-ai închiriat motocicletă...

– Nu, am zis că am avut închiriată o motocicletă – 3 zile – înainte să te cunosc.

– Aaa, ok. Eu merg luni la Mad Monkey, am rezervat aseară.

– Eu luni plec. Dar diseară e finală la meciul de fotbal și joacă țara mea. De aceea, mai stau o noapte.

– Ok. Am înțeles. Ai dormit bine cu valurile alea?

– Daaa. Iubesc să aud sunetul valurilor când dorm, însă azi noapte nici nu le-am auzit.

– Bine.

– Nu am o problemă să găsesc un loc unde să dorm, doar că îmi doresc ca locația să fie una bună.

– Aha...”

Sunt deja pe plajă de ceva vreme. Nu sunt prea mulți turiști la ora asta. E amiază și un soare fierbinte. Doar nebunii stau la plajă. Savurez sunetul valurilor liniștită. Îmi zboară gândul la marocan și la valurile lui. Hehe.

Și mie îmi plac, dar noaptea aș prefera liniștea. Poate un zumzet ușor. Sau mai știi? Când ești obosit, dormi în orice condiții. Cred!

Un câine latră de zor la vreo 15 metri de mine. Latră la niște copii care se zbenguiesc în apă, fericiți și fără nicio grijă. Sunt tare haioși!

Bărcile – toate, parcă niște păianjeni – sunt aliniate ca la start, în cealaltă parte a plajei, lângă ponton. Eu m-am așezat pe salteluța mea, undeva pe la mijlocul plajei.

E liniște la ponton; doar dimineața și seara se agită lumea, când pleacă și vin echipajele din tururi.

Mă bucur, în sfârșit, să știu că nu am nicio ocupație. Plajă. Soare. Cazare rezervată pentru următoarele patru nopți. Totul e perfect. Sunt liniștită. Sau încerc să fiu. Până bâzâie telefonul și mă smulge din reveria mea.

„– Ești la plajă?

– Da.

– Uită-te lângă tine.”

Mă uit în stânga, mă uit în dreapta, nu îl văd pe Essra nicăieri. De ce îmi scrie asta oare?

– Da. Mă uit... și îi pun un smiley nedumerit.

– Uită-te în spatele tău.

Întorc capul și îl văd.

Stătea acolo, rezemat de un gard, fix în spatele meu. Oare de cât timp mă privea? Și cum de era acolo? Se uita, pur și simplu, la mine. Îmi zâmbea, cu cel mai frumos zâmbet creol din lume. Ce chestie! Ce e cu coincidența asta? Bizar de-a dreptul, serios.

Îl întreb nedumerită ce face pe plajă și cum de e acolo, că doar povestisem mai devreme că își caută cazare. A zâmbit și mi-a zis că a rezolvat cu cazarea. Că fusese doar să scoată bani de la ATM să achite și se întorcea. Am rămas perplexă să aflu că are cazarea fix acolo, la vreo 10 metri de locul unde eram. Hmmm....

Mă întrebă apoi din senin dacă mă deranjează să se așeze lângă mine. Ce să-i mai zic oare? Ciudățeniile se țin lanț. O altă zi în paradis, așa am zis ieri? Îmi vine să râd de expresiile mele acum... cine mai știe ce va mai fi?

Se așază lângă mine, dar nu se pune pe salteluța mea. Se așază așa, direct pe nisip, fără nicio treabă. E îmbrăcat cu niște pantaloni negri de trening și un tricou alb. Șlapi în picioare.

Realizez brusc că albul tricoului îi face pielea să pară și mai închisă la culoare. Un specimen încântător.

Și parcă are ceva schimbat acum. Mă întreb ce anume e diferit, dar nu mă prind din prima. Doar mai târziu am realizat ce era schimbat la el. Și-a scurtat barba, ieri era mai mare. Aha. Doar cârlionții erau la locul lor.

Și gata, începem să povestim, de parcă ne știam de când lumea.

În general vorbim de pozele primite de la spanioloaice, de excursia de ieri, de muzică și de mâncare. Și-a amintit de discuția de ieri din caiac, mi-a zis că îmi arată câteva melodii românești, care îi plac lui. Dar nu-mi merge bine internetul de pe telefon și îmi propune să ne mutăm cu 10 metri mai încolo. Ajungem în fața locului unde este cazat, pentru a prinde semnal de la Wi-Fi.

Ne distrăm de obiceiurile de la nunțile marocane și-mi povestește cum e acolo, care sunt tradițiile lor, ce se mănâncă tradițional la o

nuntă și cu ce se îmbracă mirii. Stăm așa pe plajă la povești și vizionat video-uri vreo două ore.

M-a întrebat ce vârstă am și mi-a zis că arăt mult mai tânără decât vârsta mea, că nu credea să am mai mult de 35 de ani. Un drăguț? Sau poate e doar un cuceritor? Cine-i mai înțelege și pe bărbați?

E trecut un pic de ora 14:00, când realizez că e timpul să revin la hostel. Îi spun că trebuie să-mi preiau noua cameră, să fac un duș, dar că, dacă vrea, putem merge să mâncăm împreună, după ce termin eu, în jur de ora 15:00.

Asta că am povestit de mâncare și am zis amândoi că ni s-a cam făcut foame. Și pentru că i-am văzut dezamăgirea din ochi când i-am zis că trebuie să plec. Dar și eu îmi doream să mâncăm împreună.

Brusc i s-a luminat toată fața și a zis că pot sta oricât, iar el mă va aștepta. Așa că am plecat, fără să mă mai uit înapoi, dar i-am simțit privirea cum m-a urmărit până am intrat pe alee.

Ajung la hostel în cinci minute și merg direct să-mi iau bagajele din mașină. La recepție e o domnișoară drăguță. Merge cu mine să-mi prezinte noua mea cameră. Ce să văd? Am camera 28 acum. Cealaltă era 27. Hahaha... Și sunt fix una în fața celeilalte... Ce tare e asta... Sper să nu le încurc din greșeală.

Intru. Nu e nimeni. Celelalte trei paturi sunt ocupate. Îmi iau prosopul și trășcăluța mea cu produse cosmetice și merg la duș. Trebuie să curăț tot nisipul de la plajă.

Mă învârt apoi prin cameră și nu știu, zău... cum să mă îmbrac? Adică, e prima mea masă pe insulă în compania cuiva. Prima! Mă întreb dacă vreau să fac impresie bună, vreau să atrag sau vreau doar să mă simt confortabil, dar să fiu destul de drăguță? Hmmm... grea decizie.

Reușesc să gândesc logic, adică băiatul ăsta are doar 31 de ani și sunt prea mulți ani între noi ca să zic că voi flirta cumva cu el. Nu că nu ar fi drăguț și chiar mi-ar face plăcere să flirtez cu el, dar totuși... nu de aia sunt pe insulă. Zâmbesc.

Apoi decid să îmbrac pantalonii scurți de blugi cumpărați din Taytay acum trei zile și maioul albastru, lung și larg, ca o rochiță, de la Desigual, preferatul meu. Șlapi, că suntem în El Nido și toți poartă șlapi aici. Părul îl port doar într-o coadă împletită de când sunt pe insulă, dar azi e doar o coadă de cal, că aseară mi l-am spălat. Fără ruj, fără nimic. Natural. Azi nu voi fi provocatoare, nu este cazul.

Ne-am întâlnit pe la 15:00 și am mers să mâncăm pizza, la un local aproape de plajă. Inițial am stat la balcon, vreo cinci minute, până a început ploaia și ne-am mutat înăuntru la niște măsuțe superbe, turcești, pe pernuțe colorate.

Logic, ce face Yda într-un local nou, unde nici măcar nu sunt turiști? Pozeeee...

Clienți – doar noi doi, în tot restaurantul. Asta mi-a amintit iară de Ex-ul, care îmi zicea că mi-a închiriat restaurantul doar pentru mine. Deci, sunt o prințesă, din nou...

La o masă, într-un colț de restaurant, era proprietara, o doamnă la vreo 60 de ani. Lângă ea, o fetiță. Doamna număra bani și îi nota într-un registru mare, cartonat. Nu eram chiar singuri, de capul nostru.

Essra este acum fotograful meu personal. Folosește toate unghiurile posibile, pentru a face cea mai bună poză. Am comandat pizza cu fructe de mare, care a fost delicioasă. Am împărțit-o amândoi.

Ne-am luat și câte un suc, eu de mango, iar el de ananas. Am împărțit și ultima felie de pizza și am râs mult, povestind despre tot felul de lucruri interesante. El a vorbit mai mult decât mine, dar a fost ok. Observ că face orice ca să fiu în centrul atenției și mă surprinde plăcut asta.

Terminăm mâncarea și discuțiile și decidem să plecăm. Tot singuri suntem în pizzerie, nu a mai venit nimeni între timp. Scot portofelul și-mi spune că achită el cu cardul, că nu are cash. Îi dau lui apoi partea mea, 350 de pesos, dar îmi dă înapoi 100... nu știu ce calcule a făcut, dar poate nu am citit bine meniul.

Îeșim.

Suntem un pic dezorganizați, nu știm încotro să o luăm sau ce să facem. Îmi spune că nu are nimic în plan și că e disponibil toată ziua. Înțeleg că nu vrea să plece, pur și simplu, că ar mai sta cu mine.

Brusc, îmi vine mie ideea că putem merge împreună la agenție, să-mi cumpăr încă un tur, turul B, pentru mâine. El e de acord cu orice zic eu, firește.

La agenție, fata de ieri lipsește, e doar un băiat. Ne recunoaște. Că doar a fost cu noi în tur ieri. Întreb de fată. Zice că e prin spate pe undeva și o sună. Vine și ea după vreo 10 minute bune, timp în care noi doi ne-am uitat la afișele cu cele patru tururi pe care le operează agenția. Essra a mai fost într-un tur – tur C – înainte să ne cunoaștem noi. Îmi povestește cum a fost și ce i-a plăcut acolo, arătându-mi pozele cu insulele vizitate.

Apare și fata. Dormea și noi am trezit-o din somn. Adică eu... pffff. Are ochii umflați și vocea puțin răgușită. Asta e! Pentru bani s-a trezit. Îmi încasează prețul pe tur B, 1200 pesos. Nu primesc niciun discount, cum am sperat. Nu e în toane bune așa trezită din somn... glumesc și eu.

Plecăm. Mă întreabă Essra unde vreau să mai merg. Hmmm. Nu știu. Planul meu era să mă bucur de oraș. Singură. Brusc, am companie. Deci planul meu nu mai există.

Îmi amintesc de supermarket, căci văzusem tot drumul din Puerto Princesa până aici, reclamă la el. Așa că mergem împreună la supermarket.

Știi senzația aia când ești singur, te holbezi așa pe la magazine și umbli pe străzi fără nicio țintă? Ei bine... când ești în doi, e total diferit. Adio holbat. Nu mai vezi nimic. Treci pe lângă toate ca și cum nici nu există. Ciudat e că mă simțeam bine cu el și îmi plăcea senzația. Mi-a amintit asta de România și de prietenii mei din țară. Până acum am uitat că există. Ce tare! Essra, mai ceva ca și un iubit, a fost super protector tot drumul până la supermarket. Probabil că am mers mai mult de un kilometru până acolo, dar haosul din traficul

de pe străduțele înguste din El Nido l-a făcut să mă apere, la propriu, aproape la fiecare cinci metri parcurși.

Ba mă trăgea de mână din calea unei mașini, ba mă muta pe partea cealaltă a lui, ca să nu fiu fix lângă stradă, adică mai tot timpul mă muta din stânga în dreapta, parcă făcea asta intenționat ca să mă poată atinge. Totul era ca un automatism, ca și cum asta făcea dintotdeauna. Protejarea femeii.

Hmmm. Oare așa sunt toți marocanii? Că o să-mi caut un iubit marocan atunci.

Zâmbesc acum scriind asta, desigur.

Ajunși la celebrul supermarket El Nido, intrăm. Mă și întreb de ce mi-a trecut prin cap o așa prostie de mare. Ce să facem noi doi la supermarket, ținând cont că nu aveam nimic de cumpărat? Chiar și acum, când scriu, mă gândesc cât de stupid o fi sunat asta pentru Essra... Cred că deja nu mai gândeam coerent, asta e clar. Ce înseamnă să te bruieze un mascul în profunzimea liniștii tale. Incredibil.

Norocul meu e că Essra este un băiat isteț și preia controlul. Glumind, vine cu ideea să studiem... ofertele.

Așadar, mergem să luăm la puricat toate condimentele posibile de pe rafturi, condimente despre care discutasem deja azi la plajă amândoi, când am vorbit despre diferitele feluri de mâncare. Așa că, am luat la rând, raft după raft. Mă întreba la fiecare raion dacă am așa ceva în țara mea, iar el îmi spunea despre țara lui.

Aaa... în centrul supermarketului era zona de audio-video, iar unii făceau acolo karaoke. Și ne-am uitat puțin și la ei. Ăștia sunt cam nebuni cu karaokele lor... adică, serios? Și în supermarket?

Ca să nu ieșim cu mâna goală, îmi iau ceva de ronțait pentru mai târziu în cameră. Ne mai învărtim puțin prin supermarket, vizitând toate standurile și apoi ieșim.

Mergem să ne cumpărăm câte un shake. Ni se făcuse sete după atâtea discuții serioase în supermarket. Hahah. Mango și ananas.

Ne îndreptăm pașii către plajă, să ne savurăm shake-urile acolo. Brusc, mă întreabă dacă nu vreau să mergem să ne plimbăm până în

capătul celălalt al plajei. Îmi spune că este acolo un mic drum, tare frumos – că a mers pe acolo cu motocicleta, când a avut-o închiriată. Nici măcar nu am realizat atunci că el văzuse deja toată plaja aia și acum doar își dorea să mergem acolo împreună, să mi-o arate.

Mergem, povestim, trecem prin apă... mă ajută la fiecare obstacol, îmi ridică o creangă din drum să pot trece, îmi dă mâna când sărim peste niște bolovani, ca să nu mă dezechilibrez... sunt unele locuri unde nu mai este nisip și trecem efectiv prin mare, alergând și râzând zgomotos...

Cert este că e prezent constant și atent la fiecare mișcare a mea... când mi-a prins mâna, mi-a făcut o piruetă... totul era pentru mine... era cumva șocant să realizez că toată atenția asta este *numai* pentru mine. De ce?

Începe să se întunece și încă nu am ajuns în capătul plajei, asta dacă are vreun capăt... Dar ajungem la un resort și nu mai putem trece.

Îi zic că ar trebui să ne întoarcem, că se întunecă... Îmi zâmbeste și mă întreabă:

„– Nu ai încredere în mine?”

Hmmm... ce să răspund la asta? De nu aș fi avut încredere, oare aș fi fost acum aici, cu el?

Fac o glumă, să salvez situația... dar îi zic că ar fi cazul să facem cale întoarsă către hostel. Decidem să nu ne întoarcem tot pe plajă, e deja întuneric și apa e mai mare, valurile mai puternice... porțiunile înguste sigur nu le mai putem trece fără să ne udăm hainele.

Așa că, încercăm să ieșim prin resort, dar gardianul nu ne dă voie. Ne arată o alee mică printre copaci și ne spune că duce către sat. Aha. O luăm pe acolo. Întunericul ne-a înconjurat brusc și noi aveam doar luminile telefoanelor.

Trecem prin sat, dacă se poate numi așa. Vreo 10 case, plin de oameni, localnici, muzica e dată la maxim, copiii urlau peste tot și toată lumea era afară. Era un zumzet interesant acolo, de animație.

Logic că toți se uitau la noi. Adică, mai mult la mine, îmi atrage atenția Essra de asta. Îmi zice că eu sunt vedeta. Iar râdem. Îmi spune, din nou, că par mult mai tânără decât vârsta mea, mai ales atunci când zâmbesc și sunt fericită. O glumă bună!

Brusc, începe să plouă... haaa.... Asta mai lipsea... deja era ora 19:00, iar eu nu eram la cazare. Mă aflu într-un sătuc de localnici, cu un băiat din Maroc despre care nu știam aproape nimic.

Mă ia de mână, mă trage sub un acoperiș de casă și stăm lipiți acolo să nu ne plouă... Chiar ploua serios... incredibil. Vremea pe insulă este imprevizibilă. Dar și viața e așa.

Păi, serios! Cine s-ar fi gândit la asta ieri dimineață, când m-am urcat pe barcă în turul ăla?

Și a mai fost și faza de azi, cu pozele și cu cățelul! Tare ne-am distrat... La un moment dat, când mergeam pe plajă, l-am rugat să-mi facă niște poze (am văzut că îi place asta!) și, cât aveam noi ședința foto, a apărut un câine maidanez, care i-a furat lui Essra paharul de shake lăsat lângă o băncuță. A reușit să filmeze momentul în care eu am recuperat paharul din gura cățelului. Ne-am amuzat copios de hoțul de shake-uri.

Mare povestitor Essra. Îmi pare rău că nu înțeleg chiar tot ce spune, mai ales dacă vorbește prea repede. Mă roagă să îi vorbesc puțin în românește, să audă cum e vorbită limba română. Mi se pare super tare, nu mi-a mai cerut nimeni să fac asta până acum.

Per total, a fost o după-amiază frumoasă, care pur și simplu s-a derulat sub ochii mei și nimic nu a fost plănit. Chiar a fost drăguț să mănânc cu cineva și să povestim vrute și nevrute, să facem schimb de informații despre obiceiuri, tradiții, mâncăruri, muzică... să ne plimbăm pe plajă... să râdem în hohote de câte o mică situație, cum a fost faza cu cățelul hoț... să ne adăpostim de ploaie, doar cu lumina telefoanelor...

Se oprește ploaia și continuăm drumul... Deja intrăm în oraș, când mă sună Mone... Răspund. De obicei nu mă sună, cum de sună fix

acum? Hmmm... Essra tace cât vorbesc la telefon. Ascultă o *română* vorbită natural acum. Îmi zâmbește de câte ori îl privesc.

Ajungem în fața hostelului meu și ne luăm rămas bun. Batem pumnii ca doi amici vechi. Mi-ar fi plăcut să îl îmbrățișez, dar el nu a schițat niciun gest că ar vrea asta, așa că mă abțin. Îmi urează să mă bucur de restul călătoriei mele. Apoi pleacă, iar eu intru în hostel. Atât!

Văd că a început din nou să plouă! Bine că am ajuns la hostel. Îmi continui poveștile cu Mone în camera mea, care mă aduce cu picioarele pe pământ. Uit și toată ziua de azi. I-am zis, printre altele, că nu mi-aș face aici un business. Nu știu de ce, dar nu este vibe-ul potrivit. Poate într-un alt oraș, mai mic. Aici mi se pare precum în Istanbul. Nu. Categoriec nu e locul potrivit El Nido. Nu pentru mine.

Nu am vorbit demult cu Mone la telefon, dar azi îi simt tristețea în voce... Nu știu de ce, dar așa simt. E ciudat cum putem simți anumite lucruri și să nu știm să le dăm nicio explicație.

Merg la duș și stau mult sub apa fierbinte... Baia mă revigorează....

E doar 21:30 și fetele noi, colegele de cameră, sunt deja în pat. Afară rupe ploaia de când am ajuns la hostel.

Sper ca mâine să fie ok, ca să pot merge în tur, să nu plouă. Mă pregătesc și eu de nani, mai devreme decât de obicei, văd.

În cameră e liniște, doar aparatul de aer condiționat se aude, altfel mi-aș auzi chiar și gândurile. Fetele astea sunt incredibile, nimic nu zic. Parcă avem challenge să nu vorbim între noi... nimic...

M-am trezit înainte să sune ceasul. Gata, la duș. Când ajung acolo, surpriza-surprizelor, nu pot să cred asta... nuuuu.... nu se poate așa ceva... mi-a venit menstruația... aaaaaa....

De vreo trei zile mă dor sânii, recunosc, dar nu așa ca de obicei, doar un pic de disconfort când mă pun pe burtă în pat și atât. Speram să mă ocolească concediul ăsta... pffff, eu ce fac acum cu turul? Îmi vine să plâng de ciudă.

Mda. Asta e situația și va trebui să anulez turul de azi. Sper să-mi recuperez banii.

„– Gata? Făcuși ochi?

– Neața... da. Dar sunt tare supărată... trebuie să merg să anulez turul acum.

– De ce?

– Mi-a venit menstruația. Sper să-mi returneze banii. Asta e.

– Păi ce treabă are problema cu turul? Nu intri în apă și gata.

– Pfff. Ca să ajung la barcă, trec prin apă.

– Păi ideea e să faci insule, nu să faci baie.

– Păi nu am unde schimba tamponul toată ziua.

– Cum adică treci prin apă?

– Plus că trebuie să înoți. Din barcă către plaje. Păi așa ajungi la barcă.

– Păi nu au ponton?

– Nu. Adică au, dar nu de acolo e plecarea.

– Pfff.

– Adică te uzi neapărat?

– Exact!

– Hmmm.

– Am fost alaltăieri și știu.

– Păi ia niște OB-uri.

– Am, dar nu pot sta până la 17:00 fără să îl schimb. Asta zic.

– Păi îl schimbi.

– Unde să-l schimb?

– În toaletă undeva.

– Nu există toaletă pe barcă.

– Ce prostie!

– Mda. Deci... azi dimineată, când am ajuns la baie și m-am văzut cu sânge așa, m-a luat panica.

– Dar nu știai că vine?

– Nu trebuia acum. Dar asta e. Îmi pare rău de turul ăsta.

– Offf.”

Nici nu merg la masă, mai întâi merg să anulez turul, să scap de-o grijă. Parcă nici foame nu îmi e, de la stresul ăsta. De ce trebuia să vină fix azi?

Aștept un pic, că nu e fata acolo, sunt doar băieții cu care am fost cu barca data trecută. Apare fata și îi zic că nu mai pot merge. Vorbesc cu șefa ei la telefon, dar asta e, banii nu sunt returnabili. Mi se spune că toate au fost calculate și că, din păcate, asta e situația. Înțeleg. Știu cum e în business. Plec. Nu e așa mare pierdere. Poate Universul mi-a rezervat altceva azi, cine știe? Că doar și ieri m-a surprins plăcut, nu?

Revin la cazare și rămân pe terasă la micul dejun. Acum chiar îmi era foame, a trecut prea mult timp de la pizza de ieri. Mănânc fără să mă mai grăbesc. Când termin de mâncat, apare și colega mea, franțuzoaica. Cam târziu, mă gândesc eu. Îi zâmbesc și merg la masa ei. Așa mi-a venit, habar nu am de ce.

Povestesc puțin cu ea. Așa aflu că este plecată de șase luni din Franța... Maaamăăă... A călătorit prin Thailanda, Indonezia, Japonia și alte câteva țări. A zis că acum s-a săturat de drumuri și vrea acasă. Mâine dimineață are avion. Essra a plecat azi, ea pleacă mâine... Eu încă mai stau, sunt abia la jumătatea călătoriei.

Realizez brusc că-mi place viața asta! Deci... mâine toate patru vom elibera camera, că și celelalte două fete am văzut că își strâng bagajele...

Ea pleacă apoi în oraș, nu înainte să-mi sugereze să merg să văd Lio Beach, dacă tot am timp, că ea a fost acolo și că e tare drăguță. E la vreo opt kilometri de El Nido.

Încep niște discuții interesante, în care ating mai multe subiecte sensibile... multe minute petrecute pe WhatsApp.

Îmi scrie apoi mesaj Essra, spunându-mi că îmi mulțumește pentru ziua de ieri și că a plecat dimineață din El Nido. Mi-a scris că s-a simțit minunat cu mine, că sunt foarte drăguță și prietenoasă. Ce tare!

Pe la amiază, după toate poveștile, plec și eu cu mașina la Lio Beach, după recomandarea franțuzoaicei. Plaja e tare frumoasă, iar

valurile sunt mari, numai bune de un surfer cred. Sunt mulți nori pe cer, probabil va ploua azi.

Te-ai uitat vreodată cum se rup norii și cum se combină apoi unul cu altul? E uluitor. Și uimitor! I-am admirat azi și am ascultat muzică în căști, cât am stat pe plajă. Am un playlist cu muzică mișto, se numește M1! Mi-am dus salteluța de yoga și m-am întins acolo pe nisip. Erau șezlonguri goale destule, însă simțeam să privesc cerul și să fiu în strânsă legătură cu pământul.

Lacrimile mi-au curs, pur și simplu, fără să le pot opri. De fericire!

Mă bucur că exist! Mă bucur că sunt aici și acum! Atât!

M-au dat un pic peste cap discuțiile de azi, recunosc. Unele lucruri nu îmi ies fix așa cum mi-ar plăcea, dar sunt convinsă că ritmul este cel bun. Sunt aici, pe drumul vieții mele și merg mai departe. Cum zice o prietenă: „Totul se întâmplă cu un rost!”

Pentru că, așa cum mi s-a spus mai demult, nu există cale de întoarcere. Evoluția are doar sens unic!

Acum, sunt doar eu, muzica și norii. Suntem una, iar Universul face parte din noi. Nu înțeleg tot ce se întâmplă în mine, cu mine, în jurul meu... Poate că mai am nevoie de unele piese de puzzle care acum îmi lipsesc.

Dar sunt tare convinsă că pot le adun, zilnic, picătură cu picătură. Ca și cum aduni apa de ploaie. Aștepti să plouă și mai aduni un pic. Când plouă mai tare, ai o cantitate mai mare de apă. Când plouă doar puțin, adaugi acel puțin la cât ai. Și, într-un final, nedefinit, totul se umple. Nimic nu rămâne gol și nimic nu stă plin o veșnicie. E un ciclu! Creația și entropia!

Așa este și timpul. El doar trece. Noi putem participa la proces sau, din contră, să așteptăm ca procesul să se întâmple. E alegerea fiecăruia, de altfel. Nu poți grăbi și nu poți stopa timpul. El este și atât. Și e frumos! Cum ar fi să le spun acum norilor să nu mai danseze? Pe Lio Beach, suntem doar noi: norii și cu mine. Restul nu contează. Se mai zăresc câteva cupluri, câțiva copii în apă, un grup de turiști europeni, surprinzător de nebronați, deci nou veniți pe insulă.

Probabil m-am răsfățat așa cu norii vreo oră și jumătate, până când a început să bată tare vântul. Europeanii au strâns tot și au plecat.

Am mai rămas puțin, să simt vântul ăla pe pielea mea... Până am realizat că, dacă mai stau, o să mă prindă ploaia. Nu ploaia aia drăguță de vară, ci o ploaie serioasă se anunța. Norii deja erau furioși acum. Era o adevărată plăcere să îi urmăresc. Dar trebuia să plec.

Așa a și fost. Am strâns tot și am mers la mașină. Am apucat doar să șterg nisipul de pe mine și a început să plouă. În cinci minute ploua torențial deja.

Pffff... prietenii mei, norii, își făceau de cap acum. Bravo lor!

Abia am ajuns la cazare. Cei 8opt kilometri i-am făcut cu ștergătoarele la maxim și cu 20 la oră viteză, mergând așa de încet din cauza tricicletelor și a motocicletelor care se întorceau și ele, ca și mine, de pe traseu, alungați brusc de capriciile vremii de pe insulă.

În acest moment am realizat cât de norocoasă sunt că am mașină, față de o motocicletă sau scuter. Am ajuns cu greu la cazare, mi-am luat bagajele și am trecut prin cei cinci metri ce mă despărțeau de intrare. Deja hainele mele erau ude.

În hol, Elmer mă întreabă dacă vreau să gust mâncarea lor. Toți angajații hostelului erau în mijlocul holului, cu o bucătărie improvizată și prăjeau ceva într-o tigaie, pe o plită. Preparatele arătau precum sarmalele noastre în foi de viță. Ce-or fi alea oare?

Era un fel de lipie foarte subțire, rotundă, de dimensiunea unei clătite medii, ca un foietaj de plăcintă de-al nostru, dar făcut din făină de orez.

Înăuntru se pun felii de banană, ananas, mango, zahăr și se ung cu un sos dulce, ca să stea lipită lipia aia. Fix așa arată, ca niște sarmale mai lungi și subțiri, pe care ei le prăjeau acolo, pe un aragaz plasat strategic în mijlocul holului. Logic că accept, mai ales că îmi e foame.

Mare invenție cu aragazele astea portabile. Să gătești în mijlocul hostelului, e ceva!

Mănânc vreo trei-patru bucăți. Sunt delicioase. Beau și o cafea cu lapte. Mmmm.... mă încălzesc și stau la povești cu Elmer, de data asta e treaz-trezuc. Haha.

La un moment dat, apare și un tip pe care l-am mai văzut pe aici. E drăguț, plin de tatuaje... așa mi-a și atras atenția. E foarte înfrigurat, mănâncă și el o „sarma” din asta și bea o cafea fierbinte. Ne zice că și-a ales un moment prost pentru a închiria o motocicletă, că până ieri era în paradis, că nu îi place că plouă și că își va căuta avion să plece înapoi acasă, în Argentina. Că nu a venit în Palawan pentru ploaie.

Mda... nimeni nu vine pentru ploaie în Palawan! Stupid!

Pur și simplu, omul era frustrat maxim și tremura la masă mâncând „sarma” asta sau ce-o fi, supărat și dezamăgit de situație și de vreme. A plecat apoi să facă un duș fierbinte. Îl înțeleg. Și eu vreau unul, dar mai stau puțin. Mie îmi e tare bine, zău.

Realizez că azi am sărit peste masa de amiază și e deja târziu. Și nici nu știu ce voi mânca azi. Sper să treacă ploaia, să pot ieși să caut ceva.

Ajung în cameră și merg la un binemeritat duș. Apoi în pat, la povești pe telefon. Apare și franțuzoaica, colega mea de cameră. Zice că e bine că s-a oprit ploaia. Super, mă gândesc. Pentru că a deschis subiectul, o întreb dacă ar vrea să iasă cu mine în oraș, să luăm masa împreună. Ea acceptă. Sunt surprinsă, dar mă bucur tare că a fost de acord. Mai are de vorbit cu părinții ei din Franța și apoi putem merge. Zic că e ok așa pentru mine și îmi continui și eu butonatul pe telefon.

Știi ce îmi dau seama acum? Că un sfert din timpul meu îl petrec pe online. Probabil, dacă nu aş face asta, viața ar fi mult mai simplă.

Concluzia?

„– Oare ce faci pe acolo, Yda?

– Butonez. Și rumeg. La vicisitudinile vieții.

– Da?

– Sunt în pat. Aici a plouat vreo trei ore torențial și am fost nevoită să plec de pe plajă.

– Nasol că plouă cam mult. Stai numai în cameră. Dar a venit noaptea oricum.

– Da. Dar îmi e foame. Nu am mâncat. Tot va trebui să ies. Am ronțait ceva pe aici, dar deja e 19.00. Și îmi trebuie și apă, că nu mai am.

– Păi ieși! Când mai ieși? E ceva non-stop?

– Habar n-am.

– Pfff... Și frământări de la ce ai, mai exact?

– Nu am vreo frământare anume. Doar m-am gândit la ce am vorbit azi.

– Rumeatul ăla înseamnă că ai o frământare!

– Adică nu trebuie să mă gândesc la ce am vorbit? Șterg cu buretele tot și gata? Încerc să așez cap la cap toată informația. Asta am făcut azi, la plajă. Pentru mine, rumeatul nu e ceva ce mă frământă. Când nu știu ce să fac, atunci simt neliniște sau frământare.

– Da?

– Vaca rumează iarba pe care o are deja în gură, nu e neliniștită că nu are ce mânca.

– Hai că ăsta e un subiect de povestit... La oameni e altceva cu rumeatul!

– Da... ies și eu imediat cu franțuzoaica în oraș.

– Super. Enjoy!”

Ieșim amândouă, Celia și cu mine, să cinăm, pe la ora 20:00. Sincer, e cea mai faină cină pe care am luat-o în Palawan. Mă duce ea la un restaurant super bengos, în care clar nu aș fi intrat niciodată singură. Așteptăm puțin să se elibereze o masă, restaurantul era arhiplin.

Povestim despre tot felul de lucruri. E foarte atentă cum vorbește engleza și înțeleg toate poveștile ei. Mâncăm mâncare coreeană și un desert senzational. Budinca de orez cu lapte de cocos și mango e dementială. Musai să fac poze la așa un deliciu!

Îmi spune despre ea... că e o călătoare, că s-a născut să fie o călătoare. Ce tare! Și mie mi s-a zis că sunt o călătoare. Mi-a spus

că a trăit în multe țări, inclusiv în Japonia vreo șase ani. Acolo a făcut școala. Tatăl ei și-a tot mutat jobul din țară în țară, iar ea și mama ei s-au adaptat, mutându-se după el. Acum trăiesc de vreo trei ani în Paris.

Călătorește de șase luni!! A fost în Japonia să-și revadă școala, casa unde a stat... A zis că a fost foarte fain să-și aducă aminte de copilărie, se simțea ca și cum era într-o altă existență.

Acum a călătorit și în Thailanda și Indonezia, țări pe care a mărturisit că le-ar mai vizita, căci i-au rămas în suflet. A fost și în Coreea și acum în Filipine.

Totodată, mi-a dat de înțeles că s-a cam săturat de drumuri și de tot, că vrea pauză și vrea acasă. Dimineață are avion. Era fericită că pleacă. Și-a umplut sufletul cu frumusețe. Cu atâta bogăție, drumul către casă e mai ușor.

A mai spus că își va căuta un job, probabil în Spania, iar asta mi s-a părut super. Apoi m-am gândit la mine, la cât de teamă mi-a fost să fac pasul ăsta, să plec singură în lume. Și ce mândră eram de mine! Pffff... habar n-aveam că e ceva normal pentru alții... Așa e când stai închis și nu ai acces la resurse...

Cum am mai spus: singurul lucru pe care îl putem pierde este TIMPUL! De aceea, el trebuie folosit cu înțelepciune!

Mi-a plăcut mult de ea. Sincer. Nu știu să zic exact de ce, dar am simțit-o la un alt nivel. Ca și cum și ea e tot de-a mea, așa!

Am vorbit multe, chiar mi-a zis că engleza mea e destul de bună. Haha. Eu nu prea cred. Aș fi vrut să îi spun atâtea, însă nu am avut cum să îi transmit, deoarece vocabularul meu limitat nu m-a lăsat să fac asta.

Dar seara a fost minunată și a decurs perfect. Cât am fost cu ea, am uitat efectiv de tot. Ne-am întors în cameră pe la 22:30, iar ea și-a strâns bagajul. Când mi-a urat noapte bună, m-am dat jos din pat și am îmbrățișat-o. Mă bucur că a făcut parte din viața mea, fie și doar pentru câteva ore. Mi-a mai așezat o piesă de puzzle în configurația mea.

Dimineață am simțit când s-a trezit, dar nu am reușit să schițez niciun semn, eram prea adormită. Am zâmbit doar și cred că am adormit instant.

M-am trezit în jur de ora 8:00. Am luat micul dejun și am plecat la o tură prin oraș. Am cumpărat azi câteva tricouri, de dus ca și suveniruri acasă. Și câteva dulciuri pentru noua plajă, Mad Monkey. Ieeee... merg la Mad Monkey și sunt tare entuziasmată de asta.

Pe la 12:00 am pornit.

Palavan, El Nido - Nacpan Beach

În plan a fost să opresc la cascadă. Era fix pe traseul meu.

Însă m-a dezarmat rapid o tipă de la intrare, de acolo, când mi-a spus că trebuie să merg pe jos 25 de minute cu un ghid. Nu ghidul a fost problema. Ci distanța. Așa că... Nu am mai mers, logic.

Nu în situația în care sunt acum. Încă două zile, voi avea nevoie să stau aproape de o baie... din păcate. Asta e! Data viitoare!

Am ajuns, după câteva întoarceri și drum greșit, la renumita plajă Nacpan. Drumul până aici, de când am făcut stânga de la șoseaua principală, a fost cu adevărat horror. Plin de noroi... pffff... Era noroiul dintr-o parte în alta. Nu aveai cum să ocolești pe nicăieri. Parcă era ciocolată lichidă peste tot... oriunde vedeai cu ochii... Cum oare trăiesc oamenii ăștia? Sunt șocată!

Așa ceva nu am văzut în viața mea. Bine că nu am rămas blocată pe acolo, că la asta m-am gândit tot drumul... Ce ciudat drumuri sunt pe insula asta.

Dar... e tare chestia asta cu plajele sălbatice. Chiar sunt sălbatice!

Însă, odată ajunsă, am uitat de drumul rău, de noroi, de sălbăticie, de condițiile inumane... E superbă plaja. Vreau să rămân aici, pe plaja asta. Pot?

Valurile sunt mari. Sunt și ceva turiști. E de vis!

Găsesc și cazarea, care e la vreo 200 de metri în stânga plajei. Merg doar să fac check-in și apoi revin la o terasă de pe plajă. Comand

un fel de mâncare locală – vinete băgate într-o omletă. Iau și un shake, făcut din patru fructe, după cum spune meniul. Total, 360 pesos.

Îmi iau bagajele din mașină și merg la cazare, dornică să văd cum e la hostel mixt, super renumit în Palawan. Dar... sunt destul de dezamăgită de cazare.

La Spin Designer a fost mult mai mișto. Aici e plin de nisip peste tot. Sunt șase paturi într-un dormitor foarte mic și niște dulapuri de depozitare destul de nașpa. Nu am nici lacăt pentru dulap. Cine s-a gândit să cumpere? Zic: asta e, așa voi sta două zile, nu e mai rău ca în alte părți. Nu au ei degeaba review-urile astea bune, probabil. Așa că am decis să le dau o șansă.

Las bagajele și ies la o masă în restaurant cu laptopul, să mai scriu ceva, că iar sunt decalată... Pffff... Dar WhatsApp-ul zbârâie...

„– Hey, Yda, ce faci? Tot cu franțuzoaica?

– Hey! Nu, nu... Mai devreme m-am cazat la *Mad Monkey*. Nu e semnal pe zonă, să știi... Doar acum m-am conectat la Wi-Fi. Și ce drum groaznic! E dezastru mașina de la noroi.

– Wow! Trebuia să îți iei o altfel de mașină, poate.

– Categorical. Aveam nevoie de un camion. Haha... Așa drum n-am văzut în viața mea. Ziceai că traversez mlaștina de noroi.

– Pffff. Bine că nu te-ai blocat.

– Oricum, pe drum am întâlnit mulți motocicliști. Doar eu eram cu mașina.

– Păi și nu se fac ăia ca porcii de la noroi?

– După părerea mea, logic că da.

– Și locația? Cum e?

– Nu e chiar de nota nouă, cum zice Booking. Cred că are note pe distracție.

– Adică unde ai stat ieri arăta mai bine?

– Clar. Lux camera aia față de asta. Dar o să văd diseară.

– Pfff. Pozele arătau bine pe site.

– Plus că e plin de nisip peste tot. Încă nu am fost la baie.

– Mobila aia bunică ar arunca-o...

– Mda. Știi ce e „grozav”? Că eu fix acum sunt la menstruație, când stau cu alții în cameră... Mă amuză tare situația.

– Păi ce are? Eee na... Arunci cu tampoanele prin cameră! Și așa e nisip...

– Dar o iau ca atare. Clar. Ca pe confetti așa...haha....

– Țștia au fiecare lacăt pentru dulap. Eu nu.

– Păi îți trebuia... Cumpără unul de undeva.

– Ee, lasă. Doar nu mi-or fura tampoanele... Pentru două nopți, nu mai merită cumpărat. Trebuia să iau din oraș unul, aici nu am de unde.

– Nu. Îți fură ăia norocul!

– Pe mine să nu mă fure. Restul, sunt detalii...

– Aha.

– Nu mai mișc mașina până plec.

– Ții la blana ta!

– Țin la ea, vreau să o mai port o vreme.

– E lume acolo?

– E ceva.

– Aha. Îți faci amici.

– Daaa. Mi-a scris Cătălin azi. Și mi-a spus că aș putea rămâne aici, să o iau de la zero cu tot. Și mi-a mai transmis că el, dacă ar fi în locul meu, ar face asta.

– Tare, da!

– Așa-i?

– Ar vrea oricine asta, îți dai seama, dacă ar avea posibilități.

– Nu mă leg la cap dacă nu mă doare.

– Ce zici acolo? N-am înțeles nimic.

– Ca să rămân aici am nevoie de viză. Ori să mă mărit.

– Aaa...

– Ori împart un business. Ți-am explicat că doar așa pot.

– Da, vize la trei luni sau șase cred.

– Păi o vreme aș putea sta. Un timp limitat. Țștia au legi ciudate, oricum. Ce spui... ne vedem la primăvară?

– Hmmm...

– Oare rezist? Fără frig și ploaie? Glumesc, vin acasă, m-am hotărât deja.

– Aaa, nu erai prea hotărâtă.

– Nu. Am și câteva oferte. Mi s-a spus de o insulă de vânzare în Port Barton. Și un teren ieftin în Taytay. Azi am găsit chiar și insula ideală. Uite o poză...

– Serios? Pfff. Cât costă?

– Asta nu știu. Dar cea din Port Barton vreo 200 milioane de pesos parcă.

– Ce tare e! 40000 de dolari?

– Nu am calculat în dolari. Probabil că da. Are 10 cottages și un bungalow cică... și Port Barton e și stațiune mișto.

– Stai... e 200 milioane? Sigur?

– Da.

– E patru milioane de dolari. Enorm.

– E un complex pe insula aia. Știu. Dar nu o vreau. Îmi trebuie una mică, doar pentru mine. Ca asta din poză, uite... Acolo sus îmi fac casa... Lângă acel copac. Azi m-am tot învățit pe lângă ea. Mi-am imaginat cum o să fac un pod peste apă... Pot să renovez casa aia părăsită... Ar merge așa, vreo două-trei luni pe an.

– Pfff. Ce tare!

– Zi tu că nu e minunată!

– Waaa.”

Am continuat discuțiile aproape trei ore, până m-am săturat de mesaje, așa că merg în cameră un pic. Mi-au și amortit buricele degetelor pe tastatura telefonului, de la atâta tastat.

Vântul s-a cam întetit și vreau să stau puțin întinsă în pat. M-a lăsat și bateria la telefon, deci e musai să o încarc. Poate fac și un duș înainte, cu toate că nu prea am chef.

Nu am mai făcut duș, dar m-am conectat la priza din cameră și am stat acolo sus pe dulap și mi-am căutat cazare. Mi-am amintit că dacă tot am internet (din greșală am primit două coduri de internet,

pentru două device-uri!), să rezolv și problema asta, ca apoi să stau liniștită să savurez cazarea la Mad Monkey.

Colegii mei de cameră tot intrau și ieșeau și eu tot sus pe dulap. Se uitau ciudat la mine. Nu a comentat niciunul. Dar măcar am rezolvat cazarea pentru următoarele trei zile. Îmi rămâne doar cea din Puerto Princesa, o noapte. Ultima noapte pe insulă adică.

Probabil am stat mai mult de o oră pe laptop în cameră. Termin și merg la duș. Sunt șase dușuri, fiecare cu toaletă. E ok, destul de curățel. Pe jos sunt niște grilaje din plastic și nu stă nimic la suprafață. Așa că pare mereu curat. Dar nu este apă caldă, logic...

Muzica deja era la maxim în restaurant, o auzeam din baie. Mi-am schimbat hainele cu unele mai confortabile. Mi-am amintit brusc că mi-am adus tocure și rochițe drăguțe degeaba. Nici măcar aici nu aş putea să le port. Ce-o fi fost în capul meu?

Ies la restaurant, curată și înmiresmată. Impropiu spus restaurant, dar ele așa sunt numite pe insulă, am mai zis asta. E de fapt o terasă exterioară din bambus. E chiar drăguț aranjată. Chelnerii sunt tineri, toți filipinezi. Am observat că toți sunt mici de statură.

Proprietarii, Josh și Remy, au dat startul petrecerii. Azi este Pub Quiz. Cu întrebări de cultură generală. Pe echipe.

În restaurant mă așez la o masă, dar nu înainte să fac câteva poze la mare și să admir minunea ce mi se revela în față. E ireal aici.

Puterea mării este incredibilă. Mă uit la ea și, după discuția avută despre apă de mai devreme, realizez încă o dată că teama de moarte este prezentă de fapt în toată frica mea de apă. Este acolo, inconștientă, adânc înrădăcinată.

Mă trezesc gândindu-mă cum ar fi să mă abandonez, pur și simplu, valurilor ăstora. Fără să mă mai gândesc la nimic altceva. Ar fi o prostie?

Probabil că da. E noapte. Marea e agitată. Vântul este puternic. Luna nu a apărut sau este pierdută după norii întunecați.

Poza mea cu umbra este de o frumusețe care te face să îți pui o mie de întrebări despre existență și nemurire.

Ai vrea, oare, să fii nemuritor? Să treci prin existențe și să poți, pur și simplu, să vezi totul? Tot ceea ce există în acest Univers? Știu, știu, este o utopie, dar cum ar fi asta? Îmi pot oare imagina cum ar fi să știu totul? Nu cred că putem pătrunde tainele viitorului, tainele trecutului, cu atât mai puțin nu putem percepe prezentul. Nu cum ar trebui. O altă temă de discutat, da.

Stau aici, acum, la masa asta din restaurantul de bambus și nu aud nimic. Nu vreau sau nu pot? Aș zice că nu suntem lăsați să vedem, de fapt. Mintea noastră, a oamenilor, este mult prea mică ca să poată cuprinde ceea ce ne înconjoară.

Acum, realizând asta, pot să spun că da, în jurul meu sunt oameni. Mulți. Probabil în jur de 15 persoane. Se discută. Fiecare în dialectul lui. Nu înțeleg nimic. Nici nu contează asta. La bar, chelnerii pregătesc comenzile clienților, spală pahare, sunt atenți la tot și la toate.

Asta e acum. Fix în momentul prezent. Tipul de la bar, care e beat turtă, râde zgomotos. O tipă râde de glumele lui, cu un râs un pic prefăcut. Un cuplu a trecut pe lângă mine, mergând către plajă, păreau certați. Un alt băiat, singur, stă gânditor la o masă și privește marea. Pe un scaun înalt din fața barului, un alt tip își butonează de zor telefonul. Pleacă apoi târșâindu-și șlapii pe podeaua restaurantului.

Acum, când vreau să văd toate astea, toate zgomotele îmi sunt amplificate. Puțin mai devreme, când mă concentram doar la ceea ce scriam, nu era nimic intens. Era totul estompat, ca într-un film ce rulează la televizor și tu îl ignori doar. E acolo, are sonor, dar nu îl auzi.

Ești pierdut în miile tale de gânduri, care te invadează și te deconectează de la prezent. Valurile mării sunt mai intense, zgomotele, râsetele oamenilor, vorbele, parcă vin acum toate către mine. Și asta doar pentru că mă focusez pe ele. Și nu le anulez ca pe un televizor ce merge singur.

E fascinant să realizez că totul depinde doar de mine.

De vreo cinci minute au pornit și muzica.

E 8:00 dimineața. Matinali ăștia pe aici. Oare ce îmi va aduce ziua de azi?

Dar, revenind la seara trecută, să zicem că a fost o experiență interesantă.

Deci... am venit de la plajă și m-am așezat fix la o masă centrală, din fața barului. Singură. Și am butonat telefonul, prefăcându-mă ocupată. Nu-mi doream neapărat să fiu abordată. Îmi doream doar să pot privi ce se va întâmpla.

Mă gândeam că va fi o seară interesantă. Doar de aia mi-am luat aici cazare, ca să văd ce înseamnă distracția pentru oameni. Ce fac ei și cum sunt ei. Când masca le cade, oamenii se transformă. Cumva, devin ceea ce sunt. Să vedem.

Vine Josh la mine și mă întreabă ceva. Nu îi înțeleg limbajul, este vorbăreț tare, dar accentul lui nu îl înțeleg. Nu-mi dau seama din ce țară este, de originea lui, dar filipinez nu e, clar.

Îi zic că meniul are scrisul foarte mic și că nu văd nimic. Râde. Apoi pleacă. Toată seara se învâрте pe lângă oameni, pe la mese. Este sociabil. Mai mult decât Remy.

Josh are părul lung și creț, șaten foarte deschis, parte din el prins într-un coc și restul cu o eșarfă, așa, ca un indian. Statură medie și configurație de european tipic, slăbuț. Pare un hippie rebel, e carismatic în felul lui. Umblă mereu desculț și e plin de tatuaje.

Remy are o tunsoare scurtă, băiețească și se vede că e îngrijit, recent tuns, niciun fir de păr nelalocul lui. Are ochii albaștri și e brunet. Mai athletic și bine proporționat decât Josh, cu umerii lați – altă constituție. Plin de tatuaje, la fel ca și Josh. Dar ambii au barbă scurtă.

Băieții fac atmosferă, se vede că își doresc să fie o seară reușită, din toate punctele de vedere.

Mă decid și eu să comand o porție de cartofi prăjiți, mi-a făcut poftă o tipă de la masa vecină.

Toate sunt foarte scumpe aici, în restaurantul de bambus. O porție de cartofi prăjiți cu un sos de usturoi lângă este 200 de pesos. Asta e,

când alegi cea mai renumită cazare din Nacpan Beach, te aștepți și la prețuri pe măsură.

Mă întreabă Josh dacă vreau să particip și eu la concurs, să fac parte dintr-o echipă, că va fi distractiv. Îi spun că nu mă bag la joc. Că prefer să mă distrez uitându-mă la ei. Insistă un pic, dar nu mă las. Pleacă puțin dezamăgit sau așa mi s-a părut.

E, într-adevăr, distractiv.

Sunt 14 întrebări de cultură generală și 10 din muzică.

Întrebările sunt despre Filipine: câte insule sunt în total în țară, care a fost prima ei capitală, care este numărul de locuitori. Când a apărut Mad Monkey prima dată și unde, în câte țări. Altele despre corpul uman: care este numele celui mai mic os din corp, care este cel mai mare mușchi al corpului, care este cel mai mare organ. Câte culori are steagul filipinez și care sunt ele. Astea mi le amintesc. Apoi, din muzică, ascultând melodiile trebuia să scrii numele melodiei și să știi care este filmul în care a fost folosită ca și coloană sonoră. Și, întrebarea de baraj a seriei, dacă e adevărat sau fals că Josh își poate pune piciorul după cap. Toată lumea a râs (clar că a putut asta, ne-a făcut o demonstrație la sfârșit!).

Concursul a fost plin de glume, râsete. Unul dintre băieții dintr-o echipă, un african lung și slab, dar simpatic, a vrut să caute ceva pe Google și a fost huiduit de toată lumea, pentru că trișează. Echipa lui a și ieșit ultima în concurs, fiind depunctată pentru trișat.

În total au fost șase echipe. Câștigătorii au fost cei cu cele mai multe puncte. O parte dintre ei erau colegi de cameră cu mine. Una dintre fete chiar mă întrebase dacă vreau să mă alătur echipei lor. Nu am vrut. Știam că implicarea în joc nu mă va mai lăsa să văd esențialul. Eu de asta eram acolo, să văd... nu să mă joc. Chiar a fost bine, muzica, implicarea proprietarilor, participarea activă a oaspeților.

Toate au fost mișto. Înțeleg cumva review-urile de pe Booking. Băieții ăștia chiar vor să fie totul bine, pentru toată lumea. Și își fac treaba exemplar, recunosc.

Ceea ce a frapat, a fost altceva.

Știi cum e să fii într-un cerc de oameni în care să fii singura care nu bea?

Ai experimentat oare asta?

Cred că merită, o dată în viață măcar, să testezi experiența. Îți spun eu, merită fiecare moment, fiecare secundă de a fi acolo.

Pentru că... am lăsat la urmă ce a fost cel mai interesant la seara asta. Nu a fost o seară simplă cu quiz-uri doar. Quiz-urile vin la pachet cu altceva. Cu shoturi de „tequila free” la fiecare oră. Hahah. Plus ceva băutură nelimitată, câtă poți bea, un fel de suc de portocale cu gin, la discreție pentru toată lumea, până a început concursul.

Așa, deci... băieții ăștia știu ei ce știu. Logic vorbind, îmbeți toți oaspeții, îi faci să simtă distracția și să-și depășească barierele mentale, apoi poți să faci concursuri câte vrei cu ei. Mi se pare chiar haios. Și ingenios gândit.

Cine nu s-ar distra și nu ar participa la băutură gratis, într-o țară în care ai venit să te distrezi, unde și alți tineri, la fel ca tine, își doresc asta?

Am zis că oamenii se transformă când beau? Nu când beau așa o bere sau două. Când beau peste limita în care corpul lor, de fapt mintea lor, nu mai gândește logic.

Și devin alții. Adică sunt tot ei, doar comportamentele sunt diferite. Râd tare zgomotos, vor atingeri cu alții, se uită lasciv la persoanele de sex opus, dansează ciudat și fără ritm, se clatină grav pe picioare, te privesc cruciș și nu înțeleg de ce tu nu vrei să participi la ceea ce ei consideră „distracție”. De ce nu ai vrea să simți și tu extazul lor?

Observi cumva, la ei, comportamente interesante.

Sfatul meu sincer este să te bucuri de o astfel de experiență și să o trăiești la maxim. Eu am trăit-o. Nu doar aseară, aici, am experimentat asta de prea multe ori în ultimii ani de când am decis să nu mai beau alcool. Dar aseară a fost cu alți oameni, într-o țară străină. De obicei, eram doar în cercuri de oameni cunoscuți sau relativ cunoscuți.

Pe mulți îi știam deja, cu bune și cu rele, și trezi și băuți. Aseară însă eram cu vreo 30 de necunoscuți, fiecare din altă zonă a globului, fiecare cu alte idei de distracție.

Fiecare cu alt gând în cap. Cu alte dorințe. Unii voiau să se distreze, alții căutau distracția. Două noțiuni diferite, perspective diferite, unghiuri diametral opuse.

Am mai realizat ceva aseară, pentru a nu știu câta oară. Și asta se aplică pretutindeni, fie ei români, filipinezi sau orice nație de pe planetă... așa cred, e strict părerea mea. Oamenii, când trec de un anumit nivel mental, devin stupizi. Comportamentele lor sunt pline de emoții de nestăpânit. Cedează ușor emoțiilor. Sau altele devin ne semnificative. Latura lor sexuală este evidențiată, iar erotismul trupului se amplifică. Raționalul este întrecut de simțuri.

Unul dintre cupluri dansa lasciv, altul mai brutal, se tot smuceau, dar era totul vădit sexual. Un el și o ea, foarte tineri, au avut o ceartă bruscă și el a mers în cameră nervos. Unii se sărutau pur și simplu, alții se tot atingeau și își mulau trupurile unul după celălalt. Râsetele și voia bună erau molipsitoare. La fel și exuberanța unui nou shot de tequila gratis. Alcoolul este cel mai bun numitor comun. Te face să uiți totul și să trăiești momentul.

Interesant! Nu am nimic împotriva băuturii, cred că uneori e binevenită și că te face să intri în ritm cu ceilalți. Decizia mea de a nu mai bea deloc nu a fost pe placul multora. Dar am decis asta pentru corpul meu și încă îmi mențin decizia, după 12 ani.

Nu înțeleg de ce ar trebui să fac asta, dacă nu vreau asta. Pot să stau în mijlocul mulțimii vesele și să mă bucur de priveliștea oferită de ei? Categorical că pot face asta. Îmi doresc să mă distrez la fel ca ei? Probabil că nu, din moment ce nu fac asta. Îmi place să le urmăresc comportamentele. Îi văd și uneori chiar mă bucur de trăirile lor. Sunt ale lor și ei asta își doresc. Nu asta e cel mai important în viață, să facem fix ce ne dorim fiecare?

Corpul meu este mai important decât distracția de moment. Pentru mine. Pentru altcineva este important exact ce își dorește acel altcineva.

Nu judec pe nimeni, fiecare decide pentru el.

Mi s-a părut important să am grijă de corpul meu, cu toate că am fost criticată destul de aspru că nu am făcut-o prea bine. E doar părerea lor. Mda, orice aș face, există mereu *ceva* ce nu fac bine.

Poți avea viața perfectă?

Cine zice cum e o viață perfectă?

Cine decide perfecțiunea?

Uneori, ignorăm unele lucruri, pur și simplu. Și atât. Apoi realizăm că am greșit. Poate ai amânat, târăgănat sau ignorat aspecte importante ale vieții, iar acum realizezi că e, probabil, prea târziu pentru tine.

Cu toate că se spune că nu e niciodată prea târziu să o iei de la capăt, realizez că, odată cu trecerea timpului, unele lucruri nu mai pot fi făcute la fel ca în urmă cu 5-10 poate chiar 20 de ani. Nu mai ai cum.

Timpul trece. Perspectiva se schimbă. Totul e diferit. Chiar și corpul tău, nu mai este același ca la tinerețe. Decizii care, cu câțiva ani în urmă, erau foarte bune și benefice pentru tine, dintr-o dată, parcă peste noapte așa, devin rele. Sau sunt anulate de anumite circumstanțe. Și ce faci? Ce mai poți face oare?

Hmmm... realizez că sejurul ăsta în Filipine dezgroapă multe aspecte ale existenței mele pe acest pământ. Scoate din mine emoții, gânduri, frământări, detalii minuscule... care toate parcă transformă ceva în interiorul meu. Face lumină? Se poate spune și așa. Schimbând mediul, poți schimba perspectiva vieții? Probabil.

Poți străbate jumătate de glob ca să afli cine ești? Poți. Dar nu înseamnă că se va și întâmpla ceva. Posibil să te întorci la fel sau chiar cu mai puțin decât ai plecat. Cine știe? Poți reveni cu idei care te pot trage în jos sau din contră, poți avea parte de evoluție.

Așa cum îi spuneam acum două seri Celiei – colega franțuzoaică de la Spin Designer – când înțelegei că ai venit cu un scop pe acest pământ, când înțelegei că anumite lucruri doar te țin pe loc din evoluția ta, trebuie să faci ceva. Dacă doar vezi, înțelege și nu faci nimic, nu schimbi nimic, cum se numește asta? Ignorantă? Indolență? Amăgire că asta e și gata?

Hmmm. Este interesant. Știi de ce?

Când am decis că voi ajunge și la Mad Monkey, nu știam ce mă așteaptă aici. Pur și simplu, încă din România, am zis că voi ajunge aici.

De ce? Habar nu am. Review-urile lor, plaja, fascinația de a cunoaște oameni noi și a lua parte la distracția lor, nu știu, cert e că mi-am dorit să ajung aici înainte de a lua bilete de avion, doar căutând cazări așa, la întâmplare, să văd cam ce e pe insulă.

Mă întrebi de ce? De ce am ales o cazare pentru distracție? Nu știu. Simțeam că *trebuie* să fiu aici și atât. Nu puteam să nu fiu.

Tocmai mi-am mai dat seama și de altceva. De stupiditatea existenței omului.

Sună ciudat? Clar!

Poate este un subiect delicat. Poate mă vei contrazice. Poate mă vei întreba de ce scriu ceea ce scriu. Și cum am ajuns să scriu despre călătoria asta. Pot să-ți dau un răspuns, însă nu știu dacă va fi suficient pentru tine. Cum poate fi suficient un răspuns scurt la o chestie așa de complicată? Cartea e scrisă în multe moduri. Personal, am scris la timpul prezent sau la trecut... neavând o cursivitate anume. Am scris fix cum îmi doream în acele momente, lăsând prezentul să își spună cuvântul. Poate nu există o logică, iar unele întâmplări sunt monotone și ne semnificative. În substratul lor, poți găsi esența unei călătorii fără așteptări. Mi-am promis că voi scrie o carte și chiar asta fac. Acum iau notițe, ca să o pot ulterior modela în *ceva*. Orice!

Am pornit-o ca și cum asta ar fi fost o taxă pe care trebuia să o plătesc. Eu așa o vedeam. Dădeam la schimb posibilitatea de a călători, cu ceva ce ar putea fi util și pentru alții. De exemplu, pot

să-ți dau câteva ponturi despre cum să călătorești o lună în Filipine. Îți pot spune ce implică și cum decizi, cât te va costa și ce e bine și ce mai puțin bine, să faci. Din perspectiva mea, logic.

Pot să-ți arăt cum un om simplu, fără prea multe cunoștințe de specialitate, fără pregătire și fără experiență, cu multe limitări de tot felul, reușește să străbată un drum pe care nu se credea în stare că îl va putea face. Sunt limitări pe care mi le-am creat singură, recunosc. Prima a fost limitarea verbală, logic. Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc, însă știam că nu mă voi descurca de una singură prin lume. Cum mă fac înțeleasă?

În capul meu, engleza e complicată tare. Pfffff... În urmă cu vreo patru ani, am luat decizia să mă apuc serios de engleză. Realizam atunci, în sfârșit, că doar așa îmi voi putea trece o altă barieră autoimpusă. Nu mai eram foarte bine nici în relația de atunci cu Ex-ul și căutam subterfugii să fiu tot timpul ocupată. Cum spuneam, m-am apucat de engleză, să învăț bazele gramaticale, mai exact. Cuvinte mai știam, dar gramatică deloc.

Am mers câteva luni, apoi a fost despărțirea, am mai mers și după asta încă vreo trei luni, până a venit pandemia și nu am mai mers. Reușisem să învăț cât de cât, să înțeleg anumite chestii. Puteam citi un text simplu și reușeam să-mi dau seama, în mare, cam ce scrie acolo. Mă pricepeam să îl traduc cam 75%. Era un pas. Nu vorbeam în engleză. Pentru că nu puteam gândi în engleză. Aveam trac și nu puteam să spun nici ce am făcut ieri. Blocajul era mental, firește. Încă îl mai am.

Pentru cineva care învață în școală engleza și are habar de ea, poate i se va părea stupid ceea ce spun. Sunt lucruri pe care nici eu nu le înțeleg, așa cum nu vei înțelege de ce eu nu am învățat engleză până acum.

Am vrut și am început de mai multe ori în viață. Ceva mă făcea să mă opresc după câteva lecții. Indolența? Poate. Nu înțeleg nici acum de unde vin blocajele mentale de acest gen.

E ca și blocajul cu frica de apă cred. Sau pe acolo.

E dificil să acceptăm realitatea. E tare greu să te apuci de engleză după 40 de ani? Poate că da, poate că nu. Depinde cine răspunde la întrebarea asta. Dar nici ușor nu mai este. Sincer, când nu ești nevoit să faci ceva, amâni. Cauți și chiar găsești mii de scuze. Până zici tu, gata. Știu, pare ceva stupid și nu voi mai insista. Acum, gândindu-mă că sunt aici, pe o insulă în lumea largă, pot doar să spun că toate limitările sunt individuale și autoimpuse.

Au trecut trei săptămâni și nu am murit încă, cu câtă engleză știu. Am reușit să merg dintr-un loc în altul și să nu mă ia nimeni la zor că stâlesc cuvinte sau că nu știu să vorbesc. Chiar mi s-a spus că ei înțeleg tot ce spun, culmea. Eu însă nu sunt mulțumită. Deci problema e la mine, nu la ei. Sunt prea perfecționistă oare?

Fac o pauză. Deja e timpul de plajă. Să schimb vibe-ul doar... M-am plimbat pe plajă până departe... Atâta m-am plimbat, că mă dor tălpile. Căldura, nisipul, starea mea, toate sunt prezente.

Pfff... chelnerul ăsta trece cu un bol interesant prin fața mea. Miroase a castraveți proaspeți. Brusc mi se face foame...

După plimbarea lungă de azi, am făcut un duș și am stat în pat. Am vorbit la telefon. Am ascultat muzică. Am vorbit și cu Freya azi. Zice că e fericită și că abia așteaptă să mă vadă și să mă strângă în brațe. Că mă iubește. E o drăguță. Ea, când e fericită, iubește pe toată lumea, iar când nu e, se dă la fund, niciun sunet din partea ei. Îmi este dragă, fix așa cum e ea.

Mă decid să ies, că nu am venit să stau în căsuță tocmai la Mad Monkey, zău așa. Poate ar trebui să mănânc ceva, că iară se face prea târziu. Am mâncat noodles de azi, dar nu prea au ținut de foame.

Comand un bol de ceva, nici eu nu știu ce e, dar am văzut la o fată și vreau și eu. I-am zis băiatului fix așa: vreau și eu din ăla! Și i-am arătat cu degetul, ca la grădiniță. Spre surprinderea mea, e chiar foarte bun. Delicios. Mănânc tot și chiar e foarte consistent. Orez, pește crud afumat, nu știu ce pește este, dar e bestial la gust. Morcovi, castravete, ceapă și un sos super interesant. Mi-a plăcut. A meritat cei 400 de pesos.

Stau un pic pe șezlong la mare. Mă abordează unul dintre băieții de aseară, ce stătea la masa vecină. Îmi spune că este originar din Indonezia, dar acum locuiește în Paris. Mă întreabă dacă lucrez din concediu... că m-a văzut scriind la laptop. Râd. Îi spun că scriu la o carte. Ce subiect de conversație! Dar măcar asta nu m-a întrebat de ce sunt singură...

Mi-au venit și câțiva colegi de cameră noi. Dar nu prea ne intersectăm, deci e ok. Aici parcă nu vreau să socializez cu ei, așa ca fetele de la Spin Designer sunt. Ca să nu mai zic altă dată de nimeni că e ciudat, că eu sunt și mai și.

Seara ies la restaurant din nou, de data asta mă așez la o masă mai retrasă, într-un colț, apoi comand un ceai verde și îmi continui mesaje de pe WhatsApp.

Se adună lumea la restaurant, nu mai sunt mese libere... toți beau și se distrează.

Am rămas iar în urmă cu trei zile de scris, din nou. Dar, sincer, nu asta este important acum.

Cum ziceam, prima seară la Mad Monkey a fost cum a fost, a doua, așa, ca să înțeleg și eu ce înseamnă Mad Monkey.

Dacă toată lumea laudă localul pentru party, DJ și băutura gratis, chiar așa și este. Dar asta nu este clar ceea ce eu caut.

Deci revin...

S-a încins totul, la propriu. Toată lumea bea, parcă erau toți dintr-un film. Fetele se împleticeau, băieții erau ciudați. Jocul a început. Același ca la Spin Designer din El Nido. Cel cu paharele și cu bilele, doar că regulile erau diferite și erai depunctat în funcție de cum aruncai mingea. Aceleași shoturi de tequila când nimereau o minge în pahar. Din partea casei, logic. O gălăgie de nedescris.

Eu am refuzat să joc, chiar dacă Josh a insistat. Am stat în continuare pe telefon. Stăteam singură și îmi era bine. Mai venea din când în când câte o fată să mă bâzâie... Apoi i-am văzut. Cei doi tipi drăguți apăruiți peste noapte, au venit pe rând la mine.

Primul, blondul, abia vorbea de beat ce era. Pffff... și duhnea... Păcat că era drăguț, dar băutura și țigara îl depunctau din start. Cel puțin pentru mine, clar. Era doar în pantaloni scurți și cu bustul gol. Arăta bine. Frumusețel chiar. Pătrățele pe abdomen, se vedea că băga sală la greu, era în formă bună. Dar degeaba dacă duhnea de la o poștă a borhot, ca un dihor. Nicio șansă!

S-a gândit el așa să vină să-mi spună că stau singură și că ar vrea să stea el cu mine. I-auzi? I-am zis că lângă mine nu se fumează.

Zâmbind așa, a zis:

– E ok, femeie! Merg mai încolo să fumez, stai calmă!

Păi ce, nu stau calmă? Chiar și fără el!

Și-a lăsat pachetul de țigări și paharul pe masă și a plecat, într-adevăr, să fumeze, departe de mine. Afară, pe nisip, la o masă. A abordând un alt bărbat acolo. Nu știu ce-i povestea... Că doar nu putea sta liniștit să fumeze țigara aia.

Eram calmă, chiar prea calmă. Mă gândeam că sigur va fi o seară interesantă. De ce m-am gândit la asta, oare?

Am dat o fugă până în cameră, să aduc bateria externă, că m-a lăsat iară bateria la telefon. M-am bucurat că am văzut că tipul își luase de pe masa mea țigările și băutura și se mutase strategic la o masă cu câteva fete mai dornice de conversație cu el. Super!

Am scăpat ușor, m-am gândit.

Dar nu scăpasem, că după vreo 15 minute iar și-a amintit că exist.

Vine din nou la mine și-mi spune o poveste. Am înțeles doar că nu e bine să stau singură în vacanță și că e prea mare gălăgia, că el merge la o plimbare și că mă așteaptă să merg cu el. Să fim *singuri în doi*, ceva de genul ăsta s-a exprimat. Haha. Bună glumă, clar. E tot ce îmi doresc în concediul ăsta. Să fiu singură cu un bețiv, logic.

Îi zic să meargă să se plimbe dacă vrea. Nu știu ce înțelege, dar pleacă zicând că mă așteaptă afară, pe plajă. Să aștepte... pfff... De ce aş face asta? Oare cât m-a așteptat? Sau s-a întâlnit cu altcineva pe traseu și a uitat brusc că mă așteaptă?

Bine că a plecat, să stea în banca lui, liniștit.

Muzica era la maxim, lumea se distra, pe rând, cei înscriși la joc își făceau treaba.

Apoi îl văd... pe celălalt tip bine de la Mad Monkey. Haha... ai zice că doar doi sunt drăguți pe aici... Nu... Erau mai mulți... Țștia doar corespundeau criteriilor mele de acceptare... hehe.

Era cu Remy pe o bancă și tot povesteau. L-am văzut când i-a făcut semn lui Remy către mine și i-am văzut povestind ceva. M-am prins că urma să mă abordeze cât de curând, pffff... eram sigură că așa va fi.

Mă prefăceam atentă la joc și la telefon. Și l-am văzut, vreo 10 minute mai târziu, cum m-a fixat și a venit direct la mine. Parcă aveam magnet. Deci e hotărât, văd. Aha.

Înalt și brunet, părul lung ca și africanii, cu codițe din alea gen sfoară, prins parțial într-o coadă, athletic, chipeș foc... ar fi fost ok în alte circumstanțe, în oricare alte circumstanțe. Sigur a înnebunit mii de gagici până acum, doar cu apariția lui. Hmmm!

Mă trezesc gândindu-mă cât de înșelătoare este imaginea exterioară, de fapt.

Dacă l-aș fi întâlnit la un seminar de dezvoltare personală, altă impresie aș fi avut la primul impact. M-aș fi luptat să fiu cu unul ca el.

Așa, fie el cât de chipeș, pentru mine, faptul că duhnea a alcool, că fuma ca turcul și că abia putea vorbi și merge drept, de beat ce era, îți dai seama oare ce primă impresie mi-a creat?

Cum ar zice o prietenă bună: „Păcat de frumusețea lui!” Cam așa ceva.

Deci... spuneam că vine tipul ășta frumușel ață la mine. Logic că gura îi trăznea ca un butoi de borhot, ca și la blondul de dinaintea lui. Și nu mai zic... borhotul era și stătut de vreo cinci ani așa. Deloc original, repetă aceleași întrebări: „De unde ești? Cum te cheamă? Călătorești singură?” Erau întrebările pe care deja mi le pune toată lumea aici.

Nimic anormal. Cred că doar băiatul ăla din Indonezia m-a întrebat ce lucrez. În rest, cam toți au avut doar clasicele întrebări. Ce banal!

Sincer, nu am reținut cum îl cheamă, doar că este din Noua Zeelandă. Altceva, ce a mai îndrugat el acolo, nu am înțeles. Ori chiar nu pricep engleza lui ori el abia mai putea rosti cuvintele corect. Eu mă îndepărtam de el, să nu-i mai simt respirația, iar el tot venea către mine. Ce-i drept, muzica era mult prea tare să înțelegi ceva din ce se vorbește. A zis apoi că are nevoie la baie. I-am zis să meargă, că nu îl rețin eu.

Mă gândeam că uită de mine și nu se mai întoarce la masa mea, așa că mi-am văzut nestingherită de telefonul meu. Brusc, apare în spatele meu și se așază zâmbind pe scaunul de lângă mine. Îl trage chiar aproape de mine, că îmi atinge piciorul cu piciorul lui.

Iar mă întreabă de ce stau singură.

Pfff... unii au amnezie, văd. Dar îi miroase gura prea tare a borhot și chiar nu pot sta cu el la povești, oricât de drăguț ar fi sau chiar de m-aș strădui din răspuțeri. Poate că sunt cam necioplită, dar îi zic că a băut prea mult și că îmi pare rău, dar asta e situația, că mirosul lui nu e plăcut.

Că nu pot vorbi cu el, din păcate.

Știu, știu... nu e ok, dar așa i-am zis, porumbelul ieșise, ce să mai fac?

Vizibil surprins de spusele mele, îndrugă ceva și zice că sunt o româncă nebună, apoi se ridică indignat de pe scaun și pleacă. Sau vrea să plece. Se întoarce, mă privește lung, de nu mă prind ce vrea... apoi îmi zice iară că sunt o româncă nebună și pleacă. De tot, de data asta. Pfff...

Acum realizez și eu ce bine că nu m-a luat la bătaie, că am fost cam impertinentă. Când îmi dau seama de gravitatea situației create, mă ridic brusc și plec. Adevărul este că știu și eu că nu ar trebui să mă iau în gură cu nimeni pe aici, mai ales cu oamenii beți. Păi ce, pe aici e cineva treaz? Nicio șansă. Deci dispar instant.

Merg și îmi iau prosopul și gentuța cu cosmeticele și mă închid într-o baie pentru următoarea jumătate de oră. Fac duș, mă dau cu creme și dansez puțin în oglindă. Bine că nu au ăștia camere de filmat prin baie, că ar fi zis că și eu am băut ceva.

Îmi pare rău doar că DJ-ul ăsta chiar e tare bun și muzica este senzațională în seara asta. Așa aș dansa! Dar dansez aici, în oglindă, singură în baie. Asta ca să nu mai inspir pe careva să vrea să mă salveze de la singurătate. Ce stupid!

Dacă ești fată și stai singură, ori vrei un bărbat ori ești nebună. Cum vine asta? Adică, chiar nu poți sta singură, să savurezi un ceai și să ascuți muzică? Și să nu bei?

Ce să mai zic. Decid acum brusc că *Mad Monkey* clar nu e pentru mine. Pentru oricine altcineva poate. Dacă bei, fumezi și cauți o aventură, este probabil locul ideal. Vii, stai aici câteva nopți și este imposibil să nu prinzi ceva. Valabil pentru ambele sexe. Bine, bine, mai depinde de cum arăți și de cât de dornici sunt și ceilalți. Dacă arăți bine, probabil prinzi ceva din prima zi. Dacă nu, nu știu. Haha. Se mai întâmplă să îți placă cineva, dar să nu fie reciproc. Sau să nu fie disponibilă persoana respectivă. Chiar se întâmplă des.

Deci, am stat în baie destul, am fost nevoită să o eliberez. Mi-au ciocănit la ușă de câteva ori. Când ies, văd ușa din fața mea deschizându-se și din baia aia ieșind două dintre fetele ce erau și aseară destul de băute. Alcoolemie ridicată. Una dintre ele, cea mai micuță, o susține zdravăn pe cealaltă, care, sincer, mă mir că nu a picat, atât era de praf! Pffff! Cum să bei atât de mult încât să nu mai te poți ține pe picioare? Ce poți face și de ce ai vrea să faci asta cu corpul tău?

Am oare o problemă cu băutura? Habar nu am, doar că nu îmi plac bețivii, pentru că știu că exagerează. Lipsă totală de autocontrol. Eu pot să spun multe, clar, e decizia fiecăruia ce face cu viața lui. Nu o să stau acum să scormonesc în viața nimănui. Nu e treaba mea. Eu am viața mea și trebuie doar, pur și simplu, să am grijă de ea. Atât!

Fiecare trebuie să facă asta și nimeni nu e responsabil de viața altcuiva. Și fiecare face fix ceea ce dorește. Că de asta suntem ceea ce suntem. Pentru că fiecare om de pe planetă are propriile dorințe, aspirații, necesități și dorește să trăiască viața la maxim.

Deci, dacă el (mă refer la frumușelul din Noua Zeelandă!) vrea să fie „mangă”, nu are decât, dar nu la masa mea. Nu cu mine. Nu lângă mine. Punct.

Am ajuns, într-un final, în patul meu. Mai am o noapte aici și plec. Mi-a cam ajuns experiența cu dormitul cu alții în cameră și vreau propria mea cameră.

La următoarea cazare am luat o căsuță cu vedere la munte, cu o grădină cu multe flori, pe un deal, cu priveliște atât la mare, cât și la munte. Pozele sunt trăsnet oricum.

Adorm în jur de 23:00, cu toate că muzica încă urlă și râsetele celor de pe afară sunt destul de stridente. Mă gândesc că după ce adorm, nu mai îi aud...

Mă trezesc brusc pe la ora 1:00 într-o gălăgie de nedescris. Ușa camerei era larg deschisă, colegul din patul de sus se foia de numa', nu știu ce făcea, iar de afară se auzeau discuții aprinse.

O față tot vorbea strident, cu un puternic accent nemțesc, nu îmi dădeam seama dacă la telefon sau cu cineva, că și-a pierdut bagajele. Era o nebunie. Eu, între vis și realitate, nu înțelegeam nimic. Ce e asta?

Apoi colegul de sus a coborât împleticindu-se și tot căuta ceva sub patul meu, pe toate părțile. Apoi iară s-a întors în mijlocul camerei. Cred că nu găsisese ce căuta. Îl văd că ia un prosop alb de pe dulap și îl aruncă sus, în patul lui. Ciudat, acolo e și prosopul meu, îmi zic... Nu m-am prins din prima că e prosopul meu, doar după ce tipul a ieșit și m-am ridicat să văd dacă e chiar al meu. Cum al meu nu era acolo, m-am gândit ca da, este al meu. Probabil că l-a confundat sau ceva, nu realizez.

El s-a întors după vreo 10 minute, timp în care eu mi-am făcut tot felul de filme, întrebându-mă de ce mi l-a luat și gândindu-mă cum să îl cer înapoi, știind că e beat omul. Apare cu încă un băiat după

el. Ținea lanterna telefonului sub patul meu și colegul căuta iară. Acum găsește ce căuta. Își scăpase telefonul. Incredibil. Urcă la el în pat, fix deasupra mea, iar patul scârțâia îngrozitor pentru că el se foia în continuare, parcă nu avea stare.

Eu cu gândul tot la prosop. Îmi zburase clar somnul. Ies la baie, să mă calmez mai mult. Când revin, îl strig și îi zic să-mi dea prosopul înapoi. Zice că e al lui. Îi zic că e al meu, că l-am văzut că mi l-a luat de pe dulap. Pfff...

Începem să ne contrazicem. E îngrozitor să vrei să te cerți cu cineva în engleză, când nu ai mai făcut asta niciodată... Apoi mi-l dă, dar spunând că e al lui și că eu fur de la el. Mă enervez brusc și îi zic că nu are dreptate, că al meu e pătat de sânge, că eu am probleme. Ce crezi? Îmi arată genunchiul lui, că e lovit și îmi spune că toată ziua i-a curs sânge de acolo, deci că nu are cum să fie prosopul meu. Mă enervez și mai tare și îmi iau tot de pe dulap și mi le bag toate la mine în pat și închid plasa pe toate părțile. El tot boscorodea acolo că îi fur prosopul.

Eram deja nervoasă pe el, pe prosop, pe băutură, pe camera comună cu băieții, nici eu nu mai știu pe ce altceva, dar eram. Apoi m-am calmat... m-am gândit că eu am decis să mă cazez la *Mad Monkey*, mai mult decât probabil, sunt doar deciziile mele asumate. Că toate au ca scop ceva. Oare, ce?

Trebuie doar să-l las în pace, că are faze, că e băut. Mâine va fi o nouă zi.

A mers iar la baie și a stat peste jumătate de oră acolo. Probabil și-a golit intestinele. Nu-mi este milă de el, doar urăsc bețivii care ajung în halul ăsta, să nu mai fie conștienți de ei. Atât. Am mai avut unul câțiva ani lângă mine, știu ce înseamnă. Mulțumesc, nu mai vreau așa ceva.

Îmi e bine și nu vreau să mai accept asta. Niciodată!

Probabil, pe viitor, voi rămâne la camera single. Nu-mi pare rău că am venit aici, este o experiență interesantă, nesiguranța este la ea acasă.

Pe la 3:00 au venit încă doi colegi noi în cameră, în locul celor care plecaseră. Vânzoleală mare în camera asta. Nu am închis ochii decât după 5:00, când toată lumea părea că doarme.

La 8:00 am fost sus.

Duș, creme... am predat și prosopul buclucaș. Mi-am recuperat garanția de 250 pesos pe el.

Am mâncat un mic-dejun delicios la 400 pesos: cereale cu iaurt și fructe, plus o cafea neagră, fără zahăr... pentru orele nedormite de azi noapte.

Apoi am plecat, pe la 10:00. Mi-a fost suficient Mad Monkey. Frumos loc, păcat că e populat! Hahah... Țsta se vrea a fi un râs sarcastic, precum situația.

Mdaa... Frumoase locuri, păcat că unii oamenii îți lasă așa un gust amar. Ca să nu mai zicem că omul face locul de fapt.

Clar e un lucru, la Mad Monkey nu voi mai merge a doua oară. Distracția de genul ăsta nu este pentru mine. Sau eu pentru ea.

Palawan, El Nido - Erlittop Garden

Mașina mea, care a stat două zile într-o parcare la vreo 200 metri de *Mad Monkey*, acum e plină de praf. Plus noroiul uscat, parcă e pictată de un copilăș drăgălaș.

Încarc bagajul în mașină și o las un pic cu motorul pornit să se răcorească. E saună curată înăuntru. Pornesc iar pe drumul ăla cu noroi. Nu mai era chiar atât de mare noroiul, pentru că nu mai plouase, dar tot era.

Ajung pe la amiază la următoarea locație. Sus pe deal. *Erlittop Garden El Nido*. Oriunde te uiți, e minunat! Un alt rai pe pământ. Dacă nu știai asta, îți spun eu, aici chiar așa te simți.

Recepția este în restaurant, ca la aproape toate locațiile de până acum. Din drum se urcă pe niște scări din piatră, direct în restaurant. Totul e verde, plin de flori, diverși copaci și arbuști ornamentali. E superb!

În restaurant, o tipă mănâncă. E singură. Are în jur de 50 de ani, cred. E foarte bronzată și slabă. Dar e drăguță. Cât aștept să primesc camera, femeia intră în vorbă cu mine și îmi spune că e din Brazilia și că și ea călătorește singură. Primesc o limonadă de bun venit de la proprietar. Cu o lime micuță pe marginea paharului. Ce drăguț.

Ajunsă și în căsuța mea. În sfârșit, sunt singură în cameră. Ieeeeee! Căsuța M1. Ce tare! La fel precum playlistul meu de muzică. Surpriza însă mai mare decât camera a fost patul cu baldachin de prințesă.

De când mă știu, mi-am dorit să dorm într-un pat din ăsta și uite că am două nopți să dorm aici. E tare faină locația asta. Îmi place maxim. Parcă am ajuns în paradis. Am uitat complet de *Mad Monkey*, nisip, bețivi etc.

Căsuța mea are priveliște superbă către munte și văd jungla de aici. Nu am geamuri deloc, sunt doar niște bucăți de bambus la geam, ca o plasă rară de păianjeni și atât. Deci Toko vine și pleacă când vrea de la mine. Interesant!

Fac un duș cu apă rece și o tai la plajă.

Plaja e pustie. Doar localnici, niciun turist sau ceva. Pentru că sunt singura care face plajă, filipinezii se uită toți la mine, zâmbindu-mi. Ce știu ei și eu nu?

Încă nu m-am prins dacă sunt doar prietenoși sau râd de mine că mă voi arde de la soare. Nici nu contează asta.

La un moment dat, apare și brazilianca de la *Erlittop*, cu un rucsac, dar nu vine până la mine. Se oprește cam la 25 de metri de mine și își lasă prosopul, rucsacul și hainele de pe ea pe nisip. Apoi o văd că merge în apă.

Eu nu intru nici azi în apă, poate mâine, încă nu sunt aptă de făcut baie în mare.

Cam după vreo jumătate de oră observ că brazilianca nu e nici în apă, nici pe uscat. Pfff... oare unde a dispărut? Îmi fac griji pentru ea și trec minute în șir, aproape o oră bună și nimic. Nu apare de nicăieri. E ciudat că rucsacul și hainele ei sunt încă în același loc pe plajă.

Îmi strâng și eu lucrurile, dar sunt cu gândul tot la femeie.

Oare unde este?

Când ajung în dreptul lucrurilor ei, o văd. Hmmm... și eu mi-am făcut atâtea griji, iar ea era la cinci metri mai în spate la o terasă. Stătea acolo la o masă, cu o cafea în față. Butona telefonul. Bine că e ok.

Pe drum, mă gândesc la toată chestia asta. Mental, m-am îngrijorat pentru o necunoscută și mi-am creat în cap tot felul de scenarii. De ce am făcut asta? Poate ar trebui să înțeleg că sunt

responsabilă doar de ce mi se întâmplă mie, să nu mă agit degeaba pentru ceva ce nu știu și nu pot controla? Hmmm... încă ceva la care să meditez... De ce și de unde vin toate aceste gânduri. Și neliniștea...

Ajung la cazare. Azi am de făcut plăți și alte chestii pentru firmă, așa că ies la restaurant cu laptopul și lucrez. În cameră nu am semnal bun la Wi-Fi, nicio șansă să fac ceva pe internet acolo.

Îmi comand și mâncare: *pește sisig* (rețetă locală, la recomandarea tipului de la bar!) cu orez și o limonadă. Delicioasă mâncare.

Apare și brazilianca, își comandă și ea ceva. Mă gândesc dacă să mă alătur ei la masă, dar nu o fac. Când s-a întunecat, ea a plecat și mă retrag și eu către camera mea. Ascult muzică și stau, pur și simplu, în patul meu de prințesă, cu baldachin. Savurez senzația asta divină.

Un prieten bun mă întreabă: „Oare o fi rău să trăiești așa?” Mă sună și un fost coleg din America și glumim puțin.

Adorm înainte de miezul nopții, dacă nu am internet bun.

Dorm până pe la 9.00. Ce bine am dormit!

Cu greu mă dau jos din pat, parcă e tare bine să lenevesc așa fără să mă grăbească nimeni. Chiar e bine.

Azi nu am prea multe planuri.

Ies și comand o omletă și un cappuccino. O limonadă cu miere. Mănânc bine, e foarte bun totul și plec la mare...

Iar sunt singură pe plajă. Azi, în sfârșit, pot să mă bag în mare. Apa e atât de caldă, parcă mă bălăcesc într-o supă. Și e tare mică, nici până la genunchi nu îmi ajunge. Mai mult stau pe burtă decât să înot.

Azi au trecut primii turiști văzuți de mine în zona asta: două fete. S-au oprit lângă mine și m-au întrebat dacă asta este plaja din Sibaltan. Am realizat că nici măcar nu știu pe ce plajă mă aflu... consider că sunt tot în El Nido.

La întoarcere, intru într-un magazin local, probez o fustă galbenă drăguță și cumpăr câteva suveniruri. Fusta nu o cumpăr, cu toate că arată trăsnet.

La căsuță, iau laptopul și ies iară la restaurant. Scriu de data asta. Comand mâncare și o vreme stau acolo. Era întuneric când am intrat în căsuță.

Brazilianca nu a apărut cât am stat în restaurant. Oare o fi plecat?

Azi am rezolvat și cazarea pentru Puerto Princesa cu Ivan, la Casanas Suites. Ivan devine suspect, mă monitorizează constant, cu ce fac și unde sunt. Hmmm... ce-o fi în capul lui oare?

Am vorbit și cu Ej pentru cazarea din Manila, mi-a dat adresa ei, să iau un taxi duminică seară. Nu realizez încă asta, dar eu chiar voi merge să dorm la o necunoscută. Trei nopți chiar. Cine-i persoana asta nouă care e aici, pe insulă, singură?

Așa că azi, chiar dacă nu mi-am propus nimic, am făcut multe. Mă bucur. E târziu acum, ar trebui să fac nani, mâine să mă trezesc să plec către Taytay, mă așteaptă prietena mea Lina.

E vineri dimineață, mă dau jos din pat cu greu. Nu aș vrea să părăsesc patul meu cu baldachin de prințese. Aș mai sta puțin, dar nu este loc de melancolie azi.

Mă pregătesc de plecare, fac duș și strâng bagajele. Ies să mănânc ceva, să beau o cafea cu lapte.

Brazilianca este la masă în restaurant. Hopa! Credeam că a plecat, dacă ieri nu am văzut-o. Mi-a zis că a fost tare bolnavă și că a zăcut toată ziua în pat. Pfff... parcă am simțit să nu stau cu ea la masă alaltăieri. Azi era mai bine și mă bucur pentru ea.

Am comandat o porție de clătite cu banane și sos de caramel și o cafea. Apoi am făcut calculele cu tipul de la bar, am total 1060 pesos pentru cele patru mese comandate. Achit cu cardul, prin *PayPal*.

Mănânc și mai povestesc cu proprietarul o vreme. Brazilianca a plecat la plajă între timp. Îi spun că scriu la o carte și pare fascinat. I-am zis chiar că voi scrie și despre el și locație. Culmea, îmi spune că i-ar face o mare plăcere să o poată citi, când va fi gata. Hehe... vedem.

Cred că femeia ce gătește și face de toate pe aici este, probabil, soția lui. O mică afacere de familie. Da, e un loc minunat, în care voi reveni cu drag și altădată, când mai ajung prin zonă. Are notă mai

mică pe Booking decât Mad Monkey, dar eu le cotez invers. Depinde ce cauți. Eu prefer Erlittop, după ce am fost la ambele locații.

Palawan, Taytay City

Părăsesc *El Nido Erlittop Garden* în jur de ora 9:30, după ce îi fac cu mâna proprietarului. Am fost atenționată că drumul scurt e plin de gropi, dar am luat-o pe acolo totuși. Nu poate fi mai rău decât la cealaltă plajă.

Nu e mai rău, asta e clar, însă mașina mea e dezastru iară. Musai să o spăl în Taytay. De o vede așa Ivan, sigur face apoplexie omu'!

Drumul e pitoresc, sălbatic. Praful ce rămâne în urma mea ar merita pozat, însă nu mă opresc deloc până în Taytay, am drum lung azi și nici nu știu cât voi sta la Lina.

Ajung în Taytay, deja îl cunosc și mă simt ca și acasă. Văd o spălătorie, opresc instant la ea. Apoi îi scriu Linei că sunt acolo și vine ea la mine. Este cu soțul ei, cu Lj și o prietenă de-a lui Lj. Cu motocicletă lor cu ataș, cu care m-am plimbat și eu data trecută.

E surprinsă că am mașină. Ea mă aștepta la stația de autobuz. Râd când mă întreabă dacă am avut-o și data trecută. Cum a stat doar în curte la Pems, nu m-a văzut cu ea. Iar eu nu m-am gândit să îi zic că am mașină închiriată. Dar îi trece repede uimirea. M-a ajutat soțul ei să spăl puțin mașina, nu era perfectă, însă era mai bine decât înainte. Planul pe azi era să mergem la cumpărături și apoi la Lina acasă, în satul ei. Ce tare!

La cumpărături am mers împreună, eu cu fetele, cu mașina mea și soțul Linei cu motocicletă lui, în spatele nostru. Fetele erau fericite că sunt în mașină cu mine. Lina a zis către fete că acum sunt bogate,

că umblă cu mașina, nu cu motocicletă. Haha. Lina era tare mândră în mașină cu mine. Fetele, în spate, au stat numai pe telefon, au fost tare cumini. Nimic nu au zis.

După ce am oprit în câteva locuri, Lina a zis că rămâne soțul ei să termine ce mai este de cumpărat și că noi mergem direct în satul ei, să-mi arate unde locuiește, dar că întâi vom merge la socrii ei acasă, să o lăsăm acolo pe prietena lui Lj.

Zic ok, doar îmi luasem timp pentru asta. Abia aștept să văd o locuință de filipinezi, autentică. Culmea este că ne întoarcem vreo 15 kilometri tocmai pe drumul pe care tocmai venisem de la Erlittop. De știam, nu mai mergeam până în Taytay, nici eu și nici ei. Dar mno, asta înseamnă că limbajul nu e chiar cel bun, proastă comunicarea. Nici eu nu am înțeles unde locuiește ea și oricum ea credea că eu vin din El Nido, pe celălalt drum, drumul principal, cu un autobuz local.

Asta e... parcurgem cei 15 kilometri până în sat și ajungem la locuința socrilor ei. Incredibil cum e aici – totul e autentic. Au în curtea din spate un fel de aplecătoare să-i zicem, că nu știu să explic altfel. Sunt acolo trei femei, un bărbat și mai mulți copii. Pe insula asta, copiii sunt precum muștele, adică peste tot...

Pe jos... iarbă de mare pusă la uscat. Mai încolo... mormane de baloți legați cu sfoară și diverse chestii agățate de ei (aflu mai târziu că sunt pentru coborât la apă, acolo va crește iarba de mare!). Iarba de mare este călcată în picioare de toți, inclusiv de găinile ce se învârt printre noi nestingherite și de o curcă bătrână, rătăcită. După uscarea completă, iarba este transferată în saci, apoi sacii merg la vânzare.

Erau acolo deja saci plini până la refuz cu iarbă de mare, urmau a fi livrați ziua următoare, nu am înțeles clar unde, dacă cineva venea după ei, or trebuiau predați într-un loc anume.

Acum totul e ciudat, toți se uită la mine ca la Lună, copiii în special, femeile încearcă să povestească cu mine în puțină lor engleză știută. Mă simt ciudat dintr-o dată printre ei. Parc-aș fi un extraterestru. Sau un experiment nereușit așa...

Privesc iarba de mare. Are mai multe culori, e verde, mov, albă sau maro, în funcție de gradul de uscarea, dar cică e complet verde când o scot din apă. Am văzut asta doar în filme, acum trăiam realitatea și mi se părea incredibil să fiu acolo. Cel mai dur moment a fost când bărbatul s-a băgat cu picioarele în sac, cu totul adică, ca să taseze iarba aia, ca să intre cât mai multă.

Mă gândesc acum cine mănâncă iarba. Și oare cum se prepară? Nu apuc să întreb nimic, că vine Lina, care intrase în casă între timp. Îmi spune că vrea să îmi arate căsuțele de pe apă, unde stau cultivatorii de iarbă de mare. Au și ei una.

Gata, scap o vreme de privirile tuturor și plec cu Lina prin sat, către pontonul de unde plecau bărcile. O luăm noi două așa pe jos prin sat, către mini portul lor local, unde sunt mai multe bărci, așa cum le știu deja, gen păianjeni.

Este un ponton lung din beton și mergem pe el până în capăt. Vântul suflă foarte tare, iar apa este destul de scăzută. Către margine, nu mai este apă și se văd bărcile suspendate și e destul de ciudată priveliștea. Pe apă, se văd în zare mai multe căsuțe din bambus, răsărite precum ciupercile după ploaie. Sunt frumoase, de la distanța asta, adică de pe ponton. Păcat că nu putem merge să le văd de aproape. Poate data viitoare ajung și acolo.

Locuiesc în ele cam două-trei nopți când scot iarba din mare, apoi fiecare revine la casa lor. Interesant.

Fac câteva poze pe ponton, cu vântul răsfirându-mi părul. Am un nou fotograf... Lina! În zare este și celebra Floral Island. Vântul este puternic, nu este un bun moment de mers și văzut de aproape totul, din păcate, la fel ca data trecută.

Oare asta înseamnă că ar trebui să mai vizitez încă odată insula? La câte mi-au rămas de văzut și făcut? Un aspect de luat în seamă.

Plecăm. Ne plimbăm prin sat și lumea se uită în continuare la mine precum la Lună. Unii chiar o întreabă pe Lina cine sunt, în tagalog... Lina se distrează de asta, desigur. E mândră de noua ei prietenă, i se

citește pe față și după felul în care mă privește. Și pentru ea sunt tot o Lună, însă una accesibilă acum.

Îmi arată și micul ei magazin de lângă terenul de baschet. Filipinezii mereu joacă baschet, fiecare Barangay are câte un teren de sport pentru baschet. Un teren de sport modern, nu orice teren de sport.

Revenim la casa socrilor. E o căldură de mori, sunt atât de transpirată că fața mea lucește de-a dreptul. Se vede perfect în fiecare poză făcută, parcă m-am dat cu unsoare de porc pe față.

Mă așez din nou pe băncuță. La adăpostul aplecătoarei, oamenii sunt în aceeași poziție, nici nu s-au mișcat. Doar bărbatul a terminat de încărcat sacul ăla – de fapt, acum îl finalizează. L-a legat la ambele capete cu ceva improvizație de lemnișoare legate de funii, prinse în acoperișul aplecătoarei, ca să poată îndesa în el și mai multă iarbă. Ingenios.

Lângă băncuță este și un cântar mare. Totul este gândit. O mini-afacere.

Primesc ceva prăjiturile de la Lina, roz și galbene, am mai mâncat ceva asemănător și la micul dejun de la hostelul Spin Designer și nu au fost chiar pe gustul meu acolo. Astea parcă par mai ok, mănânc câte una din fiecare culoare și primesc și o cană mare de ness, pe care o beau toată, chiar dacă e fierbinte și mă încălzesc acum și mai tare.

Una dintre fetele îi spune ceva Linei și toată lumea râde. Îmi traduce și mie ce a zis fetița în tagalog, adică că ea (fetița) nu a mai văzut niciodată o fată albă așa lângă ea.

Ea e serioasă și mă studiază intens, fără să râdă. Probabil își vor aminti mult timp de mine, fetița și restul oamenilor. Sunt subiect de discuții pentru cel puțin câteva zile pe acolo prin sat Ce zi! Atât pentru mine, cât și pentru ei. Clar, așa ceva e posibil să se întâmple doar o singură dată într-o viață de om. Dar merită totul.

Cred că nu ajunge cineva în satul lor așa mereu. Nici eu nu aș fi ajuns vreodată fără Lina.

Plecăm. În sfârșit mergem către locuința Linei, care este departe de sat, într-o pustietate, doar casa lor și un drum groaznic, dar deja m-am obișnuit cu asta. Mașina o lăsăm mai sus de casa lor, că de acolo e o pantă mare, ce greu aș fi reușit să o urc ulterior cu mașina, nu numai pentru că e foarte abruptă, dar e și plină de pietre care te fac să derapezi groaznic. Și soțul Linei cu motocicletă abia o urcă. Nici nu vreau să mă gândesc cum o urcă când plouă și e noroi peste tot.

Casa lor este micuță, maxim 25 de metri pătrați toată. Are două dormitoare foarte mici, care nu au paturi. Dorm pe ceva saltele foarte subțiri.

Au și bucătărie. O chiuvetă care nu are robinet. Casa este construită cam ciudat. Dar e locuibilă. Au acolo tot felul de lucruri agățate și înșirate peste tot. E mică, dar autentică și simplă – ca pentru niște oameni care își duc existența cum pot.

Grădina e plină de copaci, flori, bananieri, au și caju, mango. Suntem într-o pustietate de nedescris, însă priveliștea este uimitoare. Cred că m-aș putea retrage aici câteva luni pe an, să meditez și să scriu. Pentru cine dorește o viață de pustnic, cred că aici este idealul pe insula asta. Nu știu cum își procură apa, că nu am întrebat asta, dar probabil se descurcă cumva. Sigur există o soluție pentru tot. Cred că nici curent nu au. Poate ceva generator.

E o altfel de viață. Uimitoare în simplitatea ei. Unii chiar trăiesc așa. E incredibil tot ceea ce văd. E timpul să plec, chiar dacă aș vrea să mai stau. Este târziu și mai am drum lung până ajung în Roxas. Lina rămâne cu soțul ei, privind după mine. Le fac cu mâna în oglinda retrovizoare.

Oare când ne vom revedea, Lina?

Palawan, Roxas - Macaje Beach

Am pornit la drum, din nou. Am alimentat mașina la o stație locală dintr-un sat. Cel mai mic preț de până aici... de aceea am și oprit. Am ajuns în Taytay, am traversat orașul și am pornit către Roxas. Drumul către cealaltă cazare, durează mai mult decât credeam – aproape trei ore. Iară nu îmi merge GPS-ul. Pierd semnalul și mă ghidez după intuiție. Aici, pe insulă, toate sunt ciudate... nu știi când intri sau ieși din oraș, nu au indicatoare pentru nimic – nici pentru orașe, nici pentru pensiuni.

E ciudat că toată lumea știe ce și unde, dar pentru un turist străin, e foarte dificil fără repere. Nu că nu m-am descurcat până la urmă, dar ar fi fost mai facil să fie totul marcat, mai simplu de ajuns unde dorești.

Dar nu sunt în România. Uneori uit că sunt aici doar de câteva zile și pare că trăiesc aici de ani. E o senzație nemaiîntâlnită, de nedescris.

Ajung în Roxas și GPS-ul îmi revine din senin și prinde glas. Îmi zice să fac la stânga, în 200 de metri. Haaa?... Unde?! Eu mă uit mirată, căci nu e niciun drum la stânga. Iar îmi face șicane!

Mai merg puțin, poate, poate văd ceva drum... sau poate nu. Logic că nu este. Trag pe dreapta și încerc să mă conectez iar la harta Google, nu reușesc însă, telefonul îmi arată clepsidra aia, că încarcă harta cu Macaje Beach, dar degeaba. Offf. Nici nu mă mai panichez și nici nu mă mai enervez, nu e prima dată când pățesc asta și de fiecare dată m-am descurcat cumva. Așa va fi și acum.

Între timp mi-a scris și Ej că a vorbit cu partenerul ei și că mă așteaptă nerăbdătoare în Manila, la ea acasă. I-am răspuns scurt cu „ok”. Povestim mai diseară, când ajung la cazare. Nici mesajul ei nu se livrează. E horror semnalul ăsta.

Decid să mă întorc, să mai verific odată, și brusc se trezește GPS-ul meu... îmi spune să o iau la dreapta acum... Trebuie să fie ceva drum, nu cred că e nebun... deci merg foarte încet și gata, îl văd. Ieee... E un drum micuț printre două case, îl poți rata ușor dacă mașina are viteză. Niciun indicator, logic. De fapt, pare o cărare printre două case, pe care nu ai cum să o vezi. Ai impresia că intri în curtea oamenilor.

Virez. Drumul ăsta este plin de gropi – drum de țară, cu praf și noroi. Iară praf? Iară noroi? Iară drum neasfaltat? Azi am spălat mașina... nu pot să cred asta. Dar o trăiesc. Ok, zic, asta e, aici am cazare. Cum GPS-ul și-a revenit pentru câteva momente, harta îmi arată din nou traseul – mai am 9,7 kilometri până la locație. Cam mult pe drumul ăsta uitat de lume.

Opresc la o casă și întreb de *Macaje Beach Resort*. Ca să fiu sigură că totuși ăsta e drumul cel bun. Nu știe nimic omul. Sau nu a înțeles ce vreau de la el. Ori ambele. Plec. Mai merg câteva sute de metri până dau de un alt om. ăsta pare că știe unde e *Macaje Beach Resort* și îmi face semn să mă țin cu mașina după el. Era cu un alt băiat, pe o motocicletă. Mergem așa vreo trei kilometri buni, eu tot în spatele lor, până se opresc pe stânga drumului și opresc și eu, în dreptul lor. Las geamul jos și omul îmi spune să merg înainte la intersecția respectivă și să mai merg vreo patru-cinci kilometri buni, apoi voi ajunge la *Macaje*.

Bun, mulțumesc frumos de ajutor și plec.

Drumul, logic, greu și foarte rău – plin de gropi și pe alocuri bălți întregi de noroi, probabil de la ultima ploaie. Pe stânga și pe dreapta drumului, acolo unde nu sunt case rătăcite, sunt doar plantații de orez, plantații de cocotieri sau puzderie de bananieri împrăștiați aiurea, ca merii și prunii de pe la noi.

Un peisaj superb de țară caldă.

Mă gândesc așa, mergând pe drumul ăsta prăfuit către o locație de care nu au auzit prea mulți pe aici: „Ăsta o fi tot oraș sau ce?” Râd singură, că oricum nu mai contează acum asta. Că la ei nu știi unde e oraș și unde este sat. Mă rog, Barangay sau cum le-o fi zicând, gen cartiere ce aparțin de câte un sătuc sau orășel mai mare.

Merg așa câțiva kilometri buni. GPS-ul nu funcționează – s-a blocat pe la vreo patru kilometri și acum nu se mai mișcă. Pur și simplu, se oprește brusc și gata. Zici că sunt în Zona Crepusculară, nu alta!

Ajung pe niște pante amețitoare și le pozez. Deja e 17:00 și imediat se va întuneca. Sper doar să găsesc cazarea aia, mai ales că sunt fără GPS. Semnalul e îngrozitor pe paradis.

Ajung la o răscruce de drumuri, în patru direcții. În stânga pare ceva școală, așa că mă decid să încerc înainte. Ajung la capătul drumului – cum ar veni – iar în fața mea văd doar o casă tipică, o cocioabă adică, și apa mării. Cât vezi cu ochii, dincolo de drum, se întindea senină marea. Gata drumul. Hopa.

În curte, câțiva copii. Logic, copiii sunt precum furnicile, adică peste tot unde nu te aștepți. Dau geamul jos și îi întreb de Macaje Beach Resort. Logic că nu înțeleg bieții copii nimic. S-or fi gândit mai sigur că ce caută o nebună albă prin ograda lor, decât că îi întreb despre un resort fantomă.

Strigă și ei ceva, în limba lor, și brusc apare o femeie în pragul cocioabei aceleia. O fi mama lor. Repet întrebarea. Nu știe engleză, dar mă înțelege ce vreau. Zice ceva în tagalog, sau ce limbă o fi folosit, apoi îmi face semne cu mâinile că trebuie să mă întorc, să merg înapoi. Tot îmi arăta să dau cu spatele din curtea lor... Ok, ok, înțeleg, zic un „Salamat” – adică *mulțumesc*, învățat azi de la Lina – și întorc mașina.

Copiii se uită ca la o navă extraterestră la mașina mea – cu siguranță nu au văzut până acum una, apărută de nicăieri în ograda lor. Și mai mult decât probabil, nicio fată blondă și albă într-o mașină

roșie nu or mai fi văzut în viața lor. Și îi înțeleg. Chiar așa, ce amețită mai ajunge în curtea lor, la marginea pământului?

Întorc deci și iar ajung la răspântia cu patru zări. Acum fac dreapta către ceea ce părea o școală. Chiar era o școală. Vizavi de școală, o curte mare cu o clădire gen hangar în stânga și în curtea asta mai mulți oameni și un camion care huruia.

Opresc mașina în dreptul lor, dau geamul din dreapta jos și îi întreb de Macaje. Un băiat îmi zice că nu e acolo, că trebuie să mă întorc vreo doi kilometri. Pfffff... nu pot să cred. Mulțumesc și plec. Reușesc să întorc mașina și o iau pe drumul pe care am venit – adică înapoi – să caut plaja fantomă. Deja mă și gândeam cum voi dormi în mașină, că tot am vrut asta.

Iară ajung la panta aia ametoitoare și acum opresc sus, chiar în vârful ei. Cu ultima fărâcă de logică pe care o mai am, mă gândesc b că ceva este în neregulă, că drumul urcă, cum să ajung așa la o plajă? Acolo jos ar trebui să fie resortul, nu sus, că nu are absolut niciun sens.

Deci, întorc acolo sus mașina, pe o porțiune mică de teren ce e mai dreaptă. Decis să cobor panta aia. Dar văd o mașină venind și mă opresc. Nu aveam loc să trecem una pe lângă alta. Deci unul dintre noi trebuia să aștepte. Așa că, aștept cuminte ca să urce camioneta albă.

Sus, camioneta oprește în dreptul meu. În dreapta șoferului este fix băiatul cu care am vorbit mai devreme, în curtea aia. Îmi zice iară că nu acolo e cazarea, că să mă țin după ei. Ce să mai zic? Deci... întorc iară mașina pe spațiul ăla îngust și mă țin după ei. Probabil vreun kilometru și jumătate mergem, până când, în sfârșit, opresc. Și atunci văd plăcuța pe care scria „Welcome to Macaje”. Atât.

Băiatul coboară și îmi arată o casă jos, către plajă. Zice că acolo este ce caut. Le spun că nu are cum, că ăștia nu au parcare și mie mi-au scris mail de la resort că au parcare.

Mă rog, realizez că nu are rost să mă contrazic cu ei... Până la urmă asta e, le spun că o să cobor acolo să întreb și le mulțumesc. Casa ce se

vedea nu părea a resort pe plajă, dar totuși cobor să întreb. O femeie iese înaintea mea. În sfârșit, mă lămurește și pe mine cineva.

Logic că era așa cum am intuit: resortul era fix acolo, undeva în spatele școlii aceleia din sat, doar că ameziții de băieți nu știau. Mă amuz și mai tare când femeia îmi spune că a lucrat la bucătărie resortului timp de șapte ani. I-am zis răsând că, dacă nu o găsesc nici acum, mă întorc și dorm la ea. A râs bine, dar m-a asigurat că acolo e, să merg liniștită.

Deci... încă o dată, mă întorc pe panta aia minunată, pentru a treia oară. Incredibil. Mașina mea, săraca, e din nou plină de praf și noroi.

Ajung, într-un final, pe la 17:30, la minunata locație *Macaje Beach Resort*.

Spun minunată, pentru că e ca în basme aici. Exact ca în pozele perfecte pe care le vezi doar pe internet și te gândești când vei ajunge și tu acolo vreodată. Așa e aici!

Apa, cocotierii, căsuțele, restaurantul... priveliștea. Frumoooooooo!

Nu-mi stă capul decât la o baie în mare. După atâta drum, agitație și răsturnări de situație, chiar merit o baie. Poate e și ultima mea baie în mare pe anul ăsta. Și chiar a fost.

Primesc cheia de la căsuța cu numărul șapte. Cei doi băieți de la recepție se miră că sunt singură. Eu nici nu mai clipesc la mirarea lor. Zâmbesc doar angelic, așa cum știu eu! Logic, am rezervat pentru două persoane camera, că doar așa aveau camere disponibile. De aici neînțelegerea.

Camera e frumoasă, are picturi pe pereți. Baia nu este prea modernă, dar ce e modern pe aici? Cam aceleași dotări: duș în perete, o găleată cu ibric, WC și o chiuveță. Unii nici oglindă nu au în baie, însă aici este una. Găsesc pe masă și un kit cu periută de dinți, pastă și un tub cu șampon – pe care nu le folosesc.

Merg după bagaje, apoi îmbrac costumul de baie alb cu negru și ies la o baie. Apa mării este caldă, dar foarte mică – probabil jumătate de metru. Am mers mult prin ea, sperând să fie mai adâncă, dar tot așa era de mică. Așa că am stat, pur și simplu, în apă și... atât. Nu

m-am străduisit nici să înot. Câteva minute bune am admirat locația, de acolo, din apă. Am privit cerul și tot decorul mirific din jurul meu. Nu îmi venea să cred că sunt aici. Și prin câte am trecut ca să ajung. Pfff...

Am făcut duș – apa tot rece – apoi mi-am amintit că e cazul să mămânc ceva. Azi am mâncat doar clătitele de dimineață cu o cafea, vreo două banane și caju pe drum. Prăjituri la Lina...

E deja 18:30, e întuneric, e târziu, iar eu sunt ruptă de oboseală. Drum lung și multă căldură. O zi plină. Și ce zi!

Gata, merg la restaurant. E fix lângă căsuța mea – fix pe plajă. Nu au nu știu ce mâncăruri în meniu, dar comand un shake de cocos și o porție de pește prăjit cu cartofi pai, lângă care mi se aduce chiar și un ketchup. Haha... nu am mai mâncat de mult cartofi pai cu ketchup.

Tradițional cică. Zâmbesc de ironie. Dar mămânc tot, așa foame îmi era. Total: 430 pesos.

Am socializat puțin cu proprietarul, apoi am tăiat-o în cameră rapid. Nu am reușit să vorbesc la telefon, semnalul mi-a făcut din nou șicane. Convorbirea se tot întrerupea, așa că am trecut la mesaje.

„– Oare ce faci? Nimic nu zici.

– Pfff. În sfârșit am ajuns și eu... nu știi tu...

– Ce?

– Cele mai frumoase locuri vin cu cele mai horror drumuri întâlnite vreodată. Am spălat cică mașina în Taytay azi. Măine trebuie spălată iară după ăștia 10 kilometri de la drumul principal.

– Pfff. Jale.

– Jale rău. Dar e minunat aici.

– Eu ți-am zis că e minunat, să mergi acolo. Tu susțineai că nu e plajă.

– Păi nu prea e. Cam unu-doi metri așa.

– Și nu ai loc?

– Am zis eu asta? Am făcut chiar și o baie.

– Bravo.”

Am adormit destul de devreme, dar m-am trezit brusc în jur de 2:00. Afară se auzeau valurile cum se spărgeau de țărm. Se vedea luna. Oooooo... e spectaculoasă!

Pfff... cum să nu ies să o pozez? Superbă... se reflecta în apa mării, iar valurile erau deosebite. Se spărgeau cu zgomot mare de țărm. Mai că aş dormi în hamacul ăsta de bambus din fața căsuței mele.

Mi-am amintit brusc de Essra, cum a zis că îi place să adoarmă cu sunetul valurilor.

Chiar dacă tentația era mare, am intrat să dorm în căsuță. Am mai dormit vreo trei ore. Dar la ora 5:50 am fost sus. Înainte să sune ceasul chiar. Îl pusesem de seara cu speranța că mă voi trezi să văd răsăritul. Așa că am ieșit la răsărit.

M-am plimbat singură pe plajă, de la un capăt la altul. Am făcut poze și m-am simțit ca și cum sunt singura supraviețuitoare a planetei. Soarele a răsărit la 6:12 și am făcut niște poze superbe cu El.

La 7:00 eram deja la masă, în restaurant. Am primit o cafea și două clătite cu sos de ciocolată, plus două feliuțe de pepene. Nu-i cel mai grozav mic dejun, dar măcar nu o să mor de foame azi.

Am predat cheia camerei la 8:00, am urcat totul în mașină și acum „zbor” către Puerto Princesa. GPS-ul meu arată aproximativ trei ore de condus.

Mașina mea e dezastru total și mai trebuie să și alimentez. De ieri s-a dus deja jumătate de rezervor, probabil pe panta aia minunată, pe care o mai trec azi încă odată. E spectaculoasă acum, cu soarele deasupra ei.

Chiar nu aş fi putut rata locul ăsta. Minunate locuri, ascunse de un drum plin de neprevăzut.

Palawan, Puerto Princesa City – Casanas Suites

Opresc să alimentez. Trebuie predată mașina cu combustibil, ca la primire. 1225 pesos – pe lângă cei 2015 de ieri.

Ajung în Puerto Princesa. Parchez mașina fix în fața ultimei mele cazări de pe insulă: Casanas Suites.

E ora 10:55. Ivan mă face să îl aștept cam o oră. Oricum nu mă pot caza încă, așa că stau în mașină. Enervant rău! Cică a fost ocupat, nu a răspuns nici la telefon, când l-am sunat, și nici la mesajele mele. Mda.

Vine, într-un final.

Mergem împreună să spălăm mașina. Conduc tot eu și el doar mă ghidează pe străduțele întortocheate ale orașului. Ajungem. Pare să se cunoască cu oamenii de la spălătorie. Lăsăm acolo mașina și mergem împreună la un magazin. E iau o apă și el un suc. Căldura e groaznică. Și nici vântul nu adie deloc.

Stăm acolo pe două scaune și povestim. Mă înnebunește de cap cu vorbe dulci: că ce bine arăt, că buzele mele sunt perfecte, că arăt atât de tânără și că sunt plină de viață... Nu mai contenea cu aprecierile la adresa mea, la fizicul meu... și mă gândesc brusc că e serioasă treaba. Adică de aia mi-a scris aproape zilnic, timp de 20 de zile? Că a făcut o obsesie pentru mine? Ha?

Realizez că trebuie să fac ceva, să îi distrag atenția elegant, că omul cu siguranță a creat ceva povești în capul lui, cât am fost eu pe insulă. Hmmm... greu când ești pus la zid cu astfel de situații. Oare cum să fac să fie bine?

Spălatul mașinii durează cam o oră, interior-exterior. Costă 140 pesos. Mai ieftin decât în El Nido. Apoi, când e gata, ceva zgârietură îi atrage atenția lui Ivan. Ce bine că am filmarea, caut și îi arăt că era acolo și înainte, doar că el îmi predase mașina murdară și nu s-a văzut ca acum, când mașina sclipește de curățenie. Nu mai zice nimic.

Altă ciudățenie... adică el chiar voia să mă facă răspunzătoare pentru o zgârietură cu care el a venit?

Faza asta mi-a amintit brusc de Yow, care la fel susținea că mă place, dar totuși a încercat să mă fraierească cu mulți bani pentru turul ăla – dar voia să fie și cu mine. Ciudat mod de a-ți arăta interesul pentru o femeie au filipinezii ăștia. Oare așa sunt toți? Că nu se poate chiar așa, să fie doar o simplă coincidență în ambele situații.

Ca să pot rezolva asta, trebuie să fiu diplomată. Eu le cam trântesc în față câteodată, nu sunt delicată deloc. Și lui Yow i-am scris că nu vom fi niciodată împreună, să nu mai viseze degeaba, așa că... mă cred în stare de orice. Însă situația asta cu Ivan necesită să mă strădui puțin mai mult.

Plecăm către Casanas. Conduc tot eu și la întoarcere. Mă întreabă dacă vreau să mai merg la Crocodili. Logic că vreau la Crocodili. Așa că, decidem să mergem după check-in, să nu mai amânăm până după-amiază.

După ce primesc cheia de la cameră și urc toate bagajele din mașină, plecăm către *Palawan Wildlife Rescue and Conservation Center*. Adică la Crocodili. De data asta, trece el la volan.

Ferma este foarte interesantă, dar mi se pare că tare îi chinuie pe bieții crocodili. Am nimerit într-un grup de încă vreo 10 filipinezi. Nu mă bagă nimeni în seamă, poate și pentru că sunt împreună cu Ivan. Sunt mulți pui de crocodili aici, zeci de boxe pline, în diverse stadii de dezvoltare. Sunt într-o letargie, abia dacă schițează ceva când noi ne holbăm la ei. Ghidul ne povestește despre viața lor, dar nu înțeleg tot ce ne spune. Citesc toate plăcuțele, de la fiecare, și astfel văd vârsta lor, câți ani trăiesc și alte detalii pe care nu le înțeleg de la ghid.

Viața lor? Se vede pe ei, pur și simplu. Sunt maltratați grav, ducând o astfel de existență. Observ că la adulți este doar o singură femelă și vreo 10 masculi. Interessant acest aspect.

Fac un video cu crocodilii sedați. Nu știu dacă sunt, dar eu așa cred. Ne-au zis că au activitate doar noaptea, dar mă îndoiesc că așa sunt ei de obicei. Hmmm... Îmi e milă de ei, la fel ca de maimuța de la Bebeladan, dar știu deja că nu am nicio putere să schimb ceva în viața lor. Sunt crescuți pentru asta.

Nu mai stăm mult, parcă Ivan e pe ghimpi. Ce bai are oare? Plecăm fără să mai vedem restul animalelor din grădină. Nu comentez.

Pe drum, în mașină, îi spun că am un iubit în țară, care mă așteaptă. Că a fost aici pe insulă acum mulți ani și că totul era diferit. Că am venit să văd ceea ce el îmi spunea că e minunat, ca să mă conving de asta cu ochii mei. Era de-a dreptul uimit.

Și nu știu ce l-a uimit mai tare: că iubitul meu a fost aici acum 15 ani? Sau că am un iubit, când el se aștepta să nu am pe nimeni, de vreme ce am venit de nebună singură în paradis?

Logic, discuția a pornit de la faptul că mi-a zis că e ziua lui și că „vrea” un cadou frumos de la mine... Ce? Asta crede el, că am venit aici să fac cadouri? Haha... nu știe cu cine vorbește probabil. Nu de asta am venit. Punct.

Important este că l-am domolit instant cu povestea mea.

Însă un om precum Ivan nu ar înțelege niciodată, chiar de i-aș explica băbește cum e viața mea acum.

Conduce încet prin traficul din Puerto Princesa, dar se vede pe fața lui dezamăgirea. Chiar mi-a zis că iubitul meu este „lucky man”.

M-a lăsat la cazare, dar nu înainte să stabilem că ne vedem pe la 19:00 ca să mergem la Baywalk, în parc. I-am promis de data trecută că voi merge cu el și nu aveam cum să mai dau înapoi. Plus că e ziua lui luni și tot repeta asta, probabil cu speranța în suflet că își va primi acel „cadou”.

Înainte să cobor, l-am întrebat cât mă costă drumul până la Crocodili. A zis că lasă la latitudinea mea asta. M-am prins ce e în capul lui, că doar sunt isteță.

E doar ora 14:00 și mai e până diseară. Nu am chef să stau în cameră până la 19:00, așa că mă gândesc să merg să mănânc ceva. Fac duș, îmi schimb hainele și plec la Robinsons Mall. Vreo 10 minute, pe jos. E așa de cald, că abia aștept să intru la răcoare acolo.

Îmi comand o pizza cu blat pufos și legume, acoperită cu multă mozzarella, care mă umflă instant și-mi potolește foamea pe loc. Apoi caut un cadou pentru Ivan, dar nu mă decid la nimic concret. Așa că iau doi porții de cheesecake și două sticle de apă plată și revin la cazare. Bag prăjiturile și apa la frigider, apoi mă schimb în costum de baie și ies jumătate de oră la piscină. Așa, să nu zic că am plătit camera cu piscină și nu mă bălăcesc și eu deloc în ea.

După vreo oră revin în cameră și fac un nou duș, să scap de clorul din piscină. Sting aerul condiționat, care era setat pe șaisprezece grade... oameni nebuni! Eu dărdâi deja.

Apă rece la duș și șaisprezece grade în cameră – eu, venită de la peste treizeci și trei, de afară! Cred că fac hipotermie aici.

Mi-am spălat și părul cu apă rece, iar acum stă în toate direcțiile, de-a dreptul ca la africani. Lasă, că ajung acasă și-l rezolv.

Nu fac mare lucru până vine Ivan după mine, butonez aiurea telefonul... Ajunge cu 15 minute mai repede decât ora stabilită. Cobor și pornim către parc, când mi-am amintit brusc că am uitat prăjiturile. Îl rog să ne întoarcem să le iau din frigider. Pffff, cum am putut să uit de prăjituri?

Mergem în parc, îmi face câteva poze nereușite, apoi ne așezăm pe o bancă și mâncăm prăjiturile, în cinstea zilei lui. E complet surprins de gestul meu.

Îi tot suna telefonul, așa că nu am stat mult, la 20:10 eram deja înapoi la cazare.

M-a îmbrățișat în mașină, înainte să cobor. Îi dau lacrimile și își îngroapă capul în umărul meu, nu îi prea vine să mă lase să plec.

Încearcă chiar să mă sărute, dar mă feresc și mă desprind brusc din îmbrățișarea lui. Pfff... „Alt nebun”, mă gândesc. Ce au bărbații ăștia?

Îi plătesc 500 pesos pentru turul privat de azi de la Crocodili. Nu vreau să rămân datoare. Așa e corect.

Adorm greu. Ascult muzică de pe laptop, iar în minte îmi vin o mulțime de gânduri. Într-un final, adorm – extenuată de atâta gândit.

E ultima mea noapte pe insulă și parcă nu aș vrea să plec. Mă tot gândesc la asta.

Dimineată mă trezește un mesaj de la Mone. Cred că altfel nu mă trezeam. Așa, a fost musai.

„– Neața, Yda! La cât pleci?

– Neața... am avion la 19:00. Mă mai învârt prin zonă azi.

– Ai timp, da.

– Încă nu m-am dat jos din pat. Micul dejun e până la 9:30 aici.

Apoi o ies un pic.

– Aha. Cazarea cum e acolo?

– E ok. Abia aștept să fac o baie fierbinte. M-am săturat de apă rece.

– Păi nu ai acolo apă caldă?

– Nu. Ți-am mai zis. Puțini au pe insulă. Sau nu am plătit suficient pentru facilitatea asta.

– Părul tot sârmă?

– În vreo trei-patru locuri am găsit apă caldă doar. Pfff, părul meu e varză. Ieri mi l-am spălat.

– Pfff. Cu rece?

– Păi cu ce? Lasă că îl rezolv când ajung acasă. Am vorbit și cu Ivan despre acest aspect aseară.

– Păi e aberant. Cât îi costă să pună un cazan suspendat?

– Cum pun apa aia rece în cap, mi se face părul precum lâna netoarsă...

– Dar ei se spală cu apă rece la cap?

– Probabil... sau poate cu apa din gălețile alea. Eu una nu le-am folosit.

– Păi e apă în ele?

– La *Mad Monkey* nu erau găleți. Dar nu era nici apă caldă. Deci unele au, altele nu.

– Păi oricum nu cred că e de spălat pe cap.

– Nu este, desigur. Mi-am smuls cam multe fire de păr la pieptănat. Așa că l-am pieptănat rar. Ieri nu l-am pieptănat deloc, de exemplu. Nu știi cum arată azi. Iară îmi fac o coadă împletită, să nu se vadă.

– Ziceai că te adaptezi în câteva săptămâni.

– Se pare că m-am înșelat. A zis Ivan că pun ceva dezinfectant în apă.

– În apa de spălat?

– Da. Și proprietarul de la Macaje mi-a zis asta. M-a întrebat dacă am simțit clorul din apă, că au scăpat cam mult.

– Păi așa pățești și când mergi la piscină?

– Eu nu mă bag cu capul în piscină, în general... Franțuzaica a ajuns la spital, înainte să o cunosc eu. De la apă, i-au zis. Ceva complicație. Era pe antibiotic, a zăcut vreo trei zile și nu s-a putut ridica din pat. Chiar mi-a zis și mie să am mare grijă și să nu cumva să mă spăl pe dinți cu apa din gălețile alea.

– Pfff. De ce oare?

– Cică o dezinfectează. Conține nu știu ce germeni periculoși.

– Germeni din izvoare?

– Păi nu știu dacă e din izvoare. Dar apa de la robinet are într-adevăr un gust ciudat. O simt când mă spăl pe dinți.

– Păi de unde poate fi apa în toate locațiile din junglă...

– Ei au apa în bidoane. Le cară cu mașinile.

– Ce mașini? Apa de baie?

– Apa de băut. Aia de la duș, habar nu am de unde vine. Eu cumpăr oricum apă îmbuteliată.

– Bravo.”

Reușesc să cobor la masă doar pe la 9:00. Primesc o cafea instant, un ou ochi, patru felii mici de pâine prăjită cu unt și gem, o banană la desert. Atât. Mic dejun inclus și aici.

În timp ce mănânc îmi trece prin cap că azi e duminică și e ultima mea zi pe insulă. Ce să fac azi oare?

Privesc în jurul meu: în restaurant, două fete filipineze la o masă, mâncau tradiționalul orez cu sos. La micul dejun. Și vorbeau rapid în limba lor. Am zâmbit privindu-le.

Mi-am mutat apoi atenția la chelneri. Își făceau de lucru pe acolo. Unul aranja o față de masă, îi făcea model cu ace cu gămălie și era tare concentrat să iasă bine. Părea că se pregătește pentru un eveniment. E foarte meticulos și pare că știe exact ce face. Chiar se pricepe. L-am și pozat, la un moment dat. Mi-a plăcut poziția ce o avea pe scaun. Avea un mod de a-și ține picioarele – incredibil. Logic că nu m-a văzut.

Altul, din spatele barului, fredona o melodie. La televizor era o formație locală, care cânta o melodie de dragoste. M-a surprins că îl privesc și mi-a zâmbit, mi-a făcut semn să cânt și eu. Bună glumă, dar îi zâmbesc. Ulterior am aflat că tipul este șoferul resortului Casanas.

Am mâncat liniștită, fără grabă. M-am întors în cameră și în continuare nu știam ce să fac. Mă învârt aiurea, căutând o soluție. Parcă nu aș sta așa degeaba până diseară. Ce indecisă mai sunt...

Cobor la recepție pe la 11:00, să le cer un sfat. Achit și cazarea dacă tot am coborât, apoi îl întreb pe tipul nou de la recepție ce este de văzut interesant pe zonă. Îi spun că am timp liber până merg la aeroport. Zâmbește și-mi zice rapid: „Se rezolvă.” Îmi cheamă un băiat cu o mașinuță ciudată, gen motocicletă cu ataș acoperit, și gata, se pare că am un ghid privat pentru următoarele ore.

Încerc o negociere cu șoferul, dar nu reușesc, așa că accept cei 700 de pesos ceruți. Negocierea aici e mereu o aventură. Clar – nu sunt deloc bună la negocieri.

Mergem prima dată la ceva ce pare a fi un templu. Știu doar că se numește *Mitra's Ranch*. Intrarea este 20 de pesos. Toată lumea se

descalță la intrare. Prima încăpere este plină cu tot felul de tablouri. Nu am stat să le studiez prea mult, dar le-am făcut poze. Clădirea are, în partea din spate, o terasă de lemn cu o priveliște impresionantă. Este o liniște aparte aici.

Ulterior am citit pe internet despre ea: clădirea este deținută de familia fostului senator Ramon Mitra și a devenit între timp o destinație turistică populară, inclusă în tururile orașului. Este situată în Santa Monica Heights, pe un deal.

Este un mic paradis, din punctual meu de vedere, cu o vedere uimitoare asupra orașului Puerto Princesa. Am ajuns la amiază, dar probabil apusul și răsăritul văzute de aici sunt de vis și de nedescris. Clar este un punct strategic. Am stat foarte puțin acolo, dar cred că ar fi minunat să poți sta toată ziua, cu o carte bună în mână, să te relaxezi departe de zgomotul orașului. Lângă o cafea de calitate, desigur.

Asta a fost prima oprire.

Aveam cinci opriri în traseul prestabilit cu șoferul meu la plecarea de la hotel.

Următoare oprire este la *Backer's Hill*...

Un fel de mini Disneyland foarte mișto: cu grădini spectaculoase și personaje de poveste. Chiar și castele. Foarte frumos gândit și amenajat totul. Fac alte poze, logic.

Ca și *Mitra's Ranch*, *Baker's Hill* este situat tot pe dealul Santa Monica și este renumit pentru delicatesele preparate acolo – cel puțin așa spun unii pe internet, că se mănâncă bine; eu nu am mâncat acolo.

Se zice că totul a început ca o mică brutărie, care s-a extins treptat într-un parc cu multe atracții. La ieșire se află un magazin de suveniruri, o pizza house, un snack bar cu de toate, brutăria de care aminteam și o patiserie.

Amenajarea este foarte atractivă – are chiar și un loc de joacă pentru copii, cu tobogane, leagăne și mini căsuțe. Am văzut chiar și o mini grădină zoologică, cu păsări diverse, inclusiv păuni erau. Nice!

Vegetația este de-a dreptul luxuriantă, cu case în copaci și structuri asemănătoare tunelurilor, împodobite cu viță-de-vie și flori curgătoare. De-a lungul aleilor se află numeroase statuete care reproduc personaje din povești și filme – de la Albă ca Zăpada și cei șapte pitici până la Shrek, Marilyn Monroe și multe altele.

Interesant este că aici accesul este liber, neexistând nicio taxă de intrare, ca la alte locații. Facilitățile de la *Baker's Hill* se pot folosi de oricine – la discreție. Casa proprietarului se află chiar în mijlocul parcului. Nu există bodyguarzi sau paravane și, dacă vrei, cred că poți intra liniștit până la ușa lui și să-i faci o vizită. E superbă. Să vezi din ce materiale e construită... Nu zici că ești în Palawan când o privești. Pfff...

În partea din spate am urcat pe o pasarelă care m-a dus sus la un view superb asupra orașului și a zonelor sale de coastă. Se văd inclusiv insulele Honda Bay. Adevărul este că această locație este impresionantă. Jos pălăria. Recomand!

La ieșire am luat două înghețate și am mâncat cu ghidul meu înainte să pornim din nou la drum. L-am trezit din somn, moțâia acolo în mașinuță, fix pe locul meu. S-a și speriat de mine și eu am râs bine de toată faza. Înghețata mai m-a răcorit un pic.

De aici m-a dus la a treia locație din tur, o fabrică cu mașini de țesut, unde femeile foloseau ceva iarbă – dură, uscată și colorată. Aici se fabrică poșete și tot felul de alte accesorii, table mate etc. Foarte frumos și original. Astfel de mașini/războaie de țesut am văzut și în copilăria mea, chiar mai mari decât acestea.

Binuatan Creations este o fabrică veche, inclusă în turul orașului tocmai pentru autenticitatea ei. Nu am cumpărat nimic, dar m-am delectat privindu-le pe toate – adevărate minunății făcute manual. M-am gândit și că, oricum, în bagajul meu nu mai încap mare lucru.

A patra oprire la *Butterfly Museum*. Ooo, aici chiar a fost interesant și impresionant! Mi-au făcut și poze, cu fluturii în palme. Îmi pare rău că nu am cumpărat fotografia aceea la ieșire. Înăuntru, totul era acoperit cu o plasă uriașă, pentru ca fluturii să poată zbura liberi în

interior. În jurul meu zburau peste tot, colorați, grațioși, ca într-un vis. Pe lângă ei, am văzut și crocodili, porci ciudați, insecte diverse, scorpionii, pești, chiar și un toko adormit sub o copertină, râme și alte vietăți. Am ținut în mână un scorpion, un miriapod-râma și o insectă care arăta ca o creangă uscată. *Musai*, mi-am făcut poze cu toate.

De aici, ne-au dus la un sat autentic filipinez, sau așa voia să se prezinte. Ni s-au arătat câteva instrumente tradiționale locale și o fată ne-a povestit cum au evoluat ei, ca popor. Cum aprindeau focul în acele vremuri, ce arme foloseau pentru vânat. Ne-au și cântat, folosind niște instrumente destul de interesante.

Un ritual bine regizat de o mână de oameni. Erau trei bărbați, două femei și trei copilași simpatici.

La sfârșit, ne-au făcut ei poze acolo: cu familia de filipinezi și cu un șarpe uriaș galben, foarte frumos,. L-am și atins. Ciudată senzație!

La ieșire, am admirat rafturile cu suveniruri, dar nu am cumpărat nimic. Am mers să studiez pozele făcute. Am cumpărat una dintre pozele cu familia, care mi s-a părut cea mai reușită dintre toate. Cea cu șarpele era ciudată, blitzul era fix pe maioul meu, de ziceai că am o navă extraterestră în stomac. Poza cu fluturii se vedea clar, de la o poștă, că e fake. La sugestia tipei de acolo, am pus-o poza pe un magnet, să o lipesc pe frigiderul meu, acasă.

Mai aveam o singură oprire, la *Baywalk*. Parcul unde am fost cu Ivan. Aseară era plin de lume. Acum însă, amiază fiind, era pustiu. Soarele dogora arzător. Așa că doar l-am traversat cu mașinuța și ne-am continuat drumul către cazarea mea.

Ne-am întors mult prea repede însă. Până la 16:00, când trebuie să merg la aeroport, mai e mult. Așa că am decis să mai merg o tură la Robinsons Mall, a treia oară în mai puțin de două zile. Să mă satur de mall, hehe.

Am și mâncat. O mâncare locală, cu orez, un ou ochi, legume: spanac, ciuperci și ceapă. Un shake de ananas. Total: 265 pesos.

M-am întors la Casanas pe la 15:00 și mi-am scos laptopul. Am stat acolo în hol și am scris. Oricum, încă sunt foarte în urmă rău cu notările.

Palawan, Puerto Princesa Airport

La 16:00 am pornit cu van-ul lor către aeroport. Șoferul și patronul resortului, personal, m-au condus. Patronul – la prima vedere – am crezut că este un alt angajat al resortului. Sincer, nu prea are față de patron. Dar cică locuiește în New York. Din nou, aparențele sunt înșelătoare. Oricum, față de newyorkez cu siguranță nu are. Mă amuz și acum, gândindu-mă la asta.

Ajung la aeroport.

Și brusc realizez că părăsesc Palawan. Nu simt niciun regret. Pur și simplu plec și atât. Dar, ciudat, în același timp, simt ca nu vreau să nu fac asta. E o contradicție aici, între stări, și nu îmi dau seama ce înseamnă cu adevărat asta.

„– Gata, ești în aeroport?

– Daa. Am ajuns acum 30 minute. Am lăsat bagajul de cală. Aștept să se deschidă și poarta, dar e cam devreme.

– Părăsești tu Palawan.

– Mdaaa. Nu mai zice. Că mă întorc.

– O să vezi tu...

– E un sentiment ciudat. Că plec.

– Știu!

– Lasă. Că va fi bine. Așa simt.

– Ești curajoasă văd!

– Să zicem. Uite ce am făcut azi...

– Moooooaaaa... ai luat miriapod în mână.

- Aham. Și nu numai...
- Nebună!
- Acum nu mai sunt curajoasă? Hahah. Cine zice că sunt nebună?
- Realitatea observabilă!"

Ivan sună insistent, dar nu îi răspund la apeluri. Ce îi trebuie? Doar i-am scris că sunt în aeroport. Pfff. Și ăsta e ca râia? Doar i-am zis clar că nu sunt disponibilă, nu e ca și cum nu știe asta.

Trec de zonele de securitate. Am mult timp până decolează avionul. Văd un magazin cu suveniruri, identic ca cel din El Nido, și mai cumpăr încă două tricouri negre. Iau o sticlă de apă și mă așez tacticoasă pe o băncuță liberă. Îmi scot laptopul și scriu, sârguincioasă, vreo două ore bune. Nimic nu am văzut, nimic nu am auzit. Totul a dispărut. Eram doar eu și ultimele întâmplări de pe insulă. Voiam doar să le aștern, să nu le uit.

Vorbesc cu Mone, cu Cris. O anunț și pe Ej că sunt în aeroport. Îmi scrie scurt, că mă așteaptă.

Manila City – Parañaque

Avionul are întârziere o oră, așa că decolăm doar pe la 20:30. În avion nu am comunicat cu nimeni. E 21:35 când aterizăm pe aeroportul din Manila.

Îmi iau bagajul și ies din aeroport, să-mi caut un taxi. Aveam adresa de la Ej, dar, habar nu am de ce, șoferii, când auzeau unde vreau să merg, îmi făceau semn că „nu”. Efectiv nu voiau să mă ducă la locație. Prea aproape de aeroport? Pfff. Am și coborât dintr-un taxi din cauza asta. Nu înțelegeam de ce.

Mă rog. Până la urmă, am reușit. Un băiat din fața aeroportului m-a ajutat și mi-a oprit o motocicletă cu ataș. Tipul ăsta m-a dus până în fața porții lui Ej, în 20 de minute. Dar mi-a luat 400 de pesos.

Deci, chiar dacă pare incredibil, am ajuns acasă la Ej, în Manila.

Ej – fata pe care am cunoscut-o fix cinci minute, în fața unei cascade, în Port Barton.

Ca să vezi și să nu crezi, cât de uimitoare este existența asta. Cine ar fi crezut? Eu nu, chiar dacă cineva mi-ar fi spus că asta se va întâmpla.

Intru în casă și Ej îmi face cunoștință cu pe partenerul ei, Jack. E un domn în vârstă, ulterior am aflat că are 66 de ani. Dar se ține foarte bine, nu-și arată vârsta reală. E slab, înalt și vorbește foarte mult. Ej zice despre el că e mult prea „talkative”... Vorbește rapid și nu înțeleg chiar tot ce spune, însă e ok, mă prind cumva din context.

Stăm acolo toți trei, în jurul mesei, și povestim mult. Jack mănâncă orez cu sos și carne. Eu refuz și primesc doar orez, fără carne. Am cam multe pretenții, dar ce să fac?

După miezul nopții, Jack pleacă. Ej îmi arată camera mea. Este foarte drăguță. Ej este foarte ospitalieră și nu știe ce să-mi mai ofere, ca să-mi fie pe plac.

Casa lor este mare. Are la parter un hol, un living, o baie și o bucătărie, iar sus o baie, un hol lung și două dormitoare spațioase.

În sfârșit, după atâta vreme, reușesc să fac și eu duș cu apă... fierbinte. Ce dor mi-a fost, pfff... Pielea mea este foarte fericită, cu siguranță.

Obosită, după o zi lungă, plină de evenimente, adorm.

Pe la 8:00 sună alarma telefonului și, vreau nu vreau, trebuie să mă ridic din pat. Intru direct la baie. De jos o aud pe Ej robotind – nu știu când s-a trezit, probabil e la bucătărie. Se aud zgomote de oale. Oare ce face?

Mă îmbrac și cobor. Încă nu-mi vine să cred că sunt la ea.

Mă întreabă dacă vreau clătite la micul dejun. Logic că vreau. Se apucă să le facă, iar între timp stăm la povești.

Așa aflu povestea ei și a lui Jack. Sunt împreună de vreo cinci ani, iar de un an locuiesc în casa asta – o casă închiriată pe numele lui Jack.

El are însă o altă familie, undeva în paralel – cu copii și chiar nepoți.

Hmmm... mă uit la fața ei în timp ce îmi povestește. Ochii ei spun multe, iar vocea îi este tare tristă... Puținele momente de fericire când el este cu ea, nu se compară cu zecile de ore de singurătate când el este în altă parte.

A fi amanta cuiva, care are o altă familie, care duce o viață dublă, nu e situația ideală de a trăi în viața asta. Poate o vreme e bine și frumos, însă nu poate dura la infinit. Pe termen lung, e o imensă durere.

Vine un moment când îți dai seama că totul este trecător și că ar trebui să faci ceva cu viața ta, mai mult decât să aștepti o vizită a „cuiva” care nu are niciodată suficient timp pentru tine.

E dezamăgită de situație, se vede. El îi spune că o iubește, dar ea și-ar dori mai mult din partea lui. Totuși, e pe deplin conștientă că el nu poate să îi ofere decât puține momente. Vine la ea aproape zilnic, stă câteva ore, mănâncă împreună și seara pleacă, merge la familia lui. Rareori doarme acolo. Soția lui nu știe nimic sau, dacă știe, s-a obișnuit cu asta și merg mai departe așa.

Ea își dorește să aibă un soț/ partener, să se căsătorească poate într-o zi, să poată merge cu el în concedii sau oriunde, să fie împreună. Se simte singură. Acum, Ej nu mai lucrează. Jack i-a zis asta.

E foarte greu pentru ea. Face curățenie în casă, face mâncare, îl așteaptă pe Jack zilnic, merge la cumpărături, stă pe internet sau vizionează filme. Asta e viața ei, azi. Uneori invită prietene la ea în vizită sau merge în diverse călătorii, singură.

Așa m-a cunoscut și pe mine, de fapt. Era în Palawan pentru trei nopți. Acum, în sfârșit, am înțeles. Am înțeles de ce m-a invitat la ea cu atâta ușurință, fără să mă cunoască.

Ca să vezi cât de mică e lumea!

Care era probabilitatea ca ea să mă întâlnească pe mine, tocmai la cascadă – locul unde trebuia, de fapt, să merg cu Yow?

Am contramandat tot și am mers singură, pe jos, cei șapte kilometri, iar ea a venit cu un șofer de la resortul unde era cazată. Mi-a zâmbit larg, șoferul ei ne-a făcut poze și am stat împreună fix cinci minute – timp în care am schimbat adresele de Facebook și mi-a spus că pot sta la ea când revin în Manila.

Hmmm...

Cum se poate întâmpla așa ceva?

Iar acum, la aproape trei săptămâni de la ziua aceea de la cascadă, sunt aici, în casa ei din Parañaque. Mă rog, casa lui Jack, dar nu contează. Ce chestie!

Dacă crezi că îți poți programa viitorul, înseamnă că ratezi cele mai mari șanse ca viața ta să fie autentică. Mai autentic decât întâlnirea asta, ce crezi că poate fi?

E interesantă, inedită și total neprogramată – negândită și neașteptată.

Stăteam acolo, sprijinită de blatul chiuvetei, iar ea gătea clătite americane pentru mine, pentru noi. Și vorbea. Îmi vorbea.

Simțeam că sunt prezentă acolo, în viața ei, în suferința ei nerostită. Și mă întrebam: „De ce am ajuns aici? Ce rol am în viața ei și care e lecția? Pentru cine e lecția, de fapt?”

Ej este o filipineză frumoasă de doar 29 de ani, dar pare mult mai tânără. Are o fetiță de nouă ani, dintr-o legătură cu un bărbat de care s-a despărțit înainte să apuce să se căsătorească. Este din provincia Mindoro, iar fetița ei locuiește acolo, cu familia ei. Părinții ei nu știu despre Jack, știu doar că are un prieten în Manila, dar nu îl cunosc. Nu știu că el este căsătorit și nici câți ani are.

Am înțeles, din tot ce mi-a povestit, că ea își dorește o legătură stabilă cu Jack. Dar, se pare, destinul ei merge în altă direcție.

Când nu mai așteptăm nimic, apare exact ceea ce este pentru noi – asta am învățat deja pe pielea mea. Mai rămâne doar să își dea seama și ea de asta.

Servim împreună micul dejun, la masa din sufragerie. O să ieșim în oraș, puțin mai târziu.

Ej are ceva de rezolvat și stă vreo oră în camera ei, să finalizeze acel „ceva”. Nu întreb despre ce e vorba – e viața ei. Eu intru în camera mea, deschid laptopul și scriu.

Apoi, amândouă, îmbrăcate, parfumate (eu, adică!), cu pălărie pe cap (tot eu!), plecăm la market, pe la 11:30. Ne trebuie mâncare – că eu nu mănânc orice, cum zicea Jack aseară, hehe.

Ieșim din curtea casei și pornim spre Gate 1, ca să ieșim din cartier. Cică sunt cinci porți de acces în tot complexul.

Mă aflu în Parañaque, într-un cartier rezidențial de lux. Casele de aici sunt una și una – mișto, impecabile, toate împodobite și parcă

desprinse din reclamele de la televizor. Aseară era prea întuneric ca să văd ceva, dar acum doar mă minunez. Nu știam unde aveam să ajung când am acceptat invitația lui Ej.

E un alt fel de a privi lucrurile care vin către tine – niciodată nu știi ce surprize plăcute ascund. Mă uimește, încă o dată, cum Universul așază lucrurile.

Când trecem de Gate 1, ieșim brusc din paradisul liniștit în lumea reală. Diferența este izbitoare și îmi revin cu greu. Parcă am trecut brusc într-o altă dimensiune. Pfff... „realitatea bate orice astrogramă”, mi-am amintit... da... Acum pot să afirm și eu că realitatea bate imaginația. Până nu vezi, poate nu crezi. Atât!

Apoi am parte printr-o altă experiență interesantă. La un market stradal, o piață, mai bine zis. Ajungem la raionul de pește. Miros greu, de pește stricat. Fiecare vânzător are peștii înșirați pe tarabă. Ej mă întreabă ce prefer. „Habar nu am”, îi răspund. Alege tu!

Se oprește în fața unui băiat și alege peștii: trei de un fel și încă unul, din alt soi. N-aș ști să spun ce denumiri au.

Băiatul ne curăță peștii acolo, în fața noastră. Le golește intestinele și îi porționează așa cum solicită Ej. Mânuieste foarte ușor cuțitul și foarfeca. Taie tacticos solzii peștelui, ca la un spectacol. Se vede că știe ce face.

Logic, te-ai prins, sunt privită de toată lumea. Ce caută o fată albă, cu pălărie de paie pe cap și ruj roz pe buze... în marketul lor? Pește, firește. Haha. Unii mă salutau: „Hello, Mam’!”

Ej achită 240 de pesos pentru cei patru pești, un preț foarte mic, dacă mă întrebi pe mine. Însă pătrunjelul este 70 de pesos. O legătură mică, vreo șapte fire amărâte. Hmmm... tot 70 de pesos am dat și pe șapte banane groase, un soi ciudat, din care încă nu am gustat.

Mi-a zis Ej că legumele sunt foarte scumpe la ei, că sunt din import. Am mai luat vreo cinci cepe roșii mici, 300 de grame de păstăi verzi, un cățel mic de usturoi, patru roșii și doi porumbi pentru fiert. În total, 230 de pesos, cam cât am dat pe cei patru pești. Pfffff...

Ne oprim să cumpărăm și un bax de Coca-Cola pentru Jack, apoi, încărcate, ne îndreptăm spre complex. Doar la intrare luăm o tricicletă, pentru că bagajele erau cam grele.

I-am pus pe masă 1000 de pesos, pentru mâncare. Ea a plătit tot în piață, inclusiv tricicleta. Banii au stat mult timp acolo, pe masă adică, până s-a decis să îi accepte.

Ne-am apucăm să gătim peștele. Ej l-a spălat, eu l-am condimentat și împănat cu usturoi, ceapă, pătrunjel verde, sare, piper și ulei. La sfârșit, Ej l-a băgat la cuptor. Separat, Ej face un sote cu usturoi, în care adaugă păstăile, ceapă și o roșie.

Prepară și un sos pentru pește, cu *calamasi* – un soi de lime foarte mici, ca niște cireșe grase verzi.

Totul este un deliciu culinar. Jack avea dreptate aseară. Mi-a pus că Ej este „o bucătăreasă minunată”. Chiar gătește foarte bine fata. Jos pălăria!

După ce am mâncat împreună, am urcat în dormitorul meu și am scris. Ej a acaparat o vreme baia, și-a spălat părul și s-a aranjat. Este tare frumoasă!

În jur de 15.30 a apărut Jack. Se pare că vom ieși în oraș azi.

Era ora 16:00 când am ieșit toți trei din casă. Destinația? SM Mall of Asia, cel mai mare mall din Manila. Ford-ul lui Jack, o mașină de teren super luxoasă, cu scaune de piele bej, miroase a scortişoară.

Jack este un șofer excelent și înoată la propriu prin traficul din Manila. Un drum de șase kilometri îl facem în vreo 45 de minute. Incredibil ce trafic este!!

La un moment dat, Jack îmi arată cele patru benzi pe sens și îmi spune că, puțin mai încolo, toate patru se vor uni într-o singură bandă. De aici aglomerația, de fapt. E incredibil ce manevre trebuie să facă ca să rămână în coloană. Manila e un oraș interesant, mai ale văzut din partea opusă, cea a bogaților.

Cartierul lor e unul de oameni bogați. Mașina lui Jack spune tot – are destui bani cât să-și permită una, o familie acasă și o

casă închiriată cu cinci sute de euro pe lună pentru Ej, plus toate cheltuielile ei.

Mai ales dacă i-a spus fetei să nu mai meargă la muncă, doar ca să aibă mereu timp pentru el. E frumos când știi că cineva te așteaptă mereu acasă.

Mă gândesc acum, în timp ce Jack face slalom printre mașini, iar Ej stă tăcută și îl ascultă, că am avut parte de o experiență în primele mele trei zile în Manila, iar acum, în alte trei zile, trăiesc reversul ei. Ca să nu zic că nu văd ambele fețe ale monedei.

Și toate astea fără să fi știut sau planificat ceva. Totul vine singur – trebuie doar să știi cum să privești ceea ce vine către tine. Incredibil!

Ajungem la *SM Mall of Asia*. Doar la etajul șapte găsim un loc de parcare liber. Un polițist direcționează mașinile: „Go... go... go...”

Ghici ce?

Conrad este, de fapt, o aripă a *SM Mall of Asia*. Data trecută, când am ajuns întâmplător aici, habar nu aveam. Și fix aici ne aduce Jack. Ca să vezi și să nu crezi!

Și mai ghici ce?

Jack îmi cumpără o înghețată neagră. Ej nu vrea. Daaa... cum vine asta? Adică, eu aici am mâncat pentru prima dată o astfel de înghețată. Ce coincidență!

Nici nu îndrăznesc să-i spun lui Ej. Ieri a fost dezamăgită când i-am zis că deja vizitasem *Intramuros*, *Fort Santiago*, *Parcul Rizal* și *Muzeul Oceanografic*. Ea plănuia să mă ducă acolo.

Așa că tac. Nu pot să-i spun că am fost deja la *Conrad* – cu atât mai puțin despre coincidența cu înghețata asta.

Ne învârtim puțin și intrăm într-un restaurant. *Luxos*. Nimic sub 500 de pesos în meniu. Eu comand o porție de *paste cu trufe* – 600 de pesos. Ej își comandă *paste carbonara* și o *margarita roz*, care arată bestial. Jack preferă un *burger* gigant cu bacon și o Coca-Cola.

Stăm la masă destul de mult. Povestim – mai mult eu cu Jack; Ej nu prea se implică în discuție. Îmi spune multe, dar pricep puțin. Glumesc – am înțeles esențialul. Jack are exact stilul lui Tim, prietenul

meu din Londra: vorbește repede și nu pronunță clar cuvintele, așa că doar intuiesc anumite lucruri. Dar e ok.

Printre toate lucrurile despre care am vorbit, mi-a povestit și despre relația lui cu Ej. Mi-a spus că știe că e prea bătrân pentru ea și că, probabil, ea ar avea nevoie de cineva de vârsta ei. Că el nu mai are mult de trăit și că încearcă doar să-i facă o viață frumoasă, așa cum poate el – pentru că ea e o ființă extraordinară și o iubește mult.

A fost foarte sincer în tot ceea ce a spus și se uita în ochii mei când povestea. Se vedea că regretă – că și-ar fi dorit să aibă măcar câțiva ani mai puțini. Era tristețe acolo, în privirea lui. O liniște grea. O semnare. Sunt convinsă că, dacă ar fi fost mai tânăr, ar fi lăsat totul pentru ea – așa cum mi-a zis.

Uneori trebuie doar să luăm ce vine către noi și să ne bucurăm. Atât.

Nota totală este 2260 pesos. Scot 1000 de pesos din portofel, dar Jack nu mă lasă să plătesc. Râde și spune că banii mei nu sunt buni. Îi arăt o bancnotă de 100 de lei și transformăm împreună cât înseamnă în pesos. E încântat, ca de o mică descoperire, și o studiază pe toate părțile. Un copil cu o jucărie nouă.

Jack nu s-a lăsat până nu i-a făcut o șicană chelnerului. Să nu mai spun că deja l-a înnebunit că sunt o vedetă... „Yda este Star!” Așa că, la plecare, chelnerul mi-a făcut o reverență și mi-a zis: „Have a nice evening, miss Yda!” Dar, până la a avea un tablou pe un perete mai am. (PS: erau tablouri cu celebrități pe pereți!)

Îleșim pe terasa restaurantului, iar Jack ne face la amândouă câteva poze. În fundal se vede roata aceea uriașă, scăldată în lumini. E minunat! Parcă am fi pe o navă spațială.

Mergem, în sfârșit, la shopping. Noi două. Jack a rămas afară, să fumeze. Cumpăr câteva lucruri pentru fete și o bluză roșie pentru mine. Prețurile nu sunt deloc cum mi le imaginam – cam ca la noi, nimic la ofertă de nerefuzat.

În jur de 19:30 părăsim mall-ul și facem cam jumătate de oră până acasă, mai puțin decât la venire.

Acasă, mai stau puțin la povești cu Jack. De data asta, îmi povestește despre viața lui din Los Angeles și San Francisco, despre tinerețea lui și cum a reușit să facă mulți bani în America. Un individ fascinant! Cred că viața lui a fost cu adevărat interesantă, după cum mi-a relatat-o mie, așa, în câteva cuvinte. Probabil ar merita aprofundată – pentru o carte. Cine știe?

Jack pleacă pe la 22.30. Ej se retrage în camera ei. Eu rămân să termin poveștile începute mai devreme pe Whatsapp.

Apoi intru la un duș, mai scriu la carte și deja te miezul nopții. Ar trebui să mă culc, dar nicio urmă de somn.

Mâine e ultima mea zi în Manila și Ej mi-a spus că mă va duce la Venice și la mall. Alt mall.

Nu pot să cred că a trecut o lună deja, de când sunt în Filipine. Însă, dacă mă uit la câte am făcut, la câți oameni am cunoscut și la tot ceea ce am învățat aici, parcă am trăit 10 ani, nu 30 de zile. Ce comprimare a timpului.

Dar știu: aici trebuia să fiu și chiar sunt!

E noapte. În România sunt acum minus cinci grade, iar aici 28. Cum o să fac față la o diferență de temperatură așa de mare? Sper însă să fie ok. Totul este exact cum trebuie. Nici nu mă îndoiesc că poate fi altfel.

Gata, mă bag la nani. Mă odihnesc, să fiu aptă pentru încă o zi minunată în Filipine.

Pfff... e ora 9:00 când mă trezesc, buimacă.

Cât am putut dormi?...

Ej este deja în bucătărie și gătește ceva. O aud zdrăgănind la oale. Cobor și o salut, somnoroasă. Apoi intru la baie. Azi trebuie să-mi spăl părul. Apa caldă îl mai înmoaie puțin, dar tot nu e, nu îl pot lăsa desfăcut.

Când termin ritualul din baie, Ej e aproape gata cu mâncarea. Pe masă sunt multe farfurii: pește prăjit, orez (a fiert altul, că ieri nu mai era!), bame fierte, roșii, porumb fiert, mango feliat și două sosuri, unul

pentru pește și celălalt pentru bame. O cafea pregătită pentru mine și un ceai pentru ea.

Mâncăm și povestim. În general toate poveștile ei sunt în strânsă legătură cu Jack. Probabil ține foarte mult la el. Mi-a zis că își dorește o „altfel” de relație cu el: să fie împreună tot timpul, nu doar când are timp. Hmm... Nu pot face nimic pentru ea.

Uneori, viața ne oferă altceva decât ceea ce ne dorim noi. Poate că, de fapt, nici nu știm cu adevărat ce ne dorim.

Un lucru e cert: de cele mai multe ori, viața ne scoate în cale întâmplări și oameni la care nici măcar nu ne-am fi gândit vreodată. Atunci, de ce ne mai stresăm să calculăm fiecare clipă în avans, doar ca totul să iasă exact cum vrem noi?

Dacă am lua viața ca atare și am face doar schițe de planuri pe termen scurt, probabil totul ar fi mai simplu.

Nu am mai avea nici frustrări, nici dezamăgiri.

Cum ar fi, de exemplu, că noi două – Ej și cu mine, adică – am ieșit azi din casă abia pe la ora 15:00. Să mă stresiez că am pierdut jumătate de zi degeaba? Nu, nicidecum.

M-am trezit târziu, deci am dormit. Am mâncat bine, fără să fi gătit eu ceva și fără să fiu lăsată să mișc vreun degețel – nici să spăl vasele, nici să strâng masa după.

Mi-am făcut treburile mele pe calculator și chiar am și scris puțin. Mi-am spălat părul – era și timpul. Am lenevit un pic în pat, am povestit cu Mone, am verificat zborul și am făcut check-in-ul pentru el.

Ej s-a chinuit cu aplicația de taxi, dar fără succes. Până la urmă, am chemat o tricicletă de la Gate 1. Așa că, neplanificat, era trecut de ora 15:00 când am reușit să ieșim din casă. Asta e!

Pentru un drum scurt de nici cinci minute, până la Gate 1, tricicleta ne-a luat 45 de pesos. Acolo am ieșit la lumea reală. Sau așa i-am zis eu în prima zi lui Ej.

Acolo am luat o nouă tricicletă, alți 20 de pesos. Cam un kilometru. Am coborât și am găsit un taxi, mașină – care ne-a dus până la *Aura Mall of Asia*. Cursă asta ne-a costat 250 de pesos.

Pe drum, șoferul a vorbit întruna cu Ej – chiar și despre mine. Mi-au spus că băiatul care m-a adus acum două zile de la aeroport mi-a cerut prea mulți bani pentru drumul parcurs. Fapt consumat. Important e că am ajuns cu bine la destinație.

Ne-am plimbat puțin prin mall, am făcut câteva cumpărături și am vrut să ne schimbăm locația, să ne mutăm la *Venice of Asia*.

Dar, cât am stat noi prin mall, a început să plouă.

Nu am reușit să prindem niciun taxi din aplicație, așa că am intrat la un restaurant drăguț și cochet, să mâncăm ceva. Eu un sandwich vegetarian și Ej paste cu chorizo. Eu o ciocolată fierbinte cu mentă și ea un suc de căpșuni. Am achitat eu, 1200 pesos, că ea plătise toate taxiurile.

După ce am ieșit de la masă, ne-am încercat norocul la motocicliști. Am găsit doi care ne-au dus pe fiecare până la *Venice*, pentru 300 de pesos în total. A plătit Ej. Faină senzația pe motocicletă, prin Manila, noaptea. Ca în filme.

La *Venice*, altă surpriză... cine se gândea că ăștia au reprodus un canal din Veneția în interiorul mall-ului? ăștia fac asta în interiorul unui Mall? Mă rog, pe mine una m-au surprins. Au gondole și gondolieri. Te poți plimba cu barca, exact ca pe canalele Veneției. Toată lumea făcea poze. Logic, și noi am făcut același lucru.

Nu-mi amintesc să fi văzut locația asta pe *Tripadvisor* sau altundeva. Sau nu am știut cum să o caut. Noroc că sunt aici cu Ej.

Am ajuns acasă pe la 20:30. Obosite maxim. Cu un taxi, care ne-a luat alți 250 de pesos.

Am urcat să fac un duș și să-mi strâng toate bagajele. Probabil am și ațipit vreo oră, până când mi-a bătut telefonul. Era miezul nopții. M-am trezit brusc. Am realizat că mai am puțin... și plec.

„– Hey, ce faci? Gata de plecare?

– Hey... aproape.

- La cât trebuie să ajungi în aeroport?
- La 5:00 am decolarea. Trebuie să ajung cel târziu la 2:00.”

Era 00:40 când a sosit taxiul comandat de Ej. Ne-am luat rămas-bun printr-o îmbrățișare strânsă. I-am mulțumit pentru tot ce a făcut pentru mine și i-am spus că o aștept la mine, în București.

Chiar sper să poată veni, într-o zi.

Deci... plec din Manila.

Taxiul mă costă 260 pesos, dar îi las șoferului 500. Nu are să-mi dea rest, iar eu îi spun că e ok așa. Cred că e fericit – ochii îi sclipesc în cap de numa’.

Ajung destul de repede la aeroport, e doar 1:20 dimineața. Sunt ruptă de somn și simt o oboseală din aia grea. Pfff... urmează vreo 25 de ore de drum, cu tot cu escala din Istanbul și așteptările de îmbarcare.

Sunt la terminalul 3, de unde operează zborurile *Turkish Airlines*. Găsesc pe panou și avionul meu către Istanbul. Aeroportul e plin de oameni.

Caut care e coada pentru predarea bagajelor de cală și aștept acolo – încă nu s-a deschis. Dar mă bucur: sunt prima la rând, haha.

Las bagajul mare, îmi iau rucsacul și trec de prima poartă. Control, verificări... gata. Nu mai pot da înapoi – musai să plec din Filipine.

Nu simt nimic. Nicio emoție. E firesc să plec. Încă nu mi-am încheiat socotelile cu România. Încă nu sunt complet liberă să fac „doar” ce vreau.

Zâmbesc. Și nu pot să nu mă gândesc la ce va urma.

Necunoscut.

Orice va fi, voi face față!

Mi-am cheltuit apoi ultimii bani filipinezi – vreo 3000 de pesos – pe tot felul de dulciuri locale. Nu am vrut să-i schimb în euro; mi-am spus că mai bine îi cheltui aici, pe toți. Cred că mi-au rămas câțiva pesos mărunței prin portofel. Poate, cine știe... se vor înmulți cândva.

În avion – altă surpriză!

Incredibil, dar cele două locuri de lângă mine sunt goale. Daa... deci voi dormi boierește! Nu-mi vine să cred cât noroc pot să am.

Simt că mor de foame, nu doar de oboseală. La Ejin-am mai mâncat nimic înainte să plec; mi-a dat doar trei banane cu mine. În aeroport am băut o cafea, așa că abia așteptam să ne aducă mâncarea, ca să pot dormi după. Ruptă mă simțeam.

Cât de norocoasă pot fi, nu știu, dar mă întind pe toate cele trei scaune, mă învelesc cu două păături și gata – pot să dorm acum. Mi-am folosit geaca pe post de pernă și, vreo câteva ore bune, n-am mișcat în somn.

Cele 13 ore au trecut cu bine. Probabil am dormit vreo șapte ore în total.

Am mâncat tot ce am primit și m-am uitat la vreo patru filme – pe care, desigur, le-am abandonat pe rând, pe la jumătate.

Cert e că timpul a trecut surprinzător de ușor. Mult mai ușor decât la venire, când am dormit destul de chinuită. Acum avionul era pe jumătate plin; atunci fusese arhiplin.

Aterizăm la Istanbul.

Gata. Sunt aproape de casă.

Istanbul Airport

Ajunsă în aeroport, la Istanbul, îmi cumpăr o înghețată pentru care plătesc 118 lire turcești. Nu știu exact cât înseamnă asta în lei, dar e bună și mă răcorește – îmi pică tare bine.

La masă, scot laptopul și mă apuc de scris, să aduc la zi evenimentele. Mai am câteva ore bune până la 19:45, când decolează avionul meu către București, așa că am timp să stau eu cu mine. N-am nici internet, doar 40 de minute gratuite, timp în care rezolv strict ce e urgent. Atât.

Ce să zic?

Sunt din nou în Europa. Nu mai sunt pe pământ „asiatic”. Și, ciudat, nu simt nicio emoție. Nici pentru că am părăsit Asia, nici pentru că am ajuns înapoi în Europa. Nu am sentimente? Sunt pur și simplu aici, prezentă, și atât?

Ce-i cu mine?

Cât de intens trebuie să fie totul ca să poți simți cu adevărat emoțiile care te răscolesc? De ce suntem mereu dominați de ele și uităm, de fapt, să *fim* – aici, acum – și să ne fie bine?

Am luat fiecare zi așa cum a venit – cu bune și cu mai puțin bune. Uneori nu mi-au plăcut condițiile de cazare; alteori mâncarea n-a fost grozavă, ori prea scumpă, sau poate doar am simțit că oamenii au profitat financiar de faptul că sunt „foreign”.

Și asta e. De ce să-mi fac sânge rău pentru lucruri pe care oricum nu le pot schimba sau controla? N-am putut nici atunci, când s-au

întâmplat, dar nici acum – că nu mai are rost. Cred că, după această călătorie, am învățat un lucru important.

Viața e neprevăzută.

Ne uimește. Ne duce în locuri în care n-am crezut vreodată că vom ajunge. Ne scoate în cale oameni pe care, altfel, nu i-am fi cunoscut niciodată. Acceptăm, sau nu, să luăm lucrurile exact așa cum vin către noi? De cele mai multe ori – nu. De ce am vrea să avem control asupra a ceva despre care nici măcar nu știm *ce* sau *cum* va fi?

Observ în fiecare zi lucruri la oamenii din jurul meu. Mulți își doresc ceva. Și cei mai mulți dintre ei râvnesc, mai presus de toate, la iubire.

Da, iubirea ne îndrumă pașii pe drumul vieții. Suntem atrași iremediabil de ea, iar fără ea suntem pierduți.

Tu poți trăi fără iubire?

Eu pot trăi fără iubire?

Îmi vei spune: „Ce întrebare mai e și asta?” Logic – fără iubire suntem pierduți. Ne simțim nesiguri și nu mai știm încotro s-o apucăm. Ca o barcă rătăcită pe mare, fără reper și fără cârmă.

Și mai e ceva: știi că nu poți iubi forțat. Nu poți, pur și simplu. Iubirea nu e ceva ce *vrei* – iubirea e ceva ce *se întâmplă*. Și atât!

Eu cred că nu ține de noi; altfel, n-aș putea s-o explic. Nu e a noastră, asta e clar.

Mda... paradoxal, tocmai atunci când nu mai căutăm iubirea, totul vine către noi firesc. Ca o apă care curge lin la vale. Fără obstacole. Fără piedici. Fără lupte inutile. Doar curge.

Când lupti cu morile de vânt și vrei ca totul să iasă cum vrei tu, e o luptă inegală din start. Nu ai cum să câștigi. Nu te pui cu ceea ce nu cunoști. E ca și cum ai vrea să te lupti cu întunericul. Crezi că ai vreo șansă să-l dobori vreodată?

Nu odată am fost întrebată: „Unde îi găsești tu pe acești oameni care tot apar în viața ta?”

M-am întrebat și eu asta. De multe ori, chiar. Ce fac eu, oare, ca acești oameni să vină către mine? Pur și simplu respir... sau ce? Nu am o explicație. Nu încă.

Dar am observat că, atunci când avem nevoie de ajutor, cineva e întotdeauna acolo să ni-l ofere. Poate fi un străin sau poate fi cineva drag. În cele mai multe cazuri însă, sunt străinii cei care te ajută. Așa e la mine.

Nu știu care e mecanismul Universului prin care se întâmplă asta – și nici nu cred că voi găsi vreodată o explicație logică.

Nu sunt specială. De ce aș fi? Suntem toți aici, pe Pământ, urmându-ne fiecare propriul drum – fiecare în ritmul lui, în felul în care doar el îl vede.

Cine sunt eu să-i spun cuiva cum să-și croiască viața?

Pot fi, cel mult, un reper. Un exemplu de „așa da” sau „așa nu”. Dar doar atât – nimic mai mult. Și, până la urmă, cine sunt eu să mă pun contra naturii și a ceea ce se întâmplă, pur și simplu, în viața mea?

Am stat mult eu cu mine, în această lună. Am fost înconjurată doar de oameni necunoscuți. Am trăit pe pielea mea această experiență – cu tot ce mi-a oferit.

Pot spune, din prisma propriei experiențe, că fiecare zi a fost unică. Fiecare om nou întâlnit mi-a adăugat un strop de magie în viață, mi-a călăuzit pașii și mi-a făcut drumul mai ușor.

Și am primit tot ce mi s-a oferit, în măsura în care nu am dat nimănui speranțe deșarte – în nimic mai mult decât ceea ce *era*, pur și simplu.

Da, am avut parte de zile și zile, de oameni și oameni, de situații și situații. Iar, per total, totul a fost minunat.

M-am regăsit în fiecare zi care a venit și mi-am creat propriile mecanisme de a mă bucura, cu toți porii, de fiecare lucru nou. Am trecut peste temeri, frici, îndoieli și peste minciunile spuse, de-a lungul vieții, de mine despre mine.

Nu stăpânesc engleza cu mult mai bine decât înainte, dar mă descurc – pot vorbi și pot exprima ce vreau. Am reușit să leg prietenii

din câteva cuvinte, iar de mai multe ori mi s-a spus că engleza mea e destul de bună și că oamenii mă înțeleg. Asta – limba engleză adică – a fost cea mai mare frică a mea. Dintotdeauna. Te întrebi cum poate fi asta o frică? Nici eu nu știu. Mereu am crezut că nu mă voi descurca singură prin lume. Doar că n-am realizat că lumii, de fapt, nici nu-i pasă de asta. Și că toată frica era doar în capul meu.

Te poți descurca oriunde, dacă ai ochi să vezi și gură să vorbești. Și chiar și fără – tot poți. Doar trebuie să *vrei*.

Chiar am fost întrebată: „Păi nu ai două mâini și două picioare?”

N-am folosit *Google Translate* decât pentru a scrie mesaje cu prietenii noi. În rest, am folosit cuvinte simple și timpul prezent – și nimeni nu mi-a râs în față că nu mă descurc.

Am străbătut jumătate de glob, într-o țară total necunoscută, și mi-am făcut prieteni pe care mi-ar plăcea să-i pot revedea cândva. Cine a zis că nu mă descurc?

Eu.

Eu și mintea mea, care ani de-a rândul am crezut că nu sunt capabilă să fac asta de una singură.

Acum stau și mă gândesc: oare câte alte lucruri mi le spun singură, când, de fapt, sunt perfect capabilă să le fac în realitate? Îmi e teamă de apă? Sau totul e doar în mintea mea? Îmi e teamă să nu reușesc, să nu greșesc... Sau și asta e doar o scorneală a minții care mă ține pe loc?

Uneori ni se spune adevărul, dar noi îl negăm. Alteori, ca într-un *Matrix*, ne trimitem singuri răspunsuri la întrebările pe care tot noi le-am pus. De ce nu reușim să le decodăm?

Hmmm... sincer, stau aici, în aeroport, la Istanbul, și nu văd și nu aud nimic. Sunt doar eu și scrisul de pe laptop. Ai zice că nu sunt atentă la detalii.

Sau... sunt, dar le ignor de fapt?

Luăm din viață exact ceea ce avem nevoie, chiar dacă uneori nu știm asta. Nu putem trece la următorul nivel până nu-l învățăm pe cel actual. Așa e și viața.

Mă întreb ce mă așteaptă acasă.

Nu... nici nu contează.

Orice va fi, va fi minunat. O să accept tot ceea ce primesc – pentru că așa e viața. Are de toate. Ne dă de toate. Ca să avem, în felul nostru, de toate.

Doar că, uneori, când ne dorim ceva și primim altceva, ne simțim dezamăgiți – de noi, de drumul nostru, de faptul că nu am reușit. E firesc să vrem. Dar dezamăgirea vine la pachet cu acest „vrut” și uităm că ceea ce nu e pentru noi... nu va fi niciodată. Și atât.

Am avut o călătorie neplanificată, dar minunată.

Am primit fiecare zi așa cum a venit – și fiecare om, cu iubirea pe care mi-a oferit-o necondiționat.

Am primit prietenia fiecăruia și le mulțumesc, din inimă, pentru tot ceea ce mi-au dăruit.

Am primit exact ceea ce aveam nevoie: îndrumare, susținere, iubire intensă, pasiune, prietenie, ajutor, grijă și chiar și ceartă.

Din fiecare câte puțin – și din toate, suficient.

A fost minunat.

Atât!